உ

தெய்வமேதுணை

RAJA VAMESA
PARAMPARAI.

பூர்வ

மஹா சக்கிரவர்த்திகளின்

இராஜவம்சபரம்பரை

இஃது

சிறுமணவூர்

முனிசாமி முதலியார்

அவர்களால்

பதினெண்புராண பாரம்பர்யமாயும், இதிகாசங்கள் முதலிய பெருநூல்களினின்றெழுதப்பட்டு,

தமது

சிவகாமிவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1901.

Registered Copy Right.

இதன் விலை அணா 10. தபால் கூலி அணா 3.

உ

தெய்வமே துணை.

ரிஜிஸ்டர் - காபிரைட்.

விளம்பரம்.

இதனாற் சகலமானவர்கட்குந் தெரிவிப்பதியாதெனில், பிரமசந்ததியாகிய ஆதிசுவாயம்புவ மநுதொடங்கி, பாண்டவர்களீராக இடையில் அரசாண்ட இராஜர்களின்றொடர்பு இதுவரையிற் றனிப்புத்தகமாய் வெளிவராமையினாலும், இராஜர்கள் பரம்பரை முழுமையும் அச்சியற்றுவதில் வெகுஜன உபகாரார்த்தமாதலாலும், சத்தியம், நீதி, அறம், தயை, சாந்த முதலியவைகட்குத் தூண்டுகோலாயிருந்து யாவருக்கும் நன்கு விளங்கவைக்குமென அநேக நண்பர்கள் வெகுவாய்க் கேட்டுக்கொண்டமையாலும், இவ்வாறிந்நூலை வெளிவிடுவது ஓர்வித அறமாமென்று யெம்மதியி லெட்டியபடியால், வியாசர், பராசரர், வைசம்பாயனர் முதலிய மஹான்களால் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பெருநூல்களியாவையும் ஆங்காங் காராய்ச்சிசெய்து, திருமணவூர் முனிசாமிமுதலியாரால் தொகுக்கப்பட்டு, இந்நூலினிற்கு ஸ்ரீராஜவம்ஸபரம்பரை என்னும் பெயரமைக்கப்பட்டு, ஷை முனிசாமிமுதலியாரவர்களால் தமது சிவகாமிவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டு, இதை மகாகனம்பொருந்திய மதராஸ் கவரன்மெண்டார் அவர்களது 1867 - ம் வருத்திய 25 - வது ஆக்ட்டு 20 - வது செக்ஷன் 9 - வது ரூல்ஸ் பிரகாரம் (ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்) செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், ஷையாரது உத்திரவின்றி இந்நூலை யாவரேனும் அச்சியற்றக்கூடாதென் றறிவீர்களாக.

இங்ஙனம்,

திருமணவூர் முனிசாமிமுதலியார்,

சிவகாமிவிலாச அச்சுக்கூடத்தலைவர்.

பெரம்பூர் போஸ்ட், மதராஸ்.

விளம்பரம்.

இப்புத்தகமும் இன்னும் அநேகமான புத்தகமும்
அவுஷதங்களும், ஜர்மன் சில்வர் நகைகளும் தேவையுள்
ளவர்கள் சென்னை பெரம்பூர் போஸ்டு சிறுமணலூர்
முனிசாமிமுதலியார் என்றெழுதுவதுடன் தங்கள்மேல்
விலாசத்தையும் தெரியப்படுத்தினால் அனுப்பப்படும்.

உ

தெய்வமேதுணை.

மஹா சக்கிரவர்த்திகளின்
இராஜவம்ச பரம்பரை.

தெய்வதுதி.

சாத்திரத்தா லளவுபடாத் தனிமுதலைப் பராபரத்தைத் தானேதானு
மாத்திரமாய் நிற்பதனை வாய்விட்டுப்பேசாத மௌனவைப்பைக்
காத்திரவா தனைக்கடந்த வறிஞருக்குப் பலியுங் கற்பகத்தைப்
பார்த்தவிடந் தொறுநிகழும் பரமரக சியப்பொருளைப் பணிதல்செய்வாம்.

நூல்வரலாறு.

ஸ்ரீ பராசர மகாமுனிவர் நித்தியப்படி அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தமது ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில், மயித்திரேயரென்னுமுனிவர் வந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்து திருவடிகளில் வணங்கி நின்று, என்னுடைய ஆசாரியரே! அடியேன் சகலவேதங்களையும், சகல தருமங்களையும், சகல வேதாந்தங்களையும் தேவரீரிடத்திலன்றோ ஓதினேன். தேவரீர், அநுக்கிரகத்தினாலே அடியேனை சகல சாஸ்திரங்களும் பழுதறப்பயிற்சி செய்தவனென்று சொல்லுவார்கள். இவ்வள வனுக்கிரகித்த அடியேனுக்கு, தேவரீரின் பாட்டனாராகிய ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான் காலந்துடங்கி எல்லாமனுவந்தரங்களிலும் அரசாண்ட மகா சக்கிரவர்த்திகளின் பரம்பரையை அருளிச்செய்ய விரும்புகிறேனெனவும்.

ஆதலால் எல்லாமறிந்த மயித்திரேயரே! உலகத்தின் உற்பத்தி முதலானவைகளை அறிந்தவரான என் பாட்டனார், ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவான், அருளிச்செய்த முன்விருத்தாந்தத்தை எனக்கு நன்றாய் நினைப்பூட்டினீர். அதாவது, விசுவாமித்திரரால் ஏவப்பட்ட ராக்ஷதனொருவன் என் தகப்பனாரைப் பக்ஷித்தானென்கிற சங்கதியைக் கேட்ட நான் ஒப்பில்லாத கோபமடைந்து ராக்ஷதர்கள் நாச

மடையும்படியான யாக மொன்று ஆரம்பித்தேன். அந்த யாகத்
திலே அநேகமாயிரம் ராக்ஷதர்கள் நாசமடைந்தார்கள். அதுகண்டு
வசிஷ்டமகாரிஷியானவர், "பிள்ளாய்! மிகுந்த கோபத்தைவிடு; இ
ராக்ஷதர்மேற் குற்றமில்லை; உன் தகப்பனுக்கு அப்படி விதியிருக்
கது; இந்தக்கோபம் மூடருக்குவரும், ஞானிகளுக்கில்லையே; குழந்
தாய்! எவனாலே எவன் கொல்லப்படுகிறான், ஒருவனாலொருவன்
கொல்லப்படுவதில்லை; அவனவன் தான் செய்த பாவபுண்ணியங்க
ளையே புசிக்கிறான்; மனிதர் மிகவும் வருத்தப்பட்டுச் சம்பாதித்த
கீர்த்தியையும் தவத்தையும் கோபம் அழித்துவிடும்; சொர்க்கமோ
க்ஷமிரண்டையும் கெடுக்கிறதற்குக் காரணமான கோபத்தை ரிஷி
களெல்லாரும் விட்டுவிடுகிறார்கள்; ஆகையால் குழந்தாய்! நீ அந்
தக்கோபத்திற்கு வசப்படாதே; அபராதம் பண்ணாமலிருக்கின்ற
பேதையரான ராக்ஷதர் அநேகர் எரிந்துபோனது போதும்; இனி
இந்தயாகத்தை ஒழித்துவிடு; பெரியோர்களெல்லாம் பொறுமை
யை யன்றோ ஆசாரமாகப் பிடித்திருக்கிறார்கள்,, என்று இப்படிச்
சொன்னதினாலே, நானும் அவருடைய வாக்கியத்தின் பெருமைக்
காக உடனே எக்கியத்தை ஒழித்தேன். அதனாலே வசிஷ்டபகவான்
திருவுள்ள முகந்தார்.

அப்போது அவ்விடத்திலே பிரமபுத்திரரான புலஸ்திய பிர
மரிஷியும் எழுந்தருள், அவருக்கு என்பாட்டனார் ஆசனமும் அர்க்
கியமுங் கொடுத்து உபசரித்தார். மயித்திரேயரே! புலகருக்குத்
தமையனாரான அந்தப் புலஸ்தியர் என்னைப்பார்த்து, "அப்பா! நீ
மகத்தான வைரமிருக்கையிலும் அந்தக் குருவினுடைய வாக்கியத்
தினாலே பொறுமை யடைந்தாய் ஆகையால் நீ சகல சாஸ்திரங்க
ளையும் அறியக்கடவாய்; நீ மிகவும் கோபங்கொண்டிருந்தும் நம்மு
டைய சந்ததியை அற்றுப்போகச் செய்யாமையினாலே நாம் உனக்
கு வேறொரு பெரியவரந் தருகிறோம்; அதென்னவென்றால், குழந்
தாய்! நீ புராணசங்கிதை செய்கிற சத்தியவானாகக் கடவாய்; தேவ
தையின் பரமார்த்தத்தை, அதாவது இன்னதே மேலானதேவதை
யென்பதை, நீ யறியக்கடவாய்; பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென்கிற இர
ண்டு கருமங்களிலேயும் உன் புத்தியானது நம்முடைய அநுக்கிரக
த்தினாலே சந்தேகமற நிற்கக்கடவது,, என்று அநுக்கிரகித்தார்.
அதுகேட்டிருந்த வசிஷ்டபகவான் "குழந்தாய், புலஸ்தியர் என்ன
சொன்னாரோ அவையெல்லாம் அப்படியே யுண்டாகும்,, என்று
அருளிச்செய்தார்.

இப்படி மகாஞானவானான புலஸ்தியராலும், வசிஷ்டராலும் யாதொன்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததோ அவ்வளவும் நீர் கேட்கிறதினாலே எனக்கு நன்றாய் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மயித்திரேயரே! இப்படி வரப்பிரசாதத்தினாலே விசேஷஞானம்பெற்ற நாம் சமஸ்தமும் உமக்குச் சொல்லுகிறோம், நன்றாய்க்கேளும்.

விகாரமில்லாதவனாய், சுத்தனாய், நித்தியனாய், பரமாத்துமாவாய், எப்போதும் மாறாத சுபாவமுள்ள திவ்வியமங்கள விக்கிரகமுடையவனாய், சகலமும் சுவாதீனமாயிருக்கும்படியான ஜயசாலியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சிருஷ்டிக்கிறபோது சதுர்முகரூபியாகவும், ரக்ஷிக்கிறபோது தன்னவதாரரூபியாகவும், சங்கரிக்கிறபோது ருத்திரரூபியாகவும் இருந்து, சமுசாரத்தினின்றுங் கடைத்தேற்றுகிறவனுமான ஸ்ரீவாசுதேவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஒன்றும் பலவுமான சொரூபமுள்ளவனும், காரணாவஸ்தையிலே ஒன்றாய் சூட்சுமமுமாய் அவ்வியக்தமுமான ரூபத்தையும், காரியாவஸ்தையிலே அநேகமாய் ஸ்தூலமாய் வியக்தமுமான ரூபத்தையும் உடையவனாகி, அனாதிப்பிரகிருதி வாசனையினாலே கட்டுப்பட்ட சேதனங்களுக்கெல்லாம் மோக்ஷகாரணமான ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களுக்கு மூலமாய், நிமேஷோன்மேஷ சூரியகமனாதி சகலபதார்த்த சொரூபமான காலத்தைச் சரீரமாகவுடையவனும், அக்காலத்திற்கு உட்படாத மேன்மையான சொரூபமுள்ளவனும், சர்வவியாபகனுமானவனும் சொரூபகுண விபவங்களாலே மேம்பட்ட லோகாதிபதிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டர்களான பிரமாதிகளுக்குச் சிரேஷ்டனும், தன்னைக்காட்டிலும் வேறுசிரேஷ்டனில்லாதவனும், பரமாத்மாவுமாய் சேதனாசேதனங்களுக்கெல்லாம் தானே ஆதாரமாய், தனக்கு வேறொன்றும் ஆதாரமில்லாதபடியினாலே தன்னிலேயே தானிருப்பவனாய், தேவமனுஷியாதி சாதிகளையும் வெளுப்பு கறுப்பு முதலான வர்ணங்களையும் கிரியாத்திரவியங்களையும் சொல்லுகிற விசேஷணங்களில்லாதவனாய், குறைதல் விகாசம் திரிதல் வளர்தல் சென்மம் என்கிற விகாரங்களை விட்டிருக்கையாலே சர்வகாலமும் அப்பிரமேயங்களான ஞானசத்தி தேசோபலாதி ஷட்குண ஐசுவரியமுள்ள சொரூபத்தோடே இருக்கிறவனென்று சொல்லக்கூடியவனாய்; சேதனாசேதனங்களெல்லாவற்றிலும் மேலுங் கீழும் பக்கமு

னுள்ளும் புறமும் தான் வசித்துக்கொண்டு சகல சேதனாசேதனங்களுந் தன்னிடத்தில் வசிக்கத்தக்கதாகிய சர்வலோக வியாபகமான சொரூபமுண்டானவனாய், ஒன்றிலுமொட்டாமல் எல்லாம் தன்னாலே விளங்கும்படி பிரகாசிக்கிறவனாகையாலே சொரூபத்திலும் குணத்திலும் பெருமையுடையவனாகையாலே பிரமமென்றும் பரமனென்றும் சொல்லப்பட்டு, நித்தியனும் செனனரகிதனும் அட்சரனும் அவ்வியயனும் எப்போதும் ஒரே விதமான சொரூபனுமாய், துக்கம் அஞ்ஞானமுதலான ஈனகுணங்களில்லாதவனாகையாலே நிர்மலனாய், தோன்றுவதும் தோன்றாததுமான சகலலோகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாய், புருஷரூபமாயும் காலரூபமாயும் இருக்கிற பரப்பிரமமென்று சொல்லப்பட்ட பகவானொருவனுண்டன்றோ? அந்தப் பிரமத்துக்குச் சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியன் முக்கிய சரீரம். அப்படியே வியக்தமும் அவ்வியக்தமும் காலமும் வேறு சொரூபங்களாக இருக்கும். ஆதிகாரணமான பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் வியக்தமான பிரபஞ்சத்துக்குங் காலத்துக்கும் வேறாய் மேம்பட்டதாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சொரூபத்தை வேதாந்த தத்துவக்கியானிகள் அத்தியந்த பரிசுத்தமாய் அடையக்கடவதான சொரூபமாகக் கண்டிருப்பார்கள். மூலப்பிரகிருதியும், சீவனும், தேவமனுஷியாதி வியக்தங்களும், காலமும் வகுத்தபடியே அந்தப் பரமாத்மாவின் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களினுடைய தோற்றத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் சாதனமான ரூபங்களாயிருக்கும். எப்படியென்னில் வியக்தமான சராசரங்களும், அவ்வியக்தமான பிரகிருதியும், சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியனும் காளாகாஷ்டாதிரூபமான காலமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினாலே தாங்கப்பட்டும் ஆளப்பட்டும் இருக்கையாலே அவருக்கே சொரூபமாயிருக்கும்.

சகல இஷ்டமும் நிறைந்திருக்கிற அவருக்குச் சிருஷ்டி முதலானவை என் செய்யவேண்டுமென்று கேட்பீராயின், சொல்லுகிறேன். விளையாடுகிற பாலகனுக்கு அவ்விளையாட்டே பிரயோசனமாவதுபோல, பரமாத்மாவுக்குச் சிருட்டி ஸ்திதி சங்காரங்களினாலே லீலையேயன்றி வேறு பிரயோசனம் கிஞ்சித்துமில்லையென்று அறியும். இனிச் சிருட்டிக்கிரமத்தைக் கேட்பீராக. எம்பெருமானுக்குச் சரீரமென்று எதைச்சொன்னோமோ அந்த அவ்வியக்தமானது, பிரகிருதியென்றும் பிரதானமென்றும் மநு முதலானவர்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கும். அது சேதனாசேதனங்க வ

டங்கியதாகையாலே நித்தியமாய், அளவில்லாததாய், தான் அசேதனமாகியுங் கருக்களிடத்தில் அக்கினியிருப்பதுபோல் தன்னிடத்திலே சேதனங்களானசீவகோடிகளெல்லா மிருக்கப்பெற்று அக்ஷயமுமாய், அப்பிரமேயமுமாய், பகவானே யல்லது வேறொரு ஆதாரமில்லாததாய், காரியமாகாமையாலே ஒன்றாததாய், நிச்சலமாய், சத்த-பரிச-ரூப-ரச-கந்தங்க ளில்லாததாய், சாத்துவிக ராஜச தாமச குணாத்துமகமாய், செகத்துக்குக்காரணமாய், காரணம் உற்பத்திவிநாசம் என்னு மிம்மூன்று மில்லாததாயிருக்கும்.

இந்தச் சிருட்டிக்குப் பூர்வத்தில் மகாப்பிரளயமானவுடனே அதனாலேயே சமஸ்தமும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஓ மயித்திரேயரே! வேதார்த்த தத்துவக்கியரான பிரமவாதிகள் பிரதானத்தைத் தெரிவிக்கும்படியான ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனான ஜநார்த்தனனொருவனே அந்தந்தச் சொரூபங்களில் நின்று சிருட்டிதிதி சங்காரங்களைச்செய்வதனால் பிரமா-விஷ்ணு-ருத்திரன்-என்கிற திருநாமங்களை யடைகின்றான். அந்தப் பகவான் தானே சிருட்டி கர்த்தாவாயிருந்து சராசரசரீகனான தன்னைத்தானே சிருட்டிக்கின்றான். அப்படியே தானே பரிபாலனஞ் செய்கின்றான். யுகமுடிவில்தானே சங்கரிக்கின்றான். ஆகையால், சிருட்டிகர்த்தாவாகவும் சங்காரகர்த்தாவாகவும் தோற்றுகிறவர்களுக்கும், சிருட்டிக்கப்படுவதும் சங்கரிக்கப்படுவதுமாகத் தோற்றுமவைகளுக்கும், தாரதம்மிய மொன்றுமில்லை யென்றறியும். ஏனெனில், பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாசங்களும் இந்திரியங்களும் மனமும் க்ஷேத்திரக்கியனுமாகிய சகல பிரபஞ்சமும் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே. எப்படியென்றால், சகல பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவாய் எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சரீரமாக வுடையவனாகையாலே கை கால் முதலான சரீரத்தின் செய்கை சரீரியான ஆத்துமாவுக்கு உபகாரகமாவதுபோல், பிரமாதிகள் செய்யுஞ் சிருட்டி முதலானவையெல்லாம் அவனுக்கு உதவியாயிருக்கும். இதுவரையிலும் நாம் சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் சுருக்கிச் சொல்லுகிறோம். அதென்னவெனில், சேதனாசேதனங்களான சகல பிரபஞ்சமும் சரீரமா யிருக்கும்படியான சொரூபமுடையவனாகையாலே பிரமாதி ரூபங்களினாலே சிருட்டிக்கிறவனு மவனே. சிருட்டிக்கப்படுகிறவனு மவனே. இரட்சிக்கிறவனு மவனே. இரட்சிக்கப்படுகிறவனு மவனே. சங்கரிக்கிறவனு மவனே. சங்கரிக்கப்படுகிறவனு மவனே. ஆனால் தான் சர்வசக்தனாயிருக்க பிரமாதிகளை இடையில் வைப்பது எ

னெனின், அவர்களுக்கு இப்படி வரங்கொடுத் திருக்கின்றான், ஆ
கையால் மயித்திரேயரே! அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு பகவானை சர்வ
காலத்திலும் உபாசிக்கத் தக்கவனு யிருக்கின்றனன்.

ஆகையால் மயித்திரேயரே! திருநாமமுடைய பகவான் லோ
கங்களுக்குப் பிதாமகனுன பிரமாவாக அவதரிக்கானென்று உப
சாரத்தினுல் சொல்லப்படுவது, மகாராத்திரியான பிரளயத்தில்
ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமேனியில் பிரவேசித்திருந்து மறுப
டியும் தோன்றுகிறதினாலே என்று அறியும். அந்தப் பிரமாவுக்கு
அவனுடைய அளவினுல் நூறுவருஷகாலம் ஆயுசு உண்டு. அதற்
குப் பரமென்றுபேர். அதில்பாதி பரார்த்தமென்று சொல்லப்படு
ம். காலமானது விஷ்ணுசொருபமென்று முன்னேதானே, சொல்
லியிருந்தோமே, அந்தக் காலத்தினுலே சதுர்முகனுக்கும் அந்திய
முண்டாகும். அதனுலேயே மலைகள் சமுத்திரங்கள் முதலான
சகல சராசரங்களுக்கும் வளர்தல் கழித்தல் முதலானவை யுண்டா
கும். மயித்திரேயரே! சத்தரிஷிகளும், வசு ருத்திராதித்தியர் முத
லான தேவதைகளும், இந்திரனும், மநுக்களும், மநுபுத்திராகிய
ராஜாக்களும் ஏககாலத்திலே சிருட்டிக்கப்படுவார்கள். ஏககாலத்
திலே சஞ்சரிக்கப்படுவார்கள். தேவமானத்தில் எழுபத்தொரு ச
துர்யுகம் ஒருமநுவந்தரமென்று சொல்லப்படும். இந்திராதிதேவ
தைகளுக்கும் மநுக்களுக்கும் இதுவே ஆயுட்பிரமாணமாம். ஒரு
மநுவந்தரத்துக்குத் தேவமானத்தினுலே எட்டுலட்சத்தைம்பத்தி
ராயிரம் வருஷங்கள் அளவாம். அது மநுஷியமானத்தினுலே முப்
பதுகோடி யறுபத்தேழுலட்சத் திருபதினுயிரம் வருஷங்களாம்,
இப்படிப் பதினுலு மநுவந்தரங்களானுல், நான்முகனுக்கு ஒரு
பகலாம். இதன் முடிவில் ஒரு நைமித்திகப் பிரளயம் உண்டாகும்
இந்தத்தினப் பிரளயத்தில் பூலோகம்புவர்லோக, சுவர்லோகங்கள்
தகிக்கப்பட்டு நாசமாகும். அப்போது மகாலோகத்திலே வாசம்
பண்ணுகிறவர்கள், அந்தப்பிரளயாக்கினிச் சுவாலையினுடைய வெப்
கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல், தங்கள் லோகத்தைவிட்டு ஜன
லோகத்துக்குப் போவார்கள். அப்பால் சத்த சாகரங்களும் பொ
ங்கித் திரிலோகங்களையும் ஏகார்ணவஞ்செய்த சமயத்தில் நாராய
ணுத்மகனுன இரணியகர்ப்பன் திரிலோகங்களையும் விழுங்கின எம்
பெருமானுடைய அநுப்பிரவேசத்தினுலே பருத்தவனுகி, அவனு
டைய நாபிக்கமலத்தி லிருக்கையாலே ஆதிசேஷனுகிற சயனத்தில்

சயனித்துக்கொண்டு ஜனலோகநிவாசிகளான யோகீசுரர்களால் இயானிக்கப்பட்டவனாய், முன்சொல்லப்பட்ட பகலளவு, ராத்திரி யோகநித்திரை செய்தருளுவன். இப்படி ஆயிரஞ் சதுர்யுகப்பிரமாணமான ராத்திரியுங் கடந்தபின்பு பதும சம்பவனான பிதாமகன் மீண்டும் சராசரங்களைச் சிருட்டிப்பான். இப்படிப்பட்ட தினங்களைக்கொண்ட சம்வச்சரம் நூறுனால் சதுர்முகனுக்கு ஆயுசுமுடியும். அதில் ஐம்பது சம்வச்சரங்கள் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும்.

பிருகு முதலான மகாரிஷிகளின் உற்பத்தி.

ஓ! மயித்திரேயரே சதுர்முகனானவன் பிரசா சிருட்டி செய்யும்படியான சிந்தனையோடிருக்கையில் அவனது சங்கல்பத்தினாலே அவனங்கத்திலிருந்து தர்மத்தை அநுபவிக்கும்படியான தேகேந்திரியங்களுடனே கூடி ஜனித்த தேவ மனுஷிய திரியக் ஸ்தாவரங்களான சதுர்வித சங்கங்களும் அபிவிர்த்தியடையாமற் போனதைக்கண்டு, பதுமகர்ப்பன் மறுபடியும் பிரசாசிருட்டிசெய்ய எண்ணி பிருகு, புலஸ்தியர், கிரது, ஆங்கிரசு, மரீசு, அத்திரி, தக்ஷர், வசிட்டர், நாரதர் என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பது புத்திரரை மனதினாலே சிருட்டித்தான். அவர்கள் பிர்மாவுக்குச் சமானராகையாலே நவப்பிரமாக்கள் என்று பெயர் பெற்றார்கள். இப்பிருகு புலஸ்தியாதி நவப்பிரமாக்களுக்கு முன்னே, பிதாமகன் ஸனக ஸநந்தனாதிகளைச் சிருட்டித்தான். அவர்கள் வயிராக்கியத்தை யடைந்து மோக்ஷ மார்க்க நிரதர்களாய், பிரசாசிருட்டியில் பிரவர்த்தியாமல் சர்வ சங்க பரித்தியாகிகளாய் யோக நிஷ்டை பெற்றுக் காமக் குரோத மதமாச்சரியங்க ளில்லாதவர்களாய், கிருதார்த்தராயிருந்தார்கள். அவர்கள் பிரசாசிருட்டி செய்யாம லிருந்தபடியினாலே, மகாத்துமாவான பதுமகர்ப்பனுக்குப் பொறுக்கக்கூடாத குரோதம் உண்டாயிற்று. அப்போது மூன்றுலோகமும் எரிந்துபோம்படியான கோபாக்கினிச் சுவாலைகள் பொருந்தியும், பயங்கரமாகப் புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டும், குரோதத்தினாலே சொலித்துக்கொண்டும் இருக்கிற பிரமாவின் லலாடத்திலிருந்து, மத்தியான்ன மார்த்தாண்ட மண்டலம்போலே பிரகாசமுடையவரும், அர்த்தநாரி ரூபத்தைத் தரித்தவருமான ருத்திரமூர்த்தி ஜனித்தார்.

இப்படி அத்தி புன்னத சரீரமுடையவராயும், உக்கிரகுண முன்னவராயும், பாதியுடம்பு ஆணும் பாதியுடம்பு பெண்ணுமாயும் பிறந்த ருத்திரமூர்த்தியைப் பார்த்துச் சதுர்முகன், "இரண்டுவிதமாயிருக்கிற வுன்னைப் பிரத்தியேகமாகப் பிரி,, என்று சொல்லி, அந்தர்த்தானமானான். அப்பால் அந்த ருத்திரமூர்த்தியும், பரமேஷ்டி ஆக்கினைப்படி, ஸ்திரீ புருஷ ரூபமான தம்முடம்பை, ஸ்திரீ ரூபமும் புருஷரூபமுமாகத் தனியே பிரித்து வேறாக ஏற்படுத்திப் பின்பு அந்தப் புருஷரூபத்தையும் பதினொருவிதமாகப் பிரித்து, ஸ்திரீசொரூபத்தையும் வெகு விதங்களாகப் பிரித்தார். அவைகள் சவுமியங்களும், பயங்கரங்களும், சாந்தங்களும், கோரங்களும், கறுத்தவைகளும், வெளுத்தவைகளுமாகப் பலவகைப்பட்டிருந்தன.

பின்பு இரணிய கர்ப்பன் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கிற நிமித்தமாகத் தம்முடைய அம்சத்தினாலே புத்திர னொருவனைச் சிருஷ்டித்தான். அவன் சுவாயம்புவமநு என்று பேர் பெற்றுப் பிரசாபரிபாலனஞ் செய்துக்கொண் டிருந்தான். பிரமா தான் தன் அம்சத்தினாலே மநுவென்கிற புருஷனானது போல, தன் பத்தினியின் அம்சத்தினாலே ஒரு ஸ்திரீயை யுண்டாக்கினான். அந்த ஸ்திரீ, சதரூபை யென்னு நாமதேய முடையவளாய், தனக்குச் சரியான புருஷன் வேண்டுமென்று யிருந்த தவஞ்செய்து மகா பரிசுத்தையாயிருக்க, அந்தக் கமலாக்ஷியை பிரமதேவனுடைய நியமனப்படி சுவாயம்புவ மநுவானவர் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் பிரியவிரதனென்றும் உத்தானபாதனென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளையும், பிரசூதி யென்றும் ஆகூதியென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெண்களையும் பெற்றார். பின்பு அந்தமநு ரூப, யவ்வன குணலங்கிருதைகளான அந்த இரண்டு பெண்களுள் பிரசூதியை தக்ஷகனுக்கும், ஆகூதியை ருசியென்பவனுக்கும், கலியாணஞ் செய்துக்கொடுத்தார். அந்த ருசி யென்பவன், ஆகூதி யென்பவளைச்சேர்ந்து யக்கியன் என்கிற பிள்ளையையும், தக்ஷிணை யென்கிற பெண்ணையும், பெற்றான். அப்பால் அந்த யக்கியன் தனக்குப் பத்தினியாகத் தன்னுடனே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தக்ஷிணை யென்பவளிடத்திலே பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அவர்கள் சுவாயம்புவ மநுவந்தரத்தில் யாமர் என்கிற பேரையுடைய தேவர்களாயிருந்தார்கள்.

அப்படியே தக்ஷனென்பவனும் அந்தப் பிரசூதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே இருபத்து நான்கு கன்னிகைகளைப் பெற்று

அவர்களிலே சிரத்தை, லட்சுமி, திருதி, துஷ்டி, புஷ்டி, மேதை, கிரியை, புத்தி, லச்சை, வபு, சாந்தி, சித்தி, கீர்த்தி என்று சொல்லப்பட்டபதின்மூன்று கன்னிகைகளையும், தர்மனுக்கு விவாகஞ்செய்துக்கொடுத்தான். அவன் சிரத்தையினிடத்திலே காமனையும் லட்சுமியினிடத்திலே தர்ப்பனையும், துஷ்டியினிடத்திலே சந்தோஷனையும், புஷ்டியினிடத்திலே லோபனையும், மேதையினிடத்திலே சுருதனையும், கிரியையினிடத்திலே தண்டன், நயன், வினயன் என்கிற மூவரையும், புத்தியினிடத்திலே போதனையும், லச்சையினிடத்திலே வினயனையும், வபுவினிடத்திலே விவசாயனையும், சாந்தியினிடத்திலே க்ஷேமனையும், சித்தியினிடத்திலே சுகனையும், கீர்த்தியினிடத்திலே யசனையும் பெற்றான். அவர்களுள் சிரத்தையின் புத்திரனான காமன் ரதியென்கிறவளிடத்தில் ஹர்ஷனென்கிற பிள்ளையைப்பெற்றான். மற்றுமுள்ள தக்ஷகன்னிகைகளான கியாதி, சதி, சம்பூதி, ஸ்மிருதி, பிரீதி, க்ஷமை, சன்னதி, அனசூயை, ஊர்ச்சை, சுவாகை, சுவதை, என்கிற நாமதேயங்களையுடைய பதினொரு கன்னிகைகளையும், முறையாகப் பிருகுமகாரிஷிக்கும், ருத்திரனுக்கும், மரீசிக்கும், அங்கிரசுக்கும், புலஸ்தியனுக்கும், புலகனுக்கும், கிரதுவுக்கும், அத்திரிக்கும், வசிட்டனுக்கும், அக்கினிக்கும், பிதுர்தேவதைகளுக்கும் கொடுத்தான். அது அப்படியிருக்க. அதர்மன் என்கிறவன் இம்சை யென்கிற பெண்ணைச்சேர்ந்து அநிருதன் என்கிற மகனையும், நிகிருதி என்கிற கன்னிகையையும் பெற்றான். அவ்விருவரும் பயன், நரகன் என்றுசொல்லப்பட்ட இரண்டுபிள்ளைகளையும் பெற்றார்கள். அவர்களிலே மாயையென்கிறவள், சர்வப்பிராணிகளையும் அடக்கிக்கொள்ளுகிற மிருத்துவைப் பெற்றாள். வேதனையென்கிறவள் ரௌரவனைச் சேர்ந்து துக்கனென்கிற மகனைப்பெற்றாள். அந்த மிருத்துவுக்கு, வியாதி, சரை, சோகன், திருஷ்ணை, குரோதனை என்கிற மக்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் துக்கமான சுபாவமுள்ளவர்களாய், அதர்ம சொரூபிகளாய், ஊர்த்த ரேதசுக்களுமாய் பாரியா புத்திராதி சம்பந்தங்களில்லாமல், ஜகத்தின் சங்காரத்துக்கு ஏதுக்களாயிருந்தார்கள். ஓ முனிகுமாரரே! இப்படி நான் சொன்ன அதர்மாதி சொரூபங்களெல்லாம் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ரவுத்திரமான சரீரங்கள். இவை நித்தியப் பிரளயத்துக்கு ஏதுக்கள். தக்ஷன், மரீசி, அத்திரி, பிருகு முதலான பிரசாபதிகள், நித்திய சிருட்டிக்குக் காரணமானவர்கள். மநுவும் மநுப்புத்திரர்களும், சன்மார்க்க நிரதராயும்

சூராயும் வீரியமே முக்கியமாக நினைத்தவராயுமுள்ள பூபாலகரும், நித்தியஸ்திதிக்குக் காரணமாவார்கள்.

பிருகு, மரீசி, முதலானோர் வமிசம்.

பின்பு மயித்திரேயர் தம் ஆசாரியனை வணங்கி, முனிசிரேஷ்டரே! உம்முடைய அநுக்கிரகத்தினாலே பிருகு முதலிய நவப்பிரம்மாக்களின் உற்பத்தியை விசதமாக அறிந்தேன். இனிப் பிருகு முதலானோருடைய வமிச வரலாற்றைப்பற்றி அருளிச்செய்ய வேண்டுமென பராசரமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ மயித்திரேயரே! முன்கூறிய பிருகு மகாரிஷிக்குக் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணு பத்தினியான லக்ஷ்மியும் தாதா விதாதா என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்களன்றே அந்தத் தாதாவும் விதாதாவும் மேரு புத்திரிகளான ஆயதி நியதி என்கிற கன்னிகைகளை யதாக்கிரமமாக விவாகஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் தாதாவுக்குப் பிராணனென்கிற குமாரனுண்டானான். அவனுக்குத் துதிமானென்கிற மகனுதித்தான். அவனுக்கு அசரவானென்கிற குமாரன் பிறந்தான். விதாதாவுக்கு மிருகண்டு என்கிற புத்திரனுண்டானான். அவனுக்கு மார்க்கண்டேயன் பிறந்தான். அந்த முனிக்கு வேதசிரனென்கிற தநயன் ஜனித்தான். இவர்களாலே பிருகு வமிசம் உலகத்தில் பரவிவந்தது. அது அப்படியிருக்க, மரீசிமகாரிஷிக்கு சம்பூதியென்கிற பத்தினியினிடத்திலே பௌர்ணமாசனென்கிற புத்திர னுண்டானான். அவனுக்கு விரசன் பர்வதன் என்கிற இரண்டு புத்திரர்களுதித்தார்கள். அவர்களுடைய சந்ததிக்கிரமம் பின்னாலே சொல்லுவேன். ஆங்கிரசரிஷிக்குப் பத்தினியான ஸ்மிருதி யென்பவள் சினீவாலி, குகு, ராகை, அநுமதி என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அத்திரி மகாரிஷிக்கு மனைவியான அனசூயை யென்கிறவள் * சந்திரனையும் துர்வாசனையும் தத்தாத்திரேயர் என்கிற மகாயோகியையும் பெற்றாள். புலஸ்தியருக்குப் பிரீதி யென்கிற பாரியையினிடத்தில் தத்தாத்திரி யென்கிற குமாரனுண்டானான். அவன் பூர்வஜன்மத்தில் சுவாயம்புவ மநுவந்தரத்திலே அகஸ்தியனாக இருந்

* இந்தச் சந்திரன்தான் லோகத்துக்கு வெளிச்சந் தருகிறவன்.

தான். புலஹனென்கிற ரிஷிக்கு க்ஷமை யென்கிறவளிடத்தில் கர்த்தமன், அர்வரீவான், சஹிஷ்ணு என்கிற மூன்றுமக்களுண்டானார்கள். கிரதுவென்கிற மகாரிஷிக்கு சன்னதி யென்பவளிடத்தில் ஊர்த்வரேதஸரும், கட்டைவிரற் கணுவள வுள்ளவர்களும் சூரியப்பிரகாசிகளுமான வாலகில்யர் என்கிற அறுபதினாயிரம் ரிஷிகளுமுண்டானார்கள். வசிஷ்டருக்கு ஊர்ச்சை யென்கிற பெண்ணிடத்தில் ரசஹனும், காத்திரனும், ஊர்த்வபாகுவும், சவனனும், அனகனும் சுதபனும், சுக்கிரனும் ஆகிய சப்தமகாரிஷிகள் பிறந்தார்கள். பிரமதேவனுக்கு மூத்தமகனாகிய அக்கினி யென்பவனுக்கு சுவாகை யென்கிற பத்தினியினிடத்தில் பாவகனும், பவமானனும், சுசியும் ஆகிய தனயர் மூவர் உதித்தார்கள். அவர்களுடைய சந்ததியில் நாற்பத்தைந்து பிள்ளைகள் வம்சகாரிகளாக உதயஞ் செய்தார்கள். இவர்களும்: இவர்களுடைய தகப்பன்மார் மூன்றுபேரும் கூடவதனை அக்கினியபிமானி தேவதையும் ஆக நாற்பத்தொன்பது பேரும், அக்கினிகளென்று சொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். ஓ மயித்திரேயரே! சதுர்முகன் சிருட்டித்த அக்கினிஷ்வாத்தர் என்றும் பர்ஹிஷதரென்றும் சொல்லப்பட்டு, யாகஞ்செய்யாதவர்களும் யாகஞ்செய்பவர்களுமான பிதுர்கணங்களைச்சேர்ந்து ஸ்வதையென்கிறவள் மேனை வைதரணி என்கிற இரண்டு பெண்களைப் பெற்றாள். அவ்விருவரும் யோகாப்பியாச முள்ளவர்களாய்ப் பிரமவாதிகளாய் உத்தமமான ஞானமும் சமதமாதிகுணங்களு முள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இவ்விதமாய் விர்த்தியான தக்ஷபுத்திரிகளுடைய சந்தானக்கிரமம் சொன்னேன். இதை விசுவாசத்தோடு ஸ்மரணஞ்செய்த மனுஷியன் சந்தானமில்லாதவ னாகமாட்டான்.

துருவச் சக்கிரவர்த்தி சரித்திரம்.

திரும்பியும் ஸ்ரீபராசரர் மயித்திரேயரை நோக்கி, ஓ முனீந்திரனே! சுவாயம்புவ மநுவுக்குப் பிரியவிரதனென்றும் உத்தானபாதனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானாரென்று முன்னம் சொன்னோ னன்றோ. அவர்களிலே உத்தானபாதனுக்கு சுருசி, சுநீதி யென்று மனைவிக ளிருவரிருந்தார்கள். அவர்களுள் சுருசி உத்தா

ன பாதனுக்குப் பிரியமுள்ளவளாயிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்கு உத்தமனென்று சொல்லப்பட்ட குமாரனுண்டானான். அவன் தகப்பனுக்கு மிகவும் பிரியனாயிருந்தான். சுநீதி யென்கிற பெண் புருஷனுக்குப் பிரியமில்லாதவளா யிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்குத் துருவனென்கிற குமாரன் பிறந்து சகலகுணாபிராமனாக இருந்தான். ஒருநாள் அவன், சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த தன் தகப்பனுடைய மடியிலே யுட்கார்ந்திருந்த தன்னுடன் பிறந்த உத்தமனைப்பார்த்துத் தானும் அப்படி உட்காரவேண்டுமென்று கிட்டப் போனான். அப்போது தகப்பன் சுருசி எதிரிலிருந்தபடியினாலே மகனுடைய எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இவ்விதமாய்த் தகப்பன் மடியின்மேலே ஏறவேண்டுமென்று வந்த சக்களத்தி மகனை துருவனைப்பார்த்து சுருசி "பாலகனே! நீயேன் விருதாவாக இப்பிரயத்தனஞ் செய்கின்றாய் இந்த மனோரத முனக்குத் துர்லபமாயிருக்கும். என் வயிற்றிலே பிறவாமல் வேறொருத்தி வயிற்றிற் பிறந்த நீ இந்த உத்தமோத்தமமான சிங்காதனத்திலே யிருக்க நினைக்கின்றது அவிவேகமாம். நீ இந்த மகீபாலனுக்கு மகனானாலும் சகலராச்சிய லக்ஷ்மி நிவாசமான சிங்காதனத்துக்கு நீ தகுந்தவனாகமாட்டாய். என் மகனே அதற்கு யோக்கியமானவன் விருதாவான வருத்தம் வேண்டாம் என்குமாரனுக் கிருக்கிறதுபோலே உனக்கும் இப்படிப்பட்ட மேன்மையான மனோரதம் இருக்கத்தகாது. பின்னாய் நீ பாக்கிய வீனையான சுநீதி கருப்பத்திலே பிறந்ததை நினைத்துக் கொள்ளவேண்டாமா? போ,, என்று இழிவாகச்சொன்னதைப் பொறாமல் கோபத்தினாற் கலங்கின மனமுடையவனாய்ச் சரேலென்று தன் தாயார் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

அந்தச் சுநீதி கோபத்தினாற் கண் சிவந்து உதடு துடிக்க வந்த தன்மகனை மடியிலுட்கார வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகின்றாள் "குமாரனே! உன் கோபத்துக்குக் காரணமென்ன? உன்னையார் உபலாலனம் பண்ணாதே போனார்கள்? உனக்கு இப்படி அபராதஞ்செய்து மகீமண்டலேசுவரனான உன்தகப்பனை அவமானஞ்செய்தவர் யார்?,, என்று கேட்டதற்குத் துருவன், சபத்தினி மாதாவான சுருசி கர்வத்துடன் இராஜாவின சமீபத்திலே தன்னைச்சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் தாயாருடனே சொன்னான். அதைக் கேட்டவுடனே சுநீதியானவள் பெருமூச்சு விட்டுக் கண்ணீர் யற்று, மெலிந்தவளாய்ச் சொல்லுகின்றாள்.

புத்திரா! சுருசி சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாம் நிஜந்தான் நீ சொற்பமான பாக்கியமுள்ளவ னென்றால் மகா புண்ணிய முள்ளவர்களுடைய குழந்தை சத்துருக்களால் இப்படி சொல்லப் படுமோ? இத்தனையு முன்னுடைய பூர்வஜனன கர்ம பரிபாகமாக நினைத்து, மனதிலே கிலேசத்தை விட்டுவிடு உன்னுடைய பூர்வ ஜன்ம சுகிர்த பலத்தை யபகரிக்க யாராலேயாகும், நீ செய்யாத கர்மபலத்தைக் கொடுக்கத்தான் யாராலாகும். பாக்கியவான்களான புருஷர்களுக்கே யல்லாமல் மற்றவருக்கு மகாராச யோக்கியமான சிங்காதனமும் சுவேதசத்திரமும் கஜதுரகாதி வாகனங்களு முண்டாகுமா? சுருசியானவள் பாக்கியவசத்தினாலே புருஷன் தன்னிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ளவளா யிருக்கப்பெற்று பரிபூர்ண மனோரதையாய்ச் சுகமாயிருக்கிறாள். என்னைப்போலே பாக்கிய ஹீனையா யிருக்கிறவள் பாரியை யென்கிற பெயர்மாத்திர முடையவளாய்த் துக்கித்திருக்கிறாள். உத்தமன் புண்ணியவானானபடியினாலே சுருசிக்கு மகனாகப்பிறந்தான். சொற்ப பாக்கியனான நீ யென்கருப்பத்திலே ஜனித்தாய் குழந்தாய்! என்ன செய்யலாம் எவனுக் கெந்த மட்டும் அதிர்ஷ்டமோ, அவன் அந்தமட்டிலே சந்தோஷிக்கவேண்டும். இதுதான புத்திமானுடைய காரியம். ஆனபடியினாலே ஐசுவரியத்தை நினைத்துத் துக்கிக்கவேண்டாம். ஆனால் சுருசி சொன்ன வசனங்களுக்கு நீ மனம்பொறுவிட்டால், உனக்கு மப்படிப்பட்ட மேன்மையுண்டாகும்படி சகல பலப்பிரதமான புண்ணியத்தைச் செய்ய எத்தனப்படு, தர்மாத்துமாவாய் நல்ல நடக்கையி லிருந்துகொண்டு சர்வபூத தயாபரனும் சர்வஜன மித்திரனுமாகச் சுகிர்தங்களைச் செய்தால் தண்ணீர் பள்ளத்திலேயப்படி போய்ச்சேருமோ அப்படியே, சம்பத்துகளுங் குணவானான மனிதனிடத்தில் தாமே வந்துசேரும்,, என்று தாய்சொல்லக் கேட்டுத் துருவன், தாயாரைப்பார்த்து தாயே! நீ சொன்னவார்த்தைகள் சுருசிசொன்ன துர்ப்பாஷணத்தினாலே பிளந்திருக்கிற என்னிருதயத்திலே பதியவில்லை; ஐசுவரிய கர்விதையான அவளாலே நிராகரிக்கப்பட்ட நான் சர்வோத்தமமான ஸ்தானத்தைச் சம்பாதிக்கிறதற்கு எத்தனஞ் செய்கின்றேன்பார்; மகீபாலனுக்கு அத்தியந்த பிரியையான சுருசியினுடைய கருப்பத்திலே பிறவாமல் உன்னுதரத்திலே பிறந்தவனானாலும் என்னுடைய உத்தமதிராணியைப் பார் என்னுடைய பிராதாவான உத்தமன் சுருசிக்குக் குமாரனானபடியினாலே தகப்பன்கொடுத்த ராச்சியத்தை அனுபவிக்கட்டும் நான் சுயசக்தியி

னாலே சம்பாதிக்கப்பட்ட விபவமல்லாமல் ஒருவர் கொடுக்க விபவத்தைக் கைக்கொள்ளேன், என் தகப்பனுக்குந் துர்லபமான திவ்விய ஸ்தானத்தைத் தவத்தினாலே சம்பாதிக்கின்றேன்;, என்றுசொல்லித் தாயாருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு அதிசீக்கிரமாகப் பட்டணத்தைவிட்டு அந்தப் பட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலே யிருக்கிற ஒரு உபவனத்திலே சென்றான்.

அங்கே கிருஷ்ணாஜின வுத்தரீயங்களையே ஆசனமாக விரித்துப்போட்டு உட்கார்ந்திருக்கிற ஏழு ரிஷிகளைக்கண்டு அந்த ராஜபுத்திரன் அவர்களுக்குத் தெண்டனிட்டு விநயத்தினால் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றான். "முனீந்திரர்களே! நான் உத்தான பாதனுக்குச் சுநீதிவயிற்றிலே பிறந்த குமாரன் துருவனென்கிற நாமதேயமுடையவன். மிகுந்த மனக்கிலேசத்தினாலே தேவரீர்கள் சந்நிதிக்கு வந்தேன்,, என்று சொல்லக்கேட்டு அந்த மகா முனிகள் பாலகனைப்பார்த்து "ராஜகுமாரனே! நீ நாலைந்து வயதுள்ளவனா யிருக்கிறாய் இவ்வளவு சிறுவனான உனக்கு மனதில் துக்கமுண்டான காரணமென்ன? உன்பிதா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையாலே உனக்குக் குடும்ப ரக்ஷணபார மில்லையே உனக்கு இஷ்டமான அர்த்தமேதாகிலு முனக்குக் கைகூடாமலிருக்க மாட்டாதே இஷ்டபந்து ஜன வியோகமுண்டானதாகவுந் தோன்றவில்லை உன் சரீரத்திலே ரோகவுபத்திரவ மொன்று முண்டாயிருக்கவுமில்லை இப்படி யிருக்க மனவெறுப்புக்குக் காரணமென்ன சொல்லப்பா,, வென்றுகேட்க, துருவன் அந்த மகாமுனிவர்களைப் பணிந்து "என் தாய்க்குச் சக்களத்தியாகிய சுருசி சொன்ன வார்த்தையாலே வெறுப்புண்டாயிற்று அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையால் வந்தேன்,, என்று சொல்லக்கேட்டு அந்த முனிவர்கள் ஒருவரோடொருவர், "இந்தப்பாலகன் சக்களத்தித் தாய்ப்பேச்சைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கோப பரவசனாகப் புறப்பட்டு வந்தானென்றே உக்கிரமான க்ஷத்திரிய தேஜஸைப் பார்த்தீர்களா இவ்வளவு பையனும் அவமானம் பொறுக்கவில்லையே,, யென்று பேசிக்கொண்டு துருவனைப்பார்த்து, "ராஜகுமாரனே! நீ மனஸ்தாபத்தினாலே நொந்து என்ன செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறாய், அதற்காக எங்களாலே உனக்கு வேண்டிய சகாயமென்ன,, என, துருவன், முனீந்திரர்களே! அடியேன் ராச்சியத்தையாவது மற்றுமுண்டான அர்த்தங்களையாவது அபேட்சிக்கின்றேனில்லை ஆனால்

பூர்வத்திலே யொருவனாலேயு மனுபவிக்கப்படாததாய் அபூர்வமாய் சகல ஸ்தானங்களுக்கும் உன்னதமாயு மிருக்கின்ற ஸ்தானத்தை வேண்டுகின்றேன் இந்த மனோரதம் நிறைவேறும்படியான உபாயத்தை அடியேனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்,, என்றுசொன்னான். அதற்கு மரீசிமகாமுனிவர், "ஓ ராஜகுமாரனே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களை யடைந்து ஆராதியாதவர்களுக்குச் சர்வோத்தமமான ஸ்தானம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆனபடியினாலே நீ பக்தபராதீனனான அச்சுதனை ஆராதனஞ்செய்,, யென்று அருளிச்செய்தார். பின்பு அத்திரிமகாரிஷி அந்த ராஜகுமாரனைப்பார்த்து, "லோகேஸ்வரரான பிரமாதிகளுக்கும் அதீஸ்வரனான ஜனார்த்தனன் எவனைக் கடாக்ஷிப்பானோ அவனே அக்ஷயமான திவ்யஸ்தானத்துக்கு உடையவனாவான் என் வசனத்தைச் சத்தியமாக நினை,, என்றார், அப்பால் ஆங்கிரசர் "சராசராத்மகமான சகலபிரபஞ்சமும் எவனுடைய குக்ஷியிலிருக்கின்றதோ அந்தகோவிந்தனுடைய சரணகமலங்களை அர்ச்சனை பண்ணு சர்வவுன்னதமான ஸ்தானத்தைப் பெறுவாய்,, என்று அருளினார். அப்பால் புலஹமகாரிஷி, "எவன் பரப்பிரம்மமும் பரமப் பிராப்பியமும் சர்வ வியாபகனுமாக இருக்கின்றானோ அந்த ஸ்ரீஹரியை ஆராதனஞ் செய்கிறதினாலே அத்தியந்தம் துர்பலமான மோக்ஷத்தையு மடையலாமென்றால், இதர ஸ்தானங்களை யடைகிறதற்குச் சந்தேகமென்ன,, என்று சொல்லியருளினார். அப்புறம் கிரதுமகாரிஷி, "எவன் யக்கியங்களாலே ஆராதிக்கப்படும் புருஷனாகவும் யக்கிய சொரூபியாகவும் யக்கியங்களுக்கு அதிபதியாகவும் இருக்கிற பரமபுருஷனோ அந்தச் ஜனார்த்தனன் திருவுள்ளம் பற்றினானால் அடையக்கூடாத ஸ்தானமு முண்டோ,, வென்று சாதித்தார். பின்பு புலஸ்தியமகாரிஷி, "பூர்வத்திலே இந்திரன் ஜகத்பதியான எவனை யாராதித்துச் சர்வோன்னதமான இந்திர பதத்தை யடைந்தானோ அப்படிப்பட்ட யக்கியேசுவரனான ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதனம் பண்ணு,, என்று சாதித்தருளினார். அப்பால் வசிஷ்டர், "குழந்தாய்! ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஆராதனஞ்செய்வாயாகில் இதுவரையிலும் இல்லாத நூதனமான ஸ்தானமொன்றை நீ மனதிலே நினைத்தாலும் அதையும் சித்தமாய் அடைவாய் அப்படியிருக்க முன்னமே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற மூன்று லோகத்துக்கும் உட்பட்ட மேலான ஸ்தானமடையச் சந்தேகமென்ன,, என்று அருளிச்செய்தார்.

இவைகளைக் கேட்டுத் துருவன் அந்த மகா முனிவர்களைப் பார்த்து, "முனீந்திரர்களே! தேவரீர் ஆராதிக்கவேண்டியவனை அடியேனுக்குத் தெரியும்படி அருளிச்செய்தீர்கள். அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்து கிருபை செய்யும்படி ஜெபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தையும், ஆராதனஞ் செய்யவேண்டிய விதத்தையும் அடியேனுக்குப் பிரசாதிக்கவேண்டும்," என்று கேட்க, அந்த மகாரிஷிகள் "ஓ ராஜபுத்திரனே! ஸ்ரீவிஷ்ணுவினிடத்தில் பக்திசெய்ய வேண்டுமென்கின்ற மனிதன், முன்னதாகப் பாஹ்ய விஷய வபிலாசைகளை வர்ச்சித்து மனதை நிர்மலமாக்கிப் பின்பு அம்மனதை முகுந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களிலே நிச்சலமாகச் சேர்த்து, வேறு நினைவில்லாமல் அத்திருவடிகளையே பாவித்துக்கொண்டு பரிசுத்தனாய் "வியஷ்டி சமஷ்டி ரூபமாகப் பிரகிருதியும் புருஷனும் சரீரமாகவுடைய சுத்த ஞானமயனான வாசுதேவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்," என்கிற பொருளையுடைத்தான மகாமந்திரத்தைச் ஜெபிக்கவேண்டும். உன்னுடைய பிதாமகனான சுவாயம்புவ மநுவானவர் இந்த மகாமந்திரத்தினாலே ஜனார்த்தனனைப் பூசனைசெய்ததினாலே அவர் திருவுள்ளமுகந்து அந்த மநுவுக்கு அவர் விரும்பியபடி திரிலோக துர்லபமான ஐசுவரியத்தைப் பிரசாதித்தருளினார். நீயுமப்படியே இந்த மகாமந்திரத்தைச் ஜெபித்து ஸ்ரீபதியை ஆராதனஞ் செய்யக்கடவாய்," என்று நியமித்தருளினார்கள்.

துருவன் அனுக்கிரகம் பெற்றது.

இப்படி சப்தமகாரிஷிகளுபதேசஞ் செய்யப்பெற்று, துருவன் சந்துஷ்டியுடையவனாகி மகாமுனிகளுக்குத் தெண்டனிட்டுக் கிருதார்த்தனேனென்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த வனத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு மதுவென்கிற பெயரையுடைய அசுரனுக்கு வாசஸ்தானமாயிருந்ததினாலே மதுவனமென்று பேர்பெற்றதாயும் ஸ்ரீசத்துருக்கனாழ்வான் அந்த மதுவின் புத்திரனான லவணாசுரனை சங்கரித்து மதுரையென்கிற புரத்தைச் செய்தருளப் பெற்றதாயும் தேவதேவனும் சகல பாபங்களையும் போக்கும்படியான புத்தியுள்ளவனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய சாந்நித்திய முள்ளதாயும், யமுனாநதி தீரத்திலேயிருக்கின்ற மதுவனத்துக்கு வந்து

சகல பாபக்ஷயகரமான அந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலே மரீசிமுதலான மகாரிஷிகள் உபதேசித்த கிரமமாக சகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான ஸ்ரீவிஷ்ணுவைத் தன் இருதயகமலத்திலே தியானித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி ஒருநிலைவாய்த் தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்க அந்தத் துருவனுடைய சித்தத்திலே சர்வ பூதங்களிலு முள்ளவனான ஸ்ரீஹரிபகவான் அதிப் பிரகாசமாகத் தோன்றியருளினார். மைத்திரேயரே! கேளும், இந்தப்படி பரமயோகியான துருவனுடைய இருதயத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருந்தபடியினாலே சகலத்தையுந் தரிக்கிற பூதேவி அந்தப் பரமயோகீந்திரனைத் தரிக்க மாட்டாம லிருந்தாள். அவன் பூமியை இடக்காலாலே தாங்கி நிற்கையில் பூமி இடப்பக்கத்தில் தாழ்ந்தும், வலக்காலாலே தாங்கி நின்றபோது வலப்பக்கத்தில் தாழ்ந்தும் நின்றது. பின்பு அந்த யோகி ஒரே பாதத்தின் கட்டை விரலாலே பூமியில் நின்றபோது அந்தப் பூமண்டலமானது மலைகளோடுகூட நெருங்கிற்று. மகா நதிகளும் சப்த சாகரங்களுங் கலங்கிப்போயின. இவ்விதமாய்ச் ஜனங்களுக்குக் கலக்க முண்டானதைக் கண்டு அந்த மநுவந்தரத்திலே யிருந்த யாமரென்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள், சித்தங் கலங்கி இந்திரனுடனே ஆலோசனைசெய்து துருவச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய தியானத்திற்கு விக்கினஞ் செய்யவேண்டுமென்று எத்தனஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது தேவேந்திரனுடைய கட்டளையினாலே விருபங்களும் பயங்கரமான கூசுமாண்டங்களென்கிற பூதவிசேஷங்கள், அந்த மகாயோகி செய்கிற தியானத்தைக் கலைக்கும்படி வந்து சூழ்ந்து பலமாயங்கள் செய்தன. எப்படியெனில், துருவனுக்குத் தாயான சுநீதியின் சொரூபத்தை ஒரு மாயை தரித்துத் துருவனுக்கு எதிரில் "அப்பா மகனே!" என்று இரக்கமான தொனியோடு கூவிக்கொண்டு வந்து, "குமாரனே! சரீரம் அபாயமடைவதற்குக் காரணமாகையாலே கொடியதான இந்தத் தவத்தை நிறுத்து, ஐயோ மகனே! அநேக காலந் தவஞ்செய்து உன்னைப்பெற்றேனே! என்றென்றுந் தங்களைத் தவிர்த்து, அநாதையும் பேதையுமான என்னைத் தனியே அலையவிட்டுச் சக்களத்தித் தாய் சொன்ன பேச்சினாலே நீ இப்படி வருகின்றது நியாயமோ? குழந்தாய்! கதியில்லாத எனக்கு நீயன்றோ கதி? அஞ்சு வயதுள்ள பாலகனான நீயெங்கே

மிகவுங் கடினமான இத்தவமெங்கே? நிஷ்பலமான இந்தப் பிர
யாசத்திலிருந்து மனதைத் திருப்பு அப்பனே! இது உனக்கு விளை
யாடுகிற காலமாயிற்றே? இதற்குப்பின் வேதசாஸ்திரங்களை அத்
தியயனஞ் செய்யுங்காலம், அதன்பின் போகானுபவங்களுக்குக்
காலம், அதற்குப் பிறகே தவஞ் செய்வதற்குக்காலம். புத்திரனே!
விளையாடுகிற பிராயத்திலே ஆத்தும கிலேசமான தவஞ்செய்கிற
து யுக்தமன்று, எனக்குச் சந்தோஷஞ் செய்வதன்றோ உனக்குத்
தருமம்? தாயான என் வார்த்தைகளைக் கேட்டு இந்தப் பிராயத்
துக்குத் தருந்தபடி என்னுடனே கூட வரவேண்டியது உனக்கு
நியாயம். இப்படிச் செய்யாமல் புத்தி மோகத்தினாலே இவ் வதர்
மத்தைச் செய்கின்றாய். இனியாகிலும் விட்டுவிடு என்னருமையா
ன குழந்தாய்! நீ கடின இருதயனாகி யென் வசனத்தைக் கேளாம
லிருக்கின்றாய் இனி இந்தத் தவத்தை விடாமற் போனாயே யானா
ல், இதோபார் உன் னெதிரிலேயே என் பிராணனை விட்டு விடுகி
ன்றேன்,, என்று இப்படி கண்களிலே தாரை தாரையாகக் கண்
ணீர் பெருகக் கதறியழுதுகொண்டு நிற்கும் மாயா சக்தியைத் தன்
முன்னே கண்டும், துருவன் நாராயண சரணாரவிந்தங்களிலே சித்
தத்தை வைத்திருப்பதினாலே காணாதவனாகவே யிருந்தான், பின்பு
அந்த மாயா சக்தியும் துருவனைப்பார்த்து "குழந்தாய்! கோர கா
ரர்களான ராட்சதர்கள் கதாகட்காதி ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொ
ண்டு இதோ உன்னைச் சங்கரிக்க வருகின்றார்கள் இப்போதாகி
லும் தவம் விட்டோடிவா,, வென்று சொல்லி மறைந்துபோனாள்.
அப்பால், நாநாவித ஆயுதங்களோடு அக்கினிச் சுவாலாகுலமான
முகங்க ளுடையவர்களாய், அநேக ராட்சதர்கள் வந்து தோன்றி
னார்கள். அவர்கள் அச் சிறுவனுக் கெதிரில்வந்து அதிதீக்ஷணங்க
ளான கதா கட்க சூலங்கள் முதலான ஆயுதங்களைக் கைகளிலே
ந்தி பளபளவென்று மின்னும்படி திருப்பிக்கொண்டு, பயங்கரமா
கக் கர்ச்சனை செய்தார்கள். அன்றியும், குபுகுபுவென்று அனலை
மூம்புகிற முகங்களுடன்கூடின நரிகள் அந்தப்பாலகனை நாற்புற
முஞ் சுற்றிக்கொண்டு அதிகோரமாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தன.
சிங்க முகங்களும் முதலை முகங்களும் ஒட்டக முகங்களு முள்ள
பிசாசர்கள் இந்தப் பையனைச் சங்கரியுங்கள் குத்துங்கள் வெட்
டுங்கள் பட்சியுங்களென்று ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லுவதுபோல
குரூர வசனங்களினாலே அதட்டிக்கொண்டு பெருங் கூச்சலிட்டுப்
பயப்படுத்தினார்கள். அவன் கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்க

12

ளிலே மையான இருதய முடையவனானதினாலே அந்த ராக்ஷதர்
களும் அவர்களுடைய ஆயுதங்களும் அந்த கரிகளும் பயங்கரமா
ன சர்ப்பங்களும் அந்தப் பாலகனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற்
போயின. அவன் இவைகளைக் கவனியாமல் ஸ்திர சித்தத்துடனே
ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தனக்குள்ளே எழுந்தருளி யிருக்கிறவனாகத்
தியானித்துக்கொண்டு மற்றொன்று மறியாமலிருந்தான்.

இப்படிப் பிரயோகித்த அந்த மாயைகளெல்லாம் உபயோகப்
படாமல் நாசமடைந்ததைக்கண்ட தேவதைகள், அந்தமகாத்மாவி
னுடைய தபோமகத்துவத்தினாலே தங்களுக்கு என்ன அபாயம்
நேரிடுமோ வென்று பயப்பிராந்த சித்தர்களாய் அத்தவத்தை நிறு
த்த வுபாயந் தேடவேண்டுவது உறுதியெனத் துணிந்து, அநாதி
நித்தனாய் ஜகத்காரண பூதனாய்ச் சரண்ணியனுமா யிருக்கிற ஸ்ரீ
மந்நாராயணனைச் சரணமடைந்து விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றார்
கள். "தேவதேவனே! ஜகந்நாதனே! புருஷோத்தமனே! துருவனு
டைய தவத்தின் பிரபாவத்தினாலே நாங்கள் தபிக்கப்பட்டவர்களா
ய் உன் சந்நிதியில் சரணாகதியானோம். சந்திரன் தினந்தினமுங் க
லைகளினாலே அபிவிர்த்தி யடைவதுபோலே, உத்தான பாதனுடை
ய குமாரன் தபோ விசேஷத்தினாலே அபிவிர்த்தியாகி வருகின்றா
ன். அதினாலே அடியேங்கள் பயப்படுகின்றோம் அந்தப் பாலகன்
இந்திர வருண குபேர சூரிய சந்திராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே
யெதைக் கேட்பானோ அறியோம். ஆனதினாலே அவனுடைய தவ
த்தை நிறுத்தி அடியேங்களுடைய விசாரத்தைத் தீர்த்தருள வே
ண்டும்,, என்று வேண்டிக்கொள்ள, கமலாக்ஷன் அமரர்களைக் க
டாக்ஷித்து, "துருவனானவன் இந்திர வருண சூரிய சந்திராதிகளு
டைய அதிகாரங்களிலே யொன்றையும் அபேட்சிக்கவில்லை. அவ
னுடைய மனோரதத்தை நானறிவேன். நீங்கள் கிலேசத்தைவிட்டு
உங்களுடைய வாசஸ்தானங்களுக்குப் போய்ச்சேருங்கள். நானவ
னுக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்துத் தவத்தை நிறுத்துகி
ன்றேன்,, என்று அருளிச்செய்தார். பிறகு இந்திராதி தேவதை
கள் தெண்டன் சமர்ப்பித்துச் சொஸ்த சித்தர்களாய்த் தங்களு
டைய வாசஸ்தானத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சர்வாத்மகனான எம்பெருமான் துருவனுடைய ஒரே
சித்தமான தியானத்திற்குத் திருவுள்ள முகந்து நான்கு திருக்கோ
ளுள்ள திருமேனியோடு துருவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அவனு

டனே யருளிச்செய்கின்றார். "ஓ உத்தானபாத புத்திரா! உனக்
குச் சுபமுண்டாகக்கடவது. உன் தவத்துக்குச் சந்தோஷித்து அ
பீஷ்டமான வரங்கொடுக்கிறதற்காக இதோ வந்தேன். நீ பாகிய
விஷயங்களைப் பரிகரித்துச் சித்தத்தை யென்னிடத்திலே நிலையாக
நிறுத்தினதினாலே சந்தோஷமடைந்தேன். இஷ்டமான வரத்தை
கேள்,, என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டு, அந்தப்பாலகன் தன்கண்
களைத்திறந்து தான் தியானஞ்செய்த விதமாகவே எதிரில் சங்கசக்
கர கதா கட்க சார்ங்கங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களுடனேயும், கிரீட
வனமாலிகா கவுஸ்துப பீதாம்பராதிகளுடனேயும், எழுந்தருளி
வந்த ஸ்ரீயப்பதியைக்கண்டு திடீரென்றுசாஷ்டாங்கமாய்ப் பூமியில்
விழுந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துப், புளகாங்கித காத்திரனாய் பய
பக்திகளுடனே தேவதேவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதிசெய்ய
நினைத்து; "இந்த மகாபுருஷனைக்குறித்து எந்த வாக்கியஞ் சொல்
வேன், ஆர்சொன்னபடி துதிப்பேன்,, என்று மனங்கலங்கி ஒன்று
ந்தோன்றாமல் அவ்வெம்பெருமானையே சரணமடைந்து மௌனா
னந்தத்தில் மூழ்கிய துருவனை ஆசீர்வதித்து பகவான் திருவாய்
மலர்ந்தருளுவாரானார்.

ஓ, "ராஜகுமாரனே! என்னைக்கண்டு வணங்கினதினாலே உன்
தபசு சபலமானது சரிதான். ஆனால் நான் சேவை கொடுத்தது வி
யர்த்த மாகக்கூடாதாகையாலே, உனக்கு வேண்டிய அபீஷ்டத்
தைக்கேள். நான் பிரத்தியக்ஷமானதினால் புருஷர்களுக்குச் சக
ல மனோரதங்களும் கைகூடும்,, என்று பெருமான் அருளினதைக்
கேட்டுத் துருவன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான். "தேவதேவனே!
சர்வ பூதாந்தர்யாமியானவுனக்கு அடியேனபீஷ்டம் தெரிந்தேயி
ருக்கின்றது, ஆனாலும் நியமித்தபடியினாலே விண்ணப்பஞ்செய்கி
ன்றேன். மூடனான அடியேனுக்குத் துர்லபமான அர்த்தத்தைப்
பிரார்த்திக்கின்றேன். இந்திரன் உன்னனுக்கிரகத்தினாலேயன்றோ
திரிலோக ராச்சியத்தை யநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். ஜநா
ர்த்தனனே! சுருசியானவள், தன் கருப்பத்திலே பிறவாதபடியினா
லே நீ ராஜயோக்கியமான சிங்காதனத்துக்கு அதிகாரியல்லவென்
று அடியேனைப்பார்த்து வெகு இறுமாப்போடு சொன்னாளன்றோ?
ஆனதினாலே ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதம் சர்வோத்தமமும் அவ்யயமு
மான உன்னத ஸ்தானம் பெறவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கின்றே
ன். அநுக்கிரகித் தருளவேண்டும்,, என, ஸ்ரீபகவான் ராஜகுமா

னைக் கடாக்ஷித்து, "பாலனே! உனக் கபீஷ்டமான ஸ்தானத்தை யடையக்கடவாய், இதற்குக்காரணம் வேறுமுண்டு, சொல்லுகிறேன் கேள்: பூர்வஜன்மத்திலே நீ யொரு பிராமணனாய்ப் பிறந்து, மாதுர் பிதுர் சிசுருஷைகள் செய்துகொண்டு, தர்மந்தப்பாதேகாக்கிர சித்தனாய் என்னை யாராதித்துக்கொண் டிருந்தாய்; சில நாள் சென்றபிறகு உனக்கு யவ்வன வயசு வந்தபோது சர்வாபரண பூஷிதனும் சகலபோக சம்பன்னனும் மகாசுந்தர தேகமுடையவனுமான ஒரு ராஜகுமாரனை சிநேகிதனானாய்; அப்போது துர்லபமான அவனுடைய ஐசுவரிய போகங்களைக்கண்டு ஆசைப்பட்டு ராஜபுத்திரனாகப் பிறக்க வேண்டுமென்று இச்சித்தாய்; ஆனதினாலே உன் மனோரதத்துக்கு ஏற்றதாகத் துர்லபமான உத்தான பாதன் கிரகத்திலே பிறந்தாய்; என்னைத் துதியாத மற்றவர்களுக்கு ஜகத் பூஜிதமான ஸ்வாயம்புவமநு வம்சத்திலே ஜனனமுண்டாவது துர்லபம் இப்போதும் நீ அத்தியந்த பக்தி விசேஷத்தினாலே நான் உவக்கும்படி செய்தாய். என்னிடத்தில் சித்தத்தை நிறுத்தி என்னைத் தியானஞ்செய்த மனிதன் அதி சீக்கிரத்தில் சர்வோத்தமமான மோக்ஷத்தையும் அடைவனானால், அற்பமான சொர்க்காதி பலன்களையடைவது அதிசயமோ. நீயும் என்னுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே மூன்று லோகங்களுக்கும் மேற்பட்டதாய், சகல தாராகிரக நக்ஷத்திரங்களுக்கும் ஆதாரபூதமாய், சூரிய சந்திர அங்காரக புத பிரகஸ்பதி சுக்கிர சனிகளுடைய ஸ்தானங்களுக்கும் நக்ஷத்திரமண்டலத்துக்கும் சத்தரிஷிகள் மண்டலத்துக்கும் மேலானதாய், சித்தர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற ஸ்தானங்களுக்கும் அதியுன்னதமாய், விளங்குகிற திவ்ய ஸ்தானத்தை யடைந்து, சுகமாயிருப்பாய். தேவதைகளிற் சிலர் சதுர்யுக பரியந்தமும், சிலர் மந்வந்தர பரியந்தமுமல்லாமல் அதிககாலம் இரார்கள். நீயோ என் கிருபையினாலே கல்பகால பரியந்தமும், அந்தச் சர்வோன்னத ஸ்தானத்திலே சுகமாக இருக்கக்கடவாய். உன்னுடைய தாயான சுநீதியும் திவ்விய விமானத்தி லேறிக்கொண்டு நக்ஷத்திர ரூபமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டு கல்பாந்த பரியந்தமும் உன் சமீபத்திலே யிருக்கக்கடவள். எவனொருவன் சாயம் பிராதக்காலங்களிலே, மனவுறுதியுள்ளவனா யுன்னைக் கீர்த்தனம் பண்ணுவானாகில், அவன் மகா புண்ணியத்தைப் பெறுவான்," என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்விதமாகத் தேவதேவனும் ஜகத்துக்கு நாதனுமான ஜனார்த்தனனுடைய கிருபையினாலே இஷ்டமான வரம் பெற்றுத் துரு

வன் சர்வலோகோன்னதமான ஸ்தானத்தை யடைந்தான். மாதா பிதாக்களுடைய சிசுருஷையினாலும், தவத்தின் பிரபாவத்தினாலும், ஸ்ரீமத் துவாதசாக்ஷர மகா மந்திர மாகாத்மியத்தினாலும், மகாத்மாவான துருவனுக்கு உண்டான அபிமானமும் லோகோத்தரமான ஐசுவரியமும் மகிமையும் பார்த்து அசுர குருவான சுக்கிராசாரியார் சந்தோஷமடைந்து, "சப்தரிஷிகளும் எந்த மகாத்மாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்றார்களோ, அந்தத் துருவனுடைய மேன்மையான தவசின் பிரபாவத்தை என்னசொல்லுகேன் அவனுடைய தவத்தின்பயனை என்னசொல்லுவேன், வெகு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது, இந்தப் பிரபாவத்தைக் கொண்டாட யாராலேயாகும். இதமும் சத்தியமுமான வாக்குள்ள துருவன் தாயான சுநீதியின் மகத்துவத்தை வர்ணிக்கத்தக்க கவிகளும் உலகத்திலுண்டோ, அந்தப் பெண்ணரசு துருவனைக் கர்ப்பத்திலே தரித்ததினாலே சர்வோத்தமமும் சாசுவதமும் மூன்று லோகங்களுக்கு மாதாரபூதமுமான அந்தத் திவ்விய ஸ்தானத்தை யடைந்தாள், ஓகோ! என்ன அதிர்ஷ்டம் என்ன மகிமை,, என்று சில சுலோகங்களாலே துதித்தார்.

ஓ மயித்திரேயரே! எந்த மனுஷ்யன் துருவன் சர்வோன்னதமான ஸ்தானம் பெற்றதைக் கீர்த்தனஞ் செய்வானோ, அவன் சகல பாப நிவிர்த்தி யுள்ளவனாய் சொர்க்கலோகத்தில் வாசஞ்செய்வான். அன்றியும் அவன் வானத்திலும் பூமியிலும் ஸ்தான பிரஷ்டனாகாமல் சகல சௌபாக்கியங்களு முண்டாய் தீர்க்காயுசாய் வாழ்வான்.

பிருது வேந்தர்கோன் சரித்திரம்.

இப்படி ஸ்ரீ பராசரமுனிவர் துருவசரித்திர மருளிச்செய்து, அவ்வமிசக் கிரம மருளிச்செய்கின்றார். முனிசிரேஷ்டரே! இந்தப் பிரகாரம் தவஞ்செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கிருபையினாலே சர்வோத்தமமான அதிகாரத்தை யடைந்து பரிபூரண மனோரதனான துருவன் சம்பு வென்கின்றவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு அப்பத்தினி யிடத்தில் சிஷ்டி என்றும் பவியன் என்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களிலே சிஷ்டி

யென்கிறவன் சுச்சாயை யென்கிற பாரியையிடத்தில் ரிபு ரிபுஞ்சயன் விப்பிரன் விருகலன் விருகதேஜசன் என்கிற குமாரர்களைப் பெற்றான். அவர்களிலே ரிபு என்கிறவன் பிரகதி யென்கிற பாரியையிடத்தில் சாட்சுஷன் சர்வதேஜசன் என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அவர்களிலே சாட்சுஷன் வருணவம்சத்திலே பிறந்தவரும் வீரணப்பிரசாபதிக்கு மகளுமான புஷ்கரிணியினிடத்தில் ஆறாவது மநுவந்தரத்திற்கு அதிபதியான மநுவைப்பெற்றான். அந்த மநுவுக்கு வயிராசனென்னும் பிரசாபதியின் புத்திரியான நட்வலையென்கின்றவளிடத்தில் ஊரு, பூரு, சதத்யும்னன், தபஸ்வி, சத்தியவான், சுசி, அக்கினிஷ்டோமன், அதிராத்திரன், சுத்தியும்னன், அபிமன்யு என்னும் பத்துப்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் மகா பிரபாவமுடையவர்கள். அந்த ஊரு என்பவனைச்சேர்ந்து ஆக்கினேயின் மகள் மகாதேஜசுள்ளவர்களான அங்கன், சுமனசு, ஸ்வாதி, கிரது, அங்கிரசு, சிபி என்கிற ஆறுபிள்ளைகளைப்பெற்றாள். அங்கனுக்கு மிருத்து புத்திரியான சுநீதை யென்கிறவளிடத்தில் வேனன் என்பவனுண்டானான். மகாரிஷிகள் புத்திரார்த்தமாக அந்த வேனனுடைய வலக்கையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதினின்றும் பிருதுவென்கிற குமாரன் பிறந்தான் அவன் பிரசைகளின் நன்மைக்காக தேனுரூபந்தரித்த பூமியினின்றும் வேண்டிய வஸ்துக்களைக் கறந்துகொடுத்தான் என்று சொல்லக்கேட்டு, மயித்திரேயர், ரிஷிசிரேஷ்டரே! மகாரிஷிகள் வேனனுடைய தக்ஷிண ஹஸ்தத்தை ஏன் கடைந்தார்கள். அதினாலே பிருது எப்படி பிறந்தார்? அதைச் சொல்லவேண்டுமென ஸ்ரீபராசரர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ மயித்திரேயரே மிருத்துவுக்குப் பிரதம புத்திரியான சுநீதையென்கிறவள் அங்கனென்கிற ராஜாவுக்குப் பத்தினியாகி வேனனென்னும் மகனைப் பெற்றாளன்றோ. அந்த வேனன் மாதாமகனான மிருத்துவினுடைய தோஷத்தினாலே குணவீனனாய்ப் பாலியமுதல் துஷ்ட சுபாவனாகவே இருந்தான். அவன் எப்போது மகாரிஷிகளாலே மகாராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டானோ, அப்போதே "யாரும் இன்று முதல் யக்கியங்கள் பண்ணவேண்டாம், ஓமங்கள் செய்யவேண்டாம், தானங்கள் கொடுக்கவேண்டாம், நானே யக்கியங்களுக்கு அதீசுரனும் ஜகத் பிரபுவுமல்லாமல் வேறொருவனில்லை,, என்று பறைபறைவித்ததைக் கேட்டு,

முனிவர்களெல்லாம் அந்த ராஜாவினிடத்திற் போய் வணங்கி, ஓ! ராஜேந்திரனே எங்கள் வசனங்களைக் கேளும், நாங்கள் தேசத்துக்கும் பிரஜைகளுக்கும் இதமாகத் தீர்க்கசத்திர யாகத்தைச்செய்து யக்கியேசுரனான ஸ்ரீஹரியை ஆராதிக்கிறோம், அதினாலே உமக்கும் யக்கிய பலத்தில் பங்கு கிடைக்கும், யக்கிய புருஷனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் நாங்கள்செய்கிற யக்கியத்தினாலே திருவுள்ளமுகந்து உனக்குச் சகலாபீஷ்டமுங் கொடுத்தருளுவன், எவனுடைய ராச்சியத்திலே யாகாதி சத்கர்மங்களினாலே யக்கியேசுரனான புருஷோத்தமன் பூஜிக்கப்படுகிறானோ அந்த ராசாவுக்கு அவ்வெம்பெருமான் சகல மனோரதங்களையும் அருளுவன்” என்று சமாதானமாகவும் மதுரமாகவுஞ் சொன்னதற்கு, வேனன் “என்னிலும் அதிகமும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவனுமான புருஷன் வேறுண்டோ? நீங்கள் யக்கியேசுரனென்று நினைத்திருக்கிறீர்களே அந்த ஹரி யென்கிறவன் யார்? பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், வாயு, அக்கினி, சந்திரன், சூரியன், பூமி என்கிற தேவரும் மற்றுமுள்ள சாபானுக்கிரக சாமர்த்திய முடையவர்களான யாவரும், ராஜாவினுடைய சரீரத்திலே யிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் மகீபாலன் சர்வதேவ சொரூபியென்று சாஸ்திரஞ் சொல்வதையறிந்து நான் ஆக்கியாபிக்கிறேன்; அதின்படி நடந்துகொள்ளுங்கள்; தானங்கள் செய்யவேண்டாம்; ஓமங்க ளாசரிக்கவேண்டாம்; யக்கியங்களைப் பண்ணவேண்டாம்; ஸ்திரீகளுக்குத் தங்கள் பர்த்தாவின் சுசுரூஷையே முக்கியதர்ம மானதுபோலே அரசனாகிய என்னுடைய ஆக்கினையைப் பரிபாலனஞ் செய்வதே உங்களுக்குத் தருமமாம்,” என்று சொன்னதைக்கேட்டு, மகாரிஷிகள் மறுபடியும் மிக வணக்கத்துடனே அவனைப்பார்த்து, “ராஜோத்தமனே! யக்கியங்கள் செய்கிறதற்கு அனுக்கினையை கொடும், தர்மத்தை நாசம் பண்ணவேண்டாம், சராசராத்மகமான பிரபஞ்சமெல்லாம் யக்கியங்களிலே ஓமஞ்செய்கிற அவிசினாலே வளர்ந்து வருகின்றன,” என்று வெகு விதங்களாகப் பலதரம் பிரார்த்தித்த போதிலும் பாபிஷ்டனான வேனன் அதைக் கைக்கொள்ளாம லிருந்ததினாலே, அந்த முனிவர்கள், கோபம் மிகுந்தவராய் இவன் ஆதியந்தங்களில்லாதவனும் ஜகத்பிரபுவும் யக்கிய புருஷனுமான ஸ்ரீயப்பதியை நிந்தித்தானன்றோ, இப்படி நிந்தனை செய்கிற நராதமன் ராச்சிய பரிபாலனத்துக்குத் தகுந்தவனல்லன் இந்தத் துராத்துமாவைக் கொன்றுபோடுங்கள், வதையுங்கள், இதனாலே நமக்குப் பாவம் வராது,”

என்று ஒருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டு, மந்திரங்களாலே சுத்தி செய்யப்பட்டிருந்த குச கருப்பைகளினாலே அவ் விராசனை யடித்தார்கள். அவன் பூர்வத்திலேயே சர்வேசுவரனான ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், அவன் மகிமையை விளக்கும்படியான வேதத்தையும், அவன் திருவாராதனமான யாகத்தையும் நிந்திப்பதாகிய அக்கினியினாலே தகிக்கப்பட்டிருந்தபடியினாலே, அவர்களுடைய தருப்பையின் அடிபட்ட மாத்திரத்திலே பிராணன் போய்க் கீழே விழுந்தான்.

இது இப்படியிருக்க, நான்கு திக்கிலும் அதிகமாய்த் தூளெழும்பி ஆகாசமெங்கும் வியாபித்தது. அதைக்கண்டு அம்முனிவர் அங்கேயிருந்த சனங்களைப் பார்த்து “இது என்ன காரணத்தினாலுண்டாயிற்று„ என்று கேட்க, அந்தச் சனங்கள் முனிவரை நோக்கி “உங்களாலே பூமண்டலம் அராசகமானதினாலே அநேக ஜனங்கள் ஒன்றாய்க்கூடி அங்கங்கே பிரவேசித்துப் பிறருடைய திரவியங்களை யபகரிக்கிறதற்காக வேகமாய் வருகிறார்கள்; இவ்விதமாயோடிவருகிற அந்தக் கள்ளருடைய கால்கள்பட்ட வேகத்தினாலே யுண்டாகிய தூளீபடலமிது„ என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டபின் அந்த முனிவர் ஒருவரோ டொருவ ராலோசனை செய்து புத்திரனை யுண்டாக்கவேண்டு மென்று, அப்புத்திரனை வேனனுடைய தொடையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதிலிருந்து எரிந்த கட்டைபோல் கறுப்பான நிறமும், விகாரமான முகமும், குட்டையான சரீரமுமுள்ள ஒரு மனிதன் ஜனித்து, அம் முனிவரைப்பார்த்து,“நானென்ன செய்யவேண்டும்!„ என்றுகேட்டான். அதற்கு அவர்கள் [நிஷீத] உட்கார் என்று சொன்னார்கள். அதுகாரணமாக அவன் நிஷாதனென்னும் பெயரை யடைந்தான். விந்திய பர்வத நிவாசிகளாய்ப் பாப கர்மஞ் செய்பவரான வேடர் அவன் பரம்பரையி லுண்டானார்கள். ஆனதால், அவர்கள் நிஷாதர் என்று சொல்லப் படுவார்கள். இவ்விதமாய் அந்தராஜாவினுடைய பாபமெல்லாம் திரண்டு புருஷாகாரமாகப் பிறந்தது. அன்று முதல் நிஷாதசாதி ஜகத்திலே யுண்டாயிற்று.

ஃ. அப்பால் அந்த மகரிஷிகள் வேனனுடைய வலக்கையைக் கடைந்தார்கள். அந்தக் கையிலிருந்து அக்கினிபோலே சொலிக்கிற திவ்யதேஜோ விராஜிதனும், மகாபிரதாப முள்ளவனுமாய் ஒரு

குமாரன் உதித்தான். பிருதுசக்கிரவர்த்தி என்று அவனுக்கு நாமதேய முண்டாயிற்று. அவன் பிறந்தவுடனே ஆகாசத்திலிருந்து அசகவ மென்கிற மூதல் வில்லும், திவ்யமான பாணங்களும், கவசமும் விழுந்தன, அவன் அவைகளைக் கைக்கொண்டான். இப்படி அந்த மகாத்துமா ஜனனஞ் செய்ததினாலே சகல பூதங்களும் மகா சந்தோஷத்தை அடைந்தன. வேனனும் மகாப் பிரபாவசாலியான சத்புத்திர னுண்டானதினாலே புத்து என்கிற நரகத்தினின்றும் நீங்கிச் சொர்க்க லோகத்துக்குப் போனான். அப்போது சமுத்திரங்களும் நதிகளும் அவனுக்கு அபிஷேகார்த்தமாகத் திவ்ய ரத்தினங்களும் நிர்மலமான உதகங்களுங் கொண்டுவந்து வணங்கி நின்றன. சதுர்முகனும் ஆங்கிரசர் என்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகளோடும் ஜங்கமங்களும் தாவரங்களுமான சகல பூதங்களோடும் வந்து வேனனுடைய புத்திரனை பிருது சக்கிரவர்த்தியை சகல பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான் அப்போது பிரமாவானவர் பிருது சக்கரவர்த்தியினுடைய வலது கையிலே சக்கர ரேகையைக்கண்டு, இவன் நாராயணனம்ச முடையவனென்று நினைத்துச் சந்தோஷத்தை யடைந்தார். மயித்திரேயரே! எவர்களுடைய வலது ஹஸ்தத்திலே விஷ்ணு சின்னமான சக்கர ரேகை காணப்படுமோ, அவர்கள் தேவர்களாலும் ஜயிக்கக் கூடாத பராக்கிரம முடையவர்களாய்ச் சக்கிரவர்த்திகளுக்குள்ளே சிரேஷ்ட ராவார்கள். இப்படி மகா பிரபாவசாலியான பிருது சக்கரவர்த்தி, சகல மகா ராஜாக்களுக்கும் ராசாவாகப் பட்டாபிஷித்தனாகி, விதிப்படி பிரசா பரிபாலனஞ் செய்துவருகையில், அவனுக்குத் தகப்பனான வேனனுடைய உபத்திரவத்தினாலே வருந்தி மெலிந்த சனங்கள், இவனுடைய குணங்களினாலே சந்தோஷமடைந்தார்கள். பிரசைகளை சம்ரக்ஷணைசெய்து அவர்களுடைய அனுராகத்தை அதாவது ஆசையைப் பெற்றபடியினாலே, அவன் இராசாவென்று பேர்பெற்றான். அவன் ரதாரூடனாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது, சமுத்திரங்கள் இரைச்சலிடாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றன. பர்வதங்களெல்லாம் வழிவிட்டு நின்றன. அவனுடைய விருதுக்கொடிகள் இலைகளிலே படுமென்கிற பயத்தினாலே உன்னதமான விருக்ஷங்கள் தணிந்து நின்றன. பூமி யுழாமலே விளைந்தது. அன்றியும் நினைத்த மாத்திரத்திலே பலன்கள் சித்தித்துவந்தன. பசுக்கள் வேண்டிய பால் முதலானவைகளைக் கறந்து வந்தன. இலை மடிப்புகளிலெல்லாம் தேன் நிறைந்திருந்தது. பிரமாவை

க்குறித்துச் செய்த யக்கியத்திலே இவ்விதமாய் மகா பிரபாவசாலி யான பிருது சக்கிரவர்த்தியானவர் பிறந்தவுடனே, அந்த யக்கியத் தின் அந்தியா காலத்திலே சூதனும் மாகதனும் பிறந்தார்கள். இப் படி ஜனித்த சூத மாகதர்களைப் பார்த்து, அங்கே யிருந்த மகாமு னிவர்கள் "பிரதாபசாலியான இந்தப் பிருது நரேந்திரனை அனுரூ பமான குணகர்ம சரித்திரங்களைச் சொல்லித் துதியுங்கள், இவன் ஸ்தோத்திரத்துக்குத் தகுந்தவன்" என்று ஆக்கியாபித்தார்கள். இவ் வாக்கினையக்கேட்டு அவர்கள் முனிவரை நோக்கி நமஸ்கரி த்து "முனீந்திரர்களே! இவ ரிப்போதுதானே ஜனித்தார். ஆகை யால் இவருடைய குணங்களையும் கீர்த்திப் பிரதாபங்களையும் நாங் களறியோமே, என்ன காரியத்தைக்கொண்டு துதிப்போம்" என்று சொல்ல, அதற்கு ரிஷிகள் "இந்த மகீபாலன் சக்கரவர்த்தியும்மகா பலவானுமாகி லோகத்துக் கிதமான அநேக காரியங்களைச் செய் வான், ஆனதினாலே இவனுக்கு இனிமேல் விளங்கத்தக்க குணங் களைப் பற்றித் துதியுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு பிருது சக்கரவர்த்தியும் சந்தோஷமடைந்து தன்னிலே நினைக்கி றான், "லோகத்திலே சற்குணங்களினாலே புருஷனுக்குக் கீர்த்தி யுண்டாம். இந்த ரிஷிகள் துதிக்கச் சொன்னது நான் சற்குணங்க ளைத் தெரிந்துகொள்ளும் படியான வோருபதேசம், ஆனதினாலே நான் குணவானாகுவேன், பிராக்கியர்களான இந்த வந்திமாகதர்கள் கீர்த்தனஞ்செய்யும் குணங்களையே நானும் கிரகிக்கிறேன், இவர் கள் காட்டுந் துர்க்குணங்களை வர்ச்சிக்கிறேன்" என்று சித்தமாய் இருந்தார்.

அப்போது அந்தச் சூதமாகதர்கள் அந்த ராஜகுமாரனை "இ ந்த மகா ராஜகுமாரன் சத்தியவாதி, தானசீலன், பிரதிக்கினையை நிறைவேற்ற வல்லவன், செய்யக்கூடாத காரியத்திலே வெட்கமுள் ளவன், ஜயசாலி, பொறுமையுடையவன், சினேககுண முள்ளவன், மகா பிரதாபவான், துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்குந் தன்மையுள்ளவன், இனிப்பாய்ப் பேசுந் திறமுடையவன், பூசிக்கத் தகுந்தவர்களைப் பூசிப்பவன், யாக சீலன், பிராமணரிடத்திற் பக்தியுள்ளவன், யோ க்கியரிடத்தி லன்புள்ளவன், சத்துரு மித்திரர்க ளிடத்திலே சமபு த்தியாய்ப் பட்சபாதமில்லாதே சகல விவகாரங்களையுந் தீர்க்கிற வன்" என்றிப்படி நல்லசுரத்தோடு நன்றாகத் துதித்தார்கள். சூத னும் மாகதனும் எடுத்துச் சொன்ன சற்குணங்களை யெல்லாம் அந்

தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் தன் இருதயத்திலே நன்றாய்த் திருத்தி, அந்தப்படி ராஜனுஞ் சகல கலியாண குணாகரனாய்ப் பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு அதிக தட்சிணைகளுடனே பலவிதமான யாகங்களைச் செய்து வந்தான்.

வேன னிறந்துபோனதினாலே பூமி அராசகமா யிருக்க, இவ்வரசன் ராஜ்யத்தை நடத்த ஆரம்பிக்கும்போது, அகிலப் பிரசைகளும் பசியினால் வருத்தப் பட்டவர்களாய் மகாராஜாவினிடம் வந்து "ஓ மகாராஜாவே! நீர் ராச்சியாபிஷேகஞ் செய்யப்படுகிறதற்கு முன்னே பூமண்டலம் அராசகமாகிச் சகல ஓஷதி வர்க்கங்களையும் தனக்குள்ளே இழுத்துக்கொண்டது. ஆனதினாலே இப்போது ஆகாரமில்லாமற் பிரசைகள் [க்ஷுதார்த்து] பசிவாதையினாலே க்ஷயத்தை யடைகிறார்கள். அன்ன பானங்கள் கொடுத்து எங்களை ரட்சிக்கிற நிமித்தமே பிரமா உம்மை யுண்டாக்கி எங்களுக்குக் கொடுத்தருளினார்; ஆனதினாலே பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான எங்களுக்குப் பிழைக்கும்படியான ஓஷதி நிகரங்களைக் கொடுத்து ரட்சிக்கவேண்டும்,, என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். அதைக்கேட்டு அந்த மகீவல்லபன் சற்றேனு மனதிற்கொண்டு "அப்படியே யாகட்டும்,, என்று சொல்லி, அசகவமென்கிற வில்லையும் திவ்ய பாணங்களையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கோபகுண்டலனாய்ப் பூமியின்மேலெதிர்த்து வந்தான். அந்தப் பூதேவியானவள் அப்போது பசுவின் ரூபத்தைத் தரித்துப் பயந்தோடினாள். அந்த மன்னனும் விடாமல் பூமியைப் பின்தொடர்ந்தே போனான்.

அதனாலே அந்தத் தரணியும், பிரமலோகாதி சகல லோகங்களிலும் ஓடிப் பார்த்து எங்குஞ் சரணங் காணாமல், தனுர்த்தரனாய்ப் பின்தொடருகிற மகா பராக்கிரமசாலியான பிருதுவைப் பார்த்து, மிகுந்த பயத்தினால் தளர்ச்சியுற்று, பிராணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நினைந்து, "நரேந்திரனே! பெண்வதையினாலே பாதகஞ்சம்பவிக்குமென்று அறிந்தும் என்னை வதைக்க இந்த யத்தனமெப்படிச்செய்வாய்,, என்று சொன்னாள். அதற்கு வைனியன் வசுந்தராயே; துஷ்ட காரியஞ் செய்கிற ஒருவனை வதைத்ததினாலே வெகுசனங்களுக்கு நன்மையுண்டாகுமானால் அப்படிப்பட்ட வதையினாலே புண்ணிய முண்டாமே யல்லது பாவமுண்டாகாது என, அதைக்கேட்டுப் பூதேவி அவனைநோக்கி, "ராஜேந்திரனே பிரசைகளுக்கு இதமுண்டாம் பொருட்டு என்னைச் சங்கரிப்பையா

ஞல் சதுர்விதபூத சாதங்களுக்கும் ஆதாரமென்ன?"என்று சொ
ன்னான். வைனியன்" வசுந்தராய் - என்னுடைய ஆக்கினையை அ
திக்கிரமித்துத் துர் விநீதையாய் நடக்கிற வுன்னைத் தீக்ஷணமான
அம்புகளினாலே சங்கரித்து என்யோகபலத்தினாலே சகலபிரசைக
ளையுந் தரிக்கிறேன்,"என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு வசுந்தரை
பயத்தினாலே நடுநடுங்கி அந்த மகாராஜனுக்குத் தண்டம் சமர்பித்
துச்சொல்லுகிறாள்:

ஓ "இராசபுங்கவரே! உபாயத்தினாலே சகலமான காரியங்களு
ஞ் சித்திக்குமே யல்லது வேறுவிதமாய்ச் சித்திப்பதில்லை, ஆன
தினாலே நானொருபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். லோகத்திலு
ண்டான வோஷதி நிகரங்களை யெல்லாம் நான் எனக்குள்ளே அ
டங்கும்படி கிரகித்திருக்கின்றேன் ஆதலால் அவை என்னிடத்தி
லே க்ஷீரரூபமாயிருக்கின்ற அவ்வோஷதிகளை லோகஹிதத்துக்கா
கக் கொடுக்கிறேன்? தகுந்த வொருகன்றை யுண்டாக்கிக் கொடும்
அந்தக்கன்றினிடத்திலே வாச்சலியத்தினாலே க்ஷீரரூபமாக அந்த
வோஷதிகளைக்கறக்கச் செய்வேன், நான் கொடுக்கிற க்ஷீரங்கள்
ஜகமெல்லாம் வியாபிக்கும் பொருட்டு விஷமமாக இருக்கிறஎன்னி
டம் சமமாகும்படி மலைகளையெல்லாம் விலக்கி, என்னை மேடுபள்
ள மில்லாமல் நிரவும்,, என்றனள், பிருதுநரேந்திரனும் "அப்படி
யே யாகட்டும்,, என்று, நூறாயிரங்கோடி பர்வதங்களையெல்லாம்
தன்னுடைய வில்லின் நுனியாலே அப்பாலேதள்ளிப் பூமண்டலத்
தைச் சமமாகச் செய்தான்.

ஓ மயித்திரேயரே? பூர்வகாலத்திலே மலைகள்முழுதும்பரவியிரு
க்கியிருந்ததனாலே, பூமண்டலம் விஷமமாயிருந்ததுபற்றிப் புரங்க
ளும்கிராமங்களுமாகிய குடியிருப்பிடங்கள் பிரிவுபடாதேயிருந்தன
அன்றியும் கிருஷியும் கோரட்சணமும் வாணிச்சியங்களு மில்லை
பிருதுநரேந்திரன் ராச்சியாபிஷித்தனானதுமுதல் இவ்வேற்பாடுகள்
ஜகத்திலே யுண்டாயின. எங்கெங்கே மேடுபள்ளமில்லாமல் மேதி
னி சமமாக விருக்குமோ, அங்கங்கே அந்தச் சக்கிரவர்த்தி புரங்க
ளையுங் கிராமங்களையும் நிர்மித்துச் சனங்களை வசிக்கப் பண்ணின
ன், பூர்வத்திலே கந்தமூல பலாதிகள் பிரசைகளுக்காகாரமாக இரு
ந்தன, ஜகம் அராசகமானபோது அவைகளும் கிடைப்பது கஷ்டமா
யிற்று, ஆனதினாலே வைனிய மகாராசா அப்போது சுவாயம்புவ

மநுவைக் கன்றாக வைத்துத், தனது ஹஸ்தத்தைப் பாத்திரமாகச்செய்து, தேனுரூப தாரணியான பூமியினிடத்தில் சகல ஸஸ்யங்களையுங் கறந்தார். அதினாலே பிரஜைகள் சந்தோஷமடைந்து, அவனுண்டாக்கின ஆகாரத்தினாலே பலத்தையும் சக்தியையும் பெற்றுச் சுகித்தார்கள். அவன்கொடுத்த அன்னத்தினாலே தான் இன்றளவும் பிரஜைகள் ஜீவித்து வருகிறார்கள். அந்தப் பிருதுமகாராஜன் பூமிக்குப் பிராணனைக் கொடுத்தகனாலே பிதாவானான். அந்தக் காரணத்தினால் பூமிக்கு "பிருதிவி" என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அப்பால் தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தயித்தியர்களும் ராக்ஷசர்களும், கந்திருவர்களும், நாகர்களும், பிதுர்க்களும், விருட்சங்களும், பிருதுமகா ராசாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தங்கள் தங்கள் சாதிக்கான பாத்திரத்தையுங் கன்றையுங் கறக்கிறவனையுமுண்டாக்கித் தங்களுக்கு அபீஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கறந்துகொண்டு சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். சகலபூத தாரிணியாயும் சகலத்தையுமுண்டாக்கிறவளாயும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கிறவளாயும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு பாதாம்புஜத்திற் பிறந்தவளாயுமிருக்கிற பிருதிவி முன்போலச் சகலபூதங்களுக்கும் இஷ்டங்களைக் கொடுத்துக் காப்பாற்ற ஏற்பட்டாள்.

ஓ மைத்திரேயரே! இந்தப்படி வேனபுத்திரனான பிருது சக்கிரவர்த்தி மகா பிரபால சம்பன்னனாய், ஆதிகாலத்திலே பிரசாரஞ்சனஞ் செய்ததினாலே ராசாவென்கிற பெயரைப்பெற்று விளங்கினார். எவன் இப்படிப்பட்ட பிருதுமகா ராசனுடைய சரித்திரத்தைக் கீர்த்தனஞ் செய்வானோ அவன் பாவந் தீர்ந்தவனாகித் துர்ச்சொப்பன பயங்களுமில்லாமல் சுகத்தை யடைவான்.

பிரசேதசர்கள் தவசும் தியானமும்.

பராசர முனீந்திரர் திரும்பியுஞ் சொல்லுகின்றார்; அந்தப் பிருது நரேந்திரனுக்கு அந்தர்த்தானன் வாதி என்று இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்தர்த்தானனானவன் சிகண்டினீ என்கிற பாரியையினிடத்தில் ஹவிர்த்தானனென்கிற மகனைப்பெற்றான். அவனுக்கு அக்கினி புத்திரியான தீஷணையினிடத்தில் பிராசின

பர்ஹி சுக்கிரன், கயன், கிருஷ்ணன், விரசன், அசினன் என்று
ஆறுகுமாரர் உண்டானார்கள். அவர்களில் அந்த ஹவிர்த்தானனு
க்கு மூத்தமகனாயும் மகாத்மாவாயு மிருக்கிற பிராசினபர்ஹி மகா
பிரபாவத்தினாலே பிரசைகளை விருத்தியாக்கி பிரஜேசுவரனானான்.
பிராசீனாக்கிரங்களான தருப்பைகளினாலே பூமியெல்லாம் பரப்பி
யக்கியங்கள் செய்ததினாலே அவனுக்குப் பிராசினபர்ஹி என்கிற
பேருண்டாயிற்று. அவன் சமுத்திரனுக்குப் புத்திரியாய் இருள்
நீங்கும் காந்தியுள்ளவளான சுவர்ணை யென்பவளைப் பாணிக்கிரக
ணஞ்செய்து, அவளிடத்திலே பிரசேதசர்களென்று சொல்லப்பட்
ட பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்கள் தனுர்வேதத்தின்
கரைகண்டவர்களாய் யாவரும் ஒரேபயனை யபேக்ஷித்து, ஒரேதர்
மத்தைச் செய்துகொண்டு, சமுத்திர சலத்திலே முழுகியிருந்து,
பதினாயிரம் வருஷந் தவஞ்செய்தார், ஏனெனில், சதுர்முகனுடை
ய உத்தரவின்படி. பிராசினபர்ஹி பிரசைகளை யபிவிர்த்திசெய்ய
நினைத்துத் தன் புத்திரரான பிரசேதசர்களைப் பார்த்து "ஓ புத்தி
ரர்களே! தேவதேவனான பிரமகர் என்னைப் பிரசாபிவிருத்தி ப
ண்ணும்படி நியமித்தார். நானும் அப்படியாகட்டுமென்று அந்தத்
தேவனுடைய கட்டளைக்கு இசைந்தேன். ஆனதினாலே, நீங்களெ
னக்குப் பிரியமாகப் பிரசாவிருத்தி செய்யுங்கள். ஆலசியமில்லா
மல் லோகேசுவரனான விரிஞ்சனுடைய ஆக்கினையைப் பரிபால
னஞ் செய்யுங்கள்,, என்று சொன்னார். பிரசேதசரும் தகப்பனு
டைய வசனத்தை யங்கிகரித்துத் தகப்பனை நோக்கி, "ஐயா! நாங்
கள் எந்தக் காரியஞ்செய்தால் பிரசாபிவிர்த்தி செய்யத்தக்க சாமர்
த்திய முடையவர்களாவோம் அதை விளங்கச்சொல்லவேண்டும்,,
என்றுகேட்க, பிராசினபர்ஹி புத்திரர்களைப் பார்த்து "அபீஷ்ட
பலப்பிரதனான ஸ்ரீவிஷ்ணுவை யாராதித்துப் புருஷன் இஷ்டத்
தைப் பெறுவானே யல்லாமல் வேறே ருபாயத்தினாலே இஷ்ட
சித்தி பெறமாட்டான். இனி நான் வேறென்ன சொல்லவேண்டும்,
நீங்கள் இஷ்டம் சித்திக்க வேண்டுமென்று விரும்புவீர்களாகில்
ஸ்ரீகோவிந்தனை யாராதியுங்கள். பிரஜாபிவிர்த்தி செய்யமாட்டுவீர்
கள் புருஷனுக்குத் தர்மார்த்த காமமோக்ஷ மென்கிற சதுர்வித
புருஷார்த்தங்களிலே அபிலாஷை புண்டானால், ஆதியந்த ரகித
னும் பகவானுமான புருஷோத்தமனை யர்ச்சிக்கவேண்டும். ஆதி
காலத்திலே பிரமா ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஆராதித்துத்தான் சிருஷ்டி
க்குஞ் சாமர்த்தியத்தைப் பெற்றார், உங்களுக்கும் அச்சுதனை ஆ

ராதிப்பதினாலே பிரஜாவிர்த்தி சாமர்த்திய முண்டாமென்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு அந்தப் பிரசேதசர் பத்துப்பேரும் தகப்பனுடைய நியமனப்படி தவம்பண்ண நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு சாகரத்திலே முழுகி சமாகித சித்தர்களாய், சர்வலோக சரண்யனும் ஜகத்பதியுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசரணாரவிந்தங்களில் மனங்களைச் சமர்ப்பித்து, பதினாயிரம் வருஷந் தவஞ்செய்துகொண்டு சகலாபீஷ்டவிபவங்களையுங்கொடுக்க வல்லவனானலக்ஷ்மீவல்லபனை மனோக்கியமான ஸ்துதி வசனங்களினாலே துதித்தார்கள்.

கேளீர் மயித்திரேயரே! அந்தப் பிரசேதசர் சமுத்திர ஜலத்திலே முழுகித் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில், இவர்களுடைய பிதாவான பிராசீனபர்ஹி நாரதமுனிவருடைய உபதேசம்பெற்று, இராச்சியத்தைத்துறந்து யோகநிஷ்டை புரியலாயினார். அதனாலே அராசகமாகிச் சனங்கள் பயிர்த்தொழிலைக் கைவிட்டார்கள் ஆகையால், பூமியிலே யுண்டான விருக்ஷங்கள் மிக வதிகமாக நெருங்கிப் பூமியையுமாகாசத்தையும் மூடிக்கொண் டிருந்தன அதனால் காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று. இப்படி மரங்களெல்லாம் அதியுன்னதமாய் வளர்ந்து ஆகாசத்தை அளாவி யிருந்தபடியினாலே பதினாயிரம் வருஷகாலம் காற்றுச் சஞ்சரிக்க இடமில்லாம லிருந்தது அதனால் சகல ஜனங்களும் அசையவுமாட்டாமல் நாசமடைந்தார்கள். பின்பு பிரசேதசர்கள் சலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுவந்து மரங்க ளுலகமெல்லாம் வெளியில்லாதபடி வளர்ந்து மூடிக்கொண்டதினாலே மிகுதியாகப் பிரஜாக்ஷய மானதைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டவர்களாய், தம்முடைய முகங்களிலிருந்து வாயுவையும் அக்கினியையு முண்டாக்கினார்கள். அந்தப் பெருங்காற்று வந்து மரங்களை யெல்லாம் வேரோடே வீழ்த்திச் சோஷிக்கப்பண்ண, காலாக்கினிக்குச் சமானமான அந்த அக்கினி அவைகளை எரிக்க, தருக்கணங்கள் ஏககாலத்திலே நாசமாகத் தலைப்பட்டன. இவ்விதமாய் விருட்சங்கள் அங்கங்கே ஒன்றிரண்டே நின்று மற்றவையெல்லாம் நாசமடைவதைக்கண்டு ஓஷதிகளுக்கு அதிபதியான சந்திரன், பிரசேத ரிடத்திற்குவந்து, ''ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் கோபத்தைவிட்டு என்வார்த்தையைக் கேளுங்கள்; விருக்ஷங்களுக்கு முங்களுக்குஞ் சந்திசெய்து சிநேகத்தை யுண்டாக்குகின்றேன். விருக்ஷங்களுக் கெல்லாம் மகளான மாரிஷையென்கிற கன்னியை வருங்காரியத்தையறிந்து நான் கிரணங்களினாலே வளர்த்தி

வைத்திருக்கின்றேன். ஜகன்மோகனமான ரூபலாவணிய சவுந்தரியங்களாலே மிகுந்து ரத்தினம்போலே விளங்காநின்ற அந்தப்பெண்ணை உங்களுக்குப் பாரியையாய்க் கொடுக்கின்றேன். அவள் வமிசத்தை அபிவிர்த்தி செய்யத்தக்கவள். அந்தப் பெண்ணிடத்திலே உங்களுடைய தேஜசின் பாதியினாலும் என்னுடைய தேஜசின் பாதியினாலும் மகாவித்துவானான தட்சனென்கிற பிரசாபதி பிறந்து அக்கினி சமானமான தேகள்ளவனாய் வெகுவாய்ப் பிரசாவிர்த்திசெய்வன். அந்தக்கன்னிகையின் உற்பத்திக்கிரமம் தெரியச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்,,

கண்டுமுனிவரால் தக்ஷவமிசம்.

"பூர்வத்திலே வேதசாஸ்திரங்கள் நன்றாயறிந்தவரான கண்டுவென்கிற மகாரிஷி, ரம்மியமான கோமதிநதி தீரத்திலே மிகுந்த தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். இந்திரன் அவனுடைய தவத்திற்கு விக்கினஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து பிரமிலோசையென்கிற அச்சரசை அனுப்பினான். அந்தப் பொற்கொடியும் அந்தமகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்துக்குவந்து மனோகரலாவண்ணிய விலாசங்களினாலே அவனை மோகிக்கப்பண்ணினாள். அந்த மகாரிஷியும் அவளுடைய விலாசங்களினாலே மனங்கலங்கினவனாகி அந்தஸ்திரீயுடன் கூடி, மந்தர பர்வதத்தின் நடுத்துரோணியிலே நூறுவருஷகாலம் அகோராத்திரங்க ளறியாமல் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு அந்தப் பெண்ணரசு முனிவனைப்பார்த்து பிராமணோத்தமரே! நானினித் தேவலோகத்துக்குப் போகின்றேன், என்னிடத்தில் பிரசன்னராய் விடைகொடுக்கவேண்டும்,, என்றாள். அந்த முனிவன் அவளைப் பிரியமாட்டாமல், நல்லாய்! நீ இன்னஞ் சிலநாளிங்கிருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். இதனாலே அத்தெய்வப்பெண் மறுபடியும் நூறுவருஷம் அந்த முனிக்கு இஷ்டபோகங்களினாலே திர்ப்த்தி யுண்டாக்கிப் பிறகு மகாத்மாவே! இனி நான் சுரலோகத்துக்குப் போகிறேன் உத்தரவுகொடும்,என்றதற்கு அந்தத் தபோதனன் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து அடிகட்டழகி! போகலாமிரு என்று சொன்னார். அந்தப் பெண்மணியுந்திரும்பி நூற்றுவருஷத்திற்கும் மேலான காலவரையில் அங்கேயிருக்

து, ஒருநாள் அவனை நோக்கி அன்பாய் புன்னகைகொண்டு முனிவனே! நான், இனியாகிலும் திவத்துக்குப்போக அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும் என்றாள். அதைக்கேட்டு அம்முனிவர் காமபரவசனாய் அந்தத் தடங்கன்னியைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு அழகிய புருவத்தினாய்! இன்னம் ஒரு க்ஷணமாத்திரம் இரு, போனாயாகில் நெடுங்காலம் வரமாட்டாயன்றோ என்று வேண்டிக்கொண்டான். அந்தப் பெண்ணழகி முனிவர் சபிப்பாரென்று பயந்து, சிறிதுநாள் குறைய இருநூறுவருஷம் அவரோடு கூடியிருந்து, அப்பால் அமராவதிக்குப்போக வேண்டுமென்று அந்த மகாரிஷியினிடத்தில் விடைகேட்க, அவனுங் காமபோகத்திலே திர்ப்தி யடையாமல் இன்னமுஞ் சிலநாளிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இப்படி யவள் கேட்கக் கேட்க சிலநாளிரு சிலநாளிரு என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அந்தக் கமலாக்ஷியானவள் சாபபயத்தினாலேயும் தாக்ஷிணியத்தினாலேயும் அவனுடைய அநுநயத்தினாலேயும் பிரதிவசனஞ் சொல்லப் பயப்பட்டுத் திரும்பியும் அநேககாலம் அங்கேதானேயிருக்க, அந்த மகாரிஷி மதனபரவசனாய் ஒருநாளுக் கொருநாள் மோகமதிகமாய் அநுராக விசேஷத்தினாலே அந்த ஸ்திரீயைக்கூடி இஷ்டபோகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி யிருக்கையில் அம்முனிவர் ஒருநாள் சடுதியாக வெழுந்திருந்து பன்னசாலையை விட்டுப் புறப்பட்டுப்போக, அவனைப்பார்த்து அந்த அமரவனிதை, ஓ முனீந்திரரே! சடுதியாக எழுந்து எங்கே போகிறீர் என்று கேட்டாள். அதற்கு அம்மகாரிஷி, அடி கமலாட்சி! சாயங்காலம் வந்ததினாலே சந்தியா வந்தனஞ்செய்வதற்குப் போகிறேன், செய்யாதேபோனால் மகத்தான பிரத்தியவாய முண்டாகும் என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு அந்த அரவிந்தகந்தி வதனாரவிந்தத்திலே மந்தகாசமுடையவளாகி அந்த ரிஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். சர்வ தருமக்ஞியனே! உமக்குச் சந்தியாவந்தனகாலம் இப்போதானா வந்தது? அநேக சத சம்வச்சரங்கள் உமக்கொரு நாளானது யாருக்குத்தான் ஆச்சரியத்தைச் செய்யமாட்டாது? பிறரிடத்திற் சொல்லிப்பாரும் என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்தரிஷி அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து பெண்ணே நீ பிராதக்காலத்திலே நதிதீரத்திலிருந்து வந்தாய் அப்போது உன்னைப்பார்த்து ஆசிரமத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்; இப்போது தினாந்தமான சாயங்கால மானபடியால் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யப்போகின்றேன். இதற்குப்பரிகாச மேன்செய்கிறாய் யதார்த்

நமாகச்சொல் என்று கேட்டார். அதற்குப் பிரமிலோசை சொல்லுகிறாள், ஓ பிராமணோத்தமரே! நான் பிராதக்காலத்திலே வந்தது நிசந்தான், ஆனாலும் அது இன்றைய பிராதக்காலமன்று, அதின் பிறகே அனேக சத சம்வச்சரங்கள் ஆயின, என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிராமணன் பயப்பட்டு, நடுநடுங்கித் தெய்வப்பெண்ணை நோக்கி, அடி பதுமாட்சி! நான் உன்னுடன்கூடி எத்தனைகால மனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன், சொல்லவேண்டும், என்றுகேட்க, அந்த வதூமணி அந்த மகாரிஷியைப்பார்த்து முனீந்திரரே! நான் வந்து தொள்ளாயிரத்தேழு வருஷமும் ஆறுமாதமும் மூன்றுநாளும் ஆயின, என்று சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அத்தபசி அந்தத் தேவஸ்திரீயைப் பார்த்து, இது யதார்த்தமோ பரியாசமோ நிசமாகச்சொல்லு, நான் உன்னுடனே கூடியிருந்தது ஒரு தினமென்று நினைக்கிறேன் என்று சொல்லக்கேட்டுப் பிரமலோசை சொல்லுகிறாள். பிரமரிஷி சிரேஷ்டரான உம்மிடத்திலே அசத்தியமேன் சொல்லுவேன்? அதுவுமல்லாமல் தர்ம மார்க்கத்தை அனுசரித்துக் கேட்டதற்கு நான் அசத்தியம் சொல்லப்போமோ? ஆதலால் நான் சொன்னது யதார்த்தந்தான் என்று இப்படி சொன்னதைக்கேட்டு, அந்த விப்பிரன் மனதிலே அத்தியந்த சந்தாபத்தை யடைந்து தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, ஐயோ! என்தவம் நஷ்டமாயிற்றே; என்னசெய்வேன்: பிரமவித்துக்களான பிராமணர்களுக்குத் தனமான வேதாத்தியயனமும் வியர்த்தமாயிற்றே; என் விவேகம் அபகரிக்கப்பட்டுப் போயிற்றே; என்னைவஞ்சனை செய்வதற்காக எவனோ இந்த வனிதையை நிர்மித்து அனுப்பினான்; க்ஷுத்து, தாகம், சோகம், மோகம், வார்த்திக்கியம், மரணம் ஆகிற ஷடூர்மி என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஆறு விகாரங்களுமில்லாத நிர்மலமாயிருக்கிற பரப்பிரமத்தை யறியும்பொருட்டு மனோ நிக்கிரகஞ்செய்ய நியமங் கொண்டிருந்த என் விவேகத்தை யபகரித்து, என்னை யோகப் பிரஷ்டனாகச் செய்த காமமென்கிற மகாபூதத்தைத் தகிக்கவேண்டும்; சாந்திராயணாதி விரதங்களும் வேதாப்பியாசமும் மற்றுமுண்டான மோட்ச காரணங்களான புண்ணியங்களும் நரகத் துவார மார்க்கமான துஷ்ட சகவாசத்தினாலே பாழாக்கப்பட்டன என்று இந்தப்படி யனேகவிதமாய்த் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு அந்த மகேசுரோத்தமன் அந்தத் தேவஸ்திரீயைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அடிபாதகி! நீ இனிமேலாகிலும் யதேச்சையாகப் போய்விடு நீ வந்து நடையுடை பா

வனை விலாசத்தினாலே என் சித்தத்தைக் கலக்கி இந்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்தாய்; இப்படிப்பட்ட உன்னை என்னுடைய கோபாக்கினிச் சுவாலைகளினாலே பஸ்மஞ் செய்யவேண்டும் ஆனாலும் சத்புருஷருக்கெல்லாம் ஏழடி கூட நடந்தவர்களும் சிநேகிதர்கள் ஆவார்கள். ஆனபடியினாலே இத்தனை நாளு முன்னுடனே கூடி யிருந்ததை நினைத்துப் பொறுத்தேன். நிசமாக விசாரித்தால் உன்மேல் குறைசொல்ல வேண்டியதில்லை நான் இந்திரியங்களைச் ஜயிக்கமாட்டாதே மோக பரவசனானதினாலே என்மேலே தான் குற்ற மிருக்கின்றது. புரந்தரனுக்குப் பிரீதியாக என்னுடைய தபோவிக்கினஞ் செய்யவல்ல வுன்னுடைய மகாமோகத்தின் இருப்பிடமான மாயையைத் தகிக்கவேண்டும் இப்படி கோபாகுலிதமானசனான அந்த முனிசிரேஷ்டன் உக்கிர வசனங்கள் சொல்லுகிறபோது அந்த அச்சரப்பெண் பயப்பிராந்த மானசையாய் நடுநடுங்கித் தன்னுடல் வியர்த்துக் கவலைப்பட்டிருந்தாள். அந்த மாமுனீந்திரன் வியர்த்து மயிர்சிலிர்த்து நடுங்கிக் கொடிபோல் நிற்கிற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துக் குரோதம் மிகுந்து அக்கினிபோல சொலித்துக்கொண்டு, போ போ என்று அதட்ட அந்தப் பிரமலோசை அம்முனிவனுடைய கோப வசனங்களுக்குப் பயந்து? அந்த ஆச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஆகாச மார்க்கத்திலே போகிறபோது தன் சரீரத்திலே யுண்டான வியர்வையைத் தருக்களினுடைய நுனியிலிருந்த தளிர்களினாலே துடைத்து, விருட்சங்களிலே போட்டு மரத்தின்மேல் மாமாகத் தாண்டிபோனாள்.

அந்த மகாரிஷியினாலே பிரமலோசை யிடத்திலுண்டான கர்ப்பமானது அவளுடைய ரோம கூபங்களினின்றும் வியர்வையாக கசிந்து வந்ததனாலே அந்தக் கர்ப்பத்தை விருக்ஷங்கள் தரித்தன பின்பு அவ் வியர்வையெல்லாம் வாயுவினாலே கூட்டப்பட்டு ஒன்றாய்த் திரண்டு நின்றன. அவற்றை நான் கிரணங்களினாலே வளர்த்து வந்தேன். இப்படி அந்தக் கர்ப்பம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வர அதிலிருந்து மநோஹர லாவண்ணிய சவுந்தரியமுள்ள ஒரு கன்னிகை யுதித்தாள். அவள் மாரிஷை யென்கிற நாமதேயமுடையவளாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். இந்த விருக்ஷங்கள் இந்தக் கன்னிகையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதினாலே நீங்கள் கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள். இந்த மாரிஷையென்கிற கன்னிகை கண்டு மகாரிஷி பிரமலோசையினிடத்தில் விட்ட வீரியத்தினாலே தருக்

களிலே தரித்து வாயுவும் காதும் உதவிசெய்ய வளர்ந்ததனாலே, கண்டு முனிக்கும் மரங்களுக்கும் வாயுவுக்கும் எனக்கும் பிரமலோசைக்கும் மகளாயிருக்கிறாள். அது அப்படியிருக்கட்டும்; அப்பால் கண்டு மகாரிஷி பிரமலோசை போனபிறகு, தவம் க்ஷீணித்ததற்காக மனஸ்தாபத்தை யடைந்து ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவனுக்கு நிவாசஸ்தானமான ஸ்ரீபுருஷோத்தமமென்று சொல்லப்பட்ட பர்வதத்துக்கு வந்து அங்கே ஏகாக்கிர சித்தனாய் ஸ்ரீஹரியை ஆராதனஞ்செய்துகொண்டு ஊர்த்துவ பாகுவாய் மகாநிஷ்டையிலிருந்து சமாதிதசித்தனாய் பிரம பாரஸ்துதியைச் சேவித்து வந்தான்.

அதுநிற்க, மாரிஷையென்று சொல்லப்பட்ட இந்தக் கன்னிகையினுடைய பூர்வஜன்ம விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இதைச் சொல்வதினாலே எனக்குப் பெரிய காரியசித்தியும், கேட்பதினாலே உங்களுக்கு மேலான பல சித்தியுமுண்டாம். தரு கர்ப்பத்திலே சனித்த இந்த மாரிஷை பூர்வஜன்மத்திலே ஒரு ராஜாவுக்குப் பத்தினியாக இருந்து புத்திரனில்லாமே பாலியத்திலே வைதவியத்தை யடைந்தாள். பின்பு பத்தி விசுவாசத்துடனே ஸ்ரீமந்நாராயணனை யாராதித்துக்கொண்டு வந்தாள். அந்த எம்பெருமான்* திருவுள்ளமுகந்து பிரத்யட்சமாய் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து பெண்ணே! உனக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக்கேள் என்று நியமித்தருளினார். அந்த ராஜபத்தினியும் ஸ்வாமியைப்பார்த்து, ஸ்வாமி! அடியேன் பாலியத்திலே வைதவியத்தை யடைந்து சந்தானமில்லாதேயிப்படிப்பட்ட அர்த்தசையோடிருக்கிறேன் எனக்கு இந்த ஜன்மம் வீணாய்ப்போயிற்று. இனிமேல் உன்னுடைய கிருபா கடாட்சத்தினாலே அடியேனுக்கு ஜன்ம ஜன்மங்களிலேயும் சர்வ ஜகத் பூச்சியர்களான புருஷர்களும் சதுர்முகனுக்குச் சமானமான புத்திரனுமுண்டாகவேண்டும். ஓ அதோக்ஷஜனே! அடியேனும் சகலஜன இருதயானந்தகரமான சவுந்தரிய விலாசங்களினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டு அயோநிசையாக ஜனிக்கவேண்டும் கிருபைசெய்து இவ்வரங்களைத் தரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துப் பிரணாமஞ் செய்தாள். அபீஷ்டவரதனும் பரமேசுவரனும் தேவதேவனுமான ஹிருஷீகேசன், தண்டமிட்டுக் குனிந்திருந்த அந்தப் பெண்ணைத் தன் ஹஸ்த பத்மங்களினாலே யெடுத்து, பெண்ணே! உனக்கு வேறொரு ஜன்மத்திலே பிரசித்தியும் கீர்த்தியுமுடையவர்களாய், மஹானுபாவதாசருமுடையவரான பர்த்தாக்கள்

பத்துப்பேருண்டாவார்கள். மகாத்மாவாயும் பலபராக்கிரம சம்பன்னனும் பிரம சமானனுமுள்ள புத்திரன் உண்டாய் திரிலோகமும் நிறையும்படியான சந்தானத்தை யுடையவனாய், அநேகசத வம்சங்களுக்குக் கர்த்தாவா யிருப்பன் நீயும் அதிக மனோகரமான ரூபலாவண்யாதி சற்குணங்க ளுடையவளாய்ப் பதிவிரதையா யும் அயோனிஜையாயும் சகல ஜனங்களுக்கும் இருதயாநந்த முண் டாகும்படி யிருக்கக்கடவாய் என்று அருளிச்செய்து முகுந்தன் அந்தர்த்தானமானான்.

இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கிருபையினாலே அபீஷ்ட வரங்களைப்பெற்ற அந்த ராசபத்தினி இப்போது மாரிஷையாய் ஜனித்திருக்கிறா ளாகையினாலே, இந்தக் காந்தாமணியை நீங்கள் பரிக்கிரகியுங்களென்று சந்திரன் சொல்லக்கேட்டு பிரசேதசர் கள் கோபத்தைவிட்டுச் சாந்தசித்தர்களாய் விருக்ஷங்களும் அந் தக் கன்னிகையைக்கொடுக்க, பரிக்கிரகித்து விவாகஞ்செய்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். பின்பு அந்த ஸ்திரீயிடத்திலே அந் தப் பிரசேதச பதின்மராலேயும் மகானுபாவனான தக்ஷப்பிரசாப தி ஜனித்தான். இவனே பூர்வத்திலே பிரமாவினுடைய தக்ஷிணாங் குஷ்டத்திலிருந்து ஜனித்திருந்தான். மகா தவசியான அந்தத் தட் சப்பிரசாபதி பிரசைகளைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து, சரங்களும் அச ரங்களும் துவிபாதங்களும் சதுர்ப்பாதங்களுமான ஜந்துஜாதங்க ளைச் சிருஷ்டித்துச் சதுர்முகனுடைய ஆக்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். அந்தச் செய்தியை சவிஸ்தாரமாகக்கேளும். தட்சன் ஐம்பது பெண்களைப்பெற்று, அவர்களிலே தருமனுக்குப் பத்துப் பெண்களையும், காசியபருக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், சந்திர னுக்கு காலநிர்ணய சமர்த்தர்களான இருபத்தேழு பெண்களையுங் கொடுத்தான். அந்தப் பெண்களினிடத்திலே தேவ தயித்திய தா னவ புசங்க கந்தர்வ அப்சரோகணங்களும் தேவர்களும் ஜனித் தார்கள்.

ஓ மயித்திரேயரே! அது முதலாகத்தான் பிரசைகள் ஸ்திரீ புருஷ சங்கமத்தினாலே ஜனித்து வருகின்றார்கள். அதற்குப் பூர்வ காலத்திலே தவம் மிகுந்த மகாத்துமாக்கள் தரிசன பரிசன சங்கல் பங்களினாலே சந்தானங்களை யுண்டாக்கி வந்தார்கள், என்றுசொ ல்ல மயித்திரேயர் ஸ்ரீபராசர முனியைப்பார்த்து முனீந்திரரே!

பூர்வத்திலே தக்ஷன் பிரமாவினுடைய வலது பாதத்தின் கட்டை விரலிலே ஜனித்தானென்று கேட்டிருக்கேனே, இப்போது பிரசேதசர்களாலே ஜனித்தானென்று சொல்லுகிறீர், இந்த விஷயம் சந்தேகமாயிருக்கிறது, சந்திரனுக்குப் பாட்டனான தக்ஷன் திரும்பி அவனுக்கு எப்படி மாமனானான் என்றுகேட்க, ஸ்ரீபராசரர் அருளிச்செய்கின்றார்.

உத்தமனே! சகல பூதங்களுக்கு உற்பத்தி நாசங்கள் நித்தியமானதினாலே, திவ்வியக் கியான முடையவர்களான முனீந்திரர்களுக்கு இவ்வர்த்தத்தில் சந்தேகம் உண்டாவதுமில்லை. அவர்கள் மயக்குவதுமில்லை. தக்ஷன் முதலான சகல தேவ ரிஷி கணங்களும் யுகந்தோறும் பிறந்து லயத்தை யடைந்து வருவார்கள். ஆகையால் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை பூர்வகாலத்தில் வயதைப்பற்றி பெரியவன் சிறியவன் என்கிற ஏற்பாடுகளுமில்லை. தவத்தினாலேயும் ஞானத்தினாலேயும் அதிகமானவர்களே மூத்தவர் என மயித்திரேயர் பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! தேவ தானவ கந்தர்வ பன்னக ராக்ஷசாதிகளுடைய வுற்பத்திக்கிரமம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்க ஸ்ரீபராசரர் சொல்லுகிறார்.

கமலாசனனுடைய நியோகத்தினாலே முன் தக்ஷன், தேவரிஷி கந்தர்வ அசுர பன்னகாதி பூதங்களைத் தன் சங்கற்ப மாத்திரத்தினாலே சிருஷ்டித்தான். அவைகள் அபிவிர்த்தியாகாமே நசித்துப்போகக்கண்டு, அவன் திரும்பியும் பிரசா சிருட்டி செய்கிறதற்காக ஆலோசித்து, ஸ்திரீ சங்கமத்தினாலே பிரசைகளைச் சிருட்டிக்க வேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்து, வீரணப் பிரசாபதிக்கு மகளான அசிக்கினி யென்கிறவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு, அவளிடத்திலே ஐயாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்கள் அரியசுவர்க ளென்கிற நாமதேயத்தினாலே பிரசித்தராகி, பிரசாவிருத்தி செய்ய யத்தனித்திருந்தார்கள். அப்படியிருக்கிற அவசரத்திலே பிரியவசனம் பேசக்கற்ற நாரதமுனிவர், அவர்களிடத்திற்கு வந்து சொல்லுகின்றார்: "அரியசுவர்களே! பிரசாசிருட்டி செய்ய நினைத்த நீங்கள் ஒரு காரியத்தை முன்னதாகச் செய்யவேண்டும். அதாவது, பூமியினுடைய விஸ்தாரமும் அளவும் உன்னதமும் அறியவேண்டும். நீங்கள் பாலியர்களானபடியால் அறியமாட்டீர்களே. இப்படியானால் நீங்கள் பிரசைகளைச் சிருட்டிக்கிறது எப்படி?

தடையில்லாமல் எங்குஞ்செல்ல வல்லவர்களான நீங்கள் பூமியின் உயரமும் அதோபாகமும் பாரிசமுமான பூமியின் அளவை ஏன் அறியாமலிருக்கிறீர்கள் என்று சொல்ல அரியசுவர்கள் பூமிபரிமாணத்தை யறிந்து வருகிறோம் என்று நான்கு திக்கிலும்போய்ச் சமுத்திரத்திலே போன நதிகளைப்போலே இதுவரையிலும் திரும்பிவராமலே யிருக்கின்றார்கள். இப்படி அரியசுவர்கள் நாசமடைந்ததை பிராசேதசனான தட்சன்கேட்டுத் திரும்பியும் வீரணபுத்திரியான அசிக்னியினிடத்திலே ஆயிரமக்களைப்பெற்றான் அவர்கள் சபளாசுவர்களென்று பேருடையவர்களாய்ப் பிரசாசிருட்டி செய்ய நினைத்திருக்கிற அவசரத்திலே நாரதர் வந்து முன் சொன்னது போலே அவர்களோடு சொன்னார் அவர்கள் நாரதர் சொன்னது சரிதான் என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு தங்களுடைய சகோதரர்களான அரியசுவர்கள்போன மார்க்கத்திலேபோய்ப் பூமிபரிமாணத்தை யறிந்து வந்து பின்பு பிரசைகளைச் சிருட்டிப்போமென்று நினைத்து முதற்போனவர்கள் போன மார்க்கத்திலேபோய்ச் சாகரங்களிலே புகுந்த நதிகளைப்போலே இதுவரையிலுந் திரும்பிவராதே போனார்கள். அது முதலாகத் தூரதேசகதனான சகோதரனைத் தேடிக்கொண்டு ஒருவன் போனால் நாசமடைவான். ஆனதினாலே பிராக்ஞனானவன் அப்படிச்செய்யலாகாது.

அப்பால் தக்ஷன் சபளாசுவர்களும் நாசமடைந்தது கேட்டு மனதில் கோப மூண்டவனாகி, நீ எங்கும் நிலைபெறாமல் திரிகிறவனாய்ப் போகக்கடவாய் என்று நாரதனைச் சபித்தான். திரும்பியும் பிரசா சிருட்டிசெய்ய நினைத்து அசிக்னியினிடத்திலே அறுபது பெண்களைப் பெற்றான். அவர்களிலே தருமனுக்குப் பத்துப்பேரையும், காசிபனுக்குப் பதின்மூன்றுபேரையும், சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு பேரையும், அரிஷ்டநேமிக்கு நாலுபேரையும், வெகுபுத்திரனுக்கு இரண்டுபேரையும், அங்கிரசுக்கு இரண்டுபேரையும், பிருசாசுவனுக்கு இரண்டுபேரையுமாகக் கொடுத்தான் முதல் பத்துப்பெண்களாகிய அருந்ததி, வசு, ஜாமி, லம்பை, பாநு, மருத்வதி, சங்கல்பை, முகூர்த்தை, சாத்தியை, விசுவை என்று சொல்லப்பட்ட கன்னிகைகளை தருமன் விவாகஞ்செய்துகொண்டு விசுவை யென்கிறவளிடத்தில் விசுவதேவதைகளையும், சாத்தியையினிடத்தில் சாத்தியர்களையும், மருத்வதியினிடத்தில் மருத்வந்தர்களையும், வசுவினிடத்தில் வசுக்களையும், முகூர்த்தையினிடத்திலே மு

கூர்த்தங்களையும், பானுவினிடத்திலே பானுக்களையும், லம்பையென்கிறவளிடத்திலே சுகோஷனையும், ஜாமியினிடத்திலே நாகவீதியென்கிற திவ்வியமார்க்க அபிமானி தேவதையையும், அருந்ததியினிடத்தில் பூமியைச் சேர்ந்த வஸ்துகள் முழுமையையும், சங்கல்பையினிடத்திலே எல்லாவற்றையும் பற்றின சங்கல்ப னென்கிறவனையும் பெற்றான்.

அவர்களில் அபாரமான பலமும் தேஜசு முடையவர்களாய் விளங்குகின்ற அக்கினிமுதலான வசுக்களுடைய வம்ச விஸ்தாரத்தை விசதமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஆபன், துருவன், சோமன், தருமன், அனிலன், அனலன், பிரத்தியூஷன், பிரபாசன் என்னு நாமதேயமுடைய வசுக்கள் எட்டுப்பேர். அவர்களுக்குள்ளே ஆபனுக்கு வைதண்டன் சிரமன் சிராந்தன் துனி என்கிற பிள்ளைகளுண்டானார்கள். துருவனுக்கு சகல லோகங்களையுஞ் செலுத்துகிறவனான காலன் உண்டானான். சோமனுக்கு வர்ச்சனென்கிற தநய னுண்டானான், அவனாலேதான் சகல ஜனங்களுக்கும் வர்ச்சஸ் என்கிற ஒருவித பிரகாச முண்டாயிருக்கின்றது. தருமனுக்கு மனோகரை யென்கிறவளிடத்தில் திரவிணன் உதவகன் சிசிரன் பிராணன் ரமணன் என்கிற குமாரர் உண்டானார்கள். அனிலனுக்குச் சிவையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் புரோசவன் அவிக்ஞாதகதி என்கிற இரண்டு புத்திரர் உண்டானார்கள். அனலனுக்கு நாணற் புதரிலே குமாரனென்று சொல்லப்படுகிற சுப்பிரமணியன் உண்டானான். அவனுடைய முதுகிலிருந்து சாகன், விசாகன், நைகமேஷன் என்கிற மூன்று பிள்ளைக ளுதித்தார்கள். அந்தச் சுப்பிரமணியன் கிருத்திகைகளின் ஸ்தன்னியபானஞ் செய்ததினாலே அவர்களுக்குப் பிள்ளையாகிக் கார்த்திகேயனென்கிற பெயரையடைந்தான். பிரத்தியூஷனுக்குத் தேவலனென்கிற மகாரிஷி ஜனித்தான். அவனுக்குப் பொறுமை யுள்ளவர்களாயும் மகா புத்திசாலிகளாயுமுள்ள இரண்டு மக்களுண்டானார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் பிரகஸ்பதி. அந்தப் பிரகஸ்பதிக்குச் சகோதரியான ஒரு பெண்பிள்ளை யோகசித்தியுள்ளவளாய் விரக்திபடைந்தவளாகிப் பிரமசரியத்தோடு உலகமெங்கும் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். பின்பு அவள் வசுக்களில் எட்டாவனான பிரபாசனுக்குப் பத்தினியாகி விசுவகர்மாவைப் பெற்றாள். அவன் விசித்திரங்களான அநேக சிற்ப கர்மங்களை யறிந்தவனாய்த் தேவதைகளுக்குத் தச்சனாகி அநேக திவ்

வியாபரணங்களையும் விமானதிகளையும் நிருமித்தான். அவன்செய்
த சிற்பங்களில் சிலவற்றை யறிந்து தான் பூலோகத்திலுள்ள ஜன
ங்கள் வேலைசெய்து பிழைக்கிருர்கள். மேலும் அந்தப் பெண்ணர
சினிடத்தில் அஜைகபாத், அகிர்ப்புத்தினியன், துவஷ்டா, ருத்தி
ரன் என்கிற நான்கு குமாரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் துவஷ்டா
வுக்கு விசுவரூபனென்கிற மகா தவசியான புத்திரன் பிறந்தான்.
மகாபுத்திரசாலியான ருத்திரனுடைய அமிசமாய் அரன் பகுருபன்
திரியம்பகன், விருஷாகபி, சம்பு, கபர்த்தி, ரைவதன், மிருகவியா
தன், சர்வன், கபாலி என்கிற பதினொருவர் பிறந்து ருத்திரர் என்
கிறபேரை யடைந்து திரிலோகாதி பதிகளாய் விளங்குகிருர்கள்.
இப்படி இவர்களிலிருந்து அளவற்ற தேஜசுடையவர்களான நூறு
பிள்ளைக ளுதித்தார்கள்.

அது அப்படியிருக்கக் காசிபருக்குப் பாரியைகளான அதிதி
திதி, தனு, அரிஷ்டை, சுரசை, கசை, சுரபி, வினதை, தாம்பி
ரை, குரோதவசை, இளை, கத்துரு, முனி என்னு நாமதேயமுடை
ய பதின்மூன்று பேர்களுள் அதிதி என்பவளுக்கு பூர்வத்திலே
சாட்சுஷ மனுவந்தரத்திலே துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட பன்
னிரண்டு தேவதைகள், வைவச்சுத மனுவந்தரம் வரும்போது நா
மெல்லாரும் அதிதி கர்ப்பத்திலே ஜனிக்கவேண்டும், அதனுலே ஸ்ரீ
ரேயசுண்டாம் என்று சேர்ந்து ஆலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்
டபடி ஜனித்தார்கள். அவர்கள் இந்திரன், விஷ்ணு, அரியமன்,
தாதா, துவஷ்டா, பூஷா, விவசுவான், சவிதா, மித்திரன், வருண
ன், அமிசு, பகன் என்று பெயருடையவர்களாய்த் துவாதசாதித்த
ரென்று சொல்லப்படுவார்கள். இப்படியாகச் சாட்சுஷ மனுவந்த
ரத்திலே துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள் வைவசுத
மனுவந்தரத்திலே ஆதித்தியர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். சந்தி
ரனுக்குப் பாரியைகளான அசுவனி முதல் இருபத்தேழு பேருக்கும்
மிகுந்த காந்தியுள்ள மக்களுண்டானுர்கள். அரிஷ்டநேமி பத்தினி
கள் நாலுபேருக்கும் பதினுறு பிள்ளைகள் உண்டானுர்கள். வெகு
புத்திரனுக்குப் பத்தினிகளான இருவரிடத்திலும் காற்று, வெய்
யில், மழை, துர்ப்பிக்ஷம், இவற்றிற்கு எதுக்களாய் கபிலவர்ணமும்
இரத்தவர்ணமும் அரித்திரா வர்ணமும் நீலவர்ணமுமுள்ள நான்
கு மின்னல் உண்டாயின. அங்கிரசுக்கு, பிரமரிஷிகள் துதிக்கத்
தக்க மேன்மையையுடைய பிரதியங்கிரசங்களென்கிற மந்திரங்க

ளுதித்தன. பிரசாசுவனுக்கு திவ்விய அஸ்திரங்கள் பிறந்தன. இப்படி கல்பாதி காலத்திலே யுண்டான முப்பத்து மூன்றுகோடி தேவதைகளும் சூரியன் தினந்தின முதயமாகி அஸ்தமிப்பது போலே ஒவ்வொரு மனுவந்தரத்திலும் பிறந்துகொண்டே வருவார்கள். இவர்கள் சுய இச்சையின்படி பிறப்பவர்கள். திதியென்பவளிடத்தில் காசிபருக்கு வெல்லக்கூடாத ஹிரணியகசிபுவும், இரணியாக்ஷனும், விப்பிரசித்தியென்கிற ராக்ஷதனுக்குப் பாரியையான சிம்ஹிகை யென்கிற கன்னிகையுஞ் ஜனித்தார்கள். அவர்களில் இரணியகசிபுவுக்கு அனுஹ்லாதன், ஹ்லாதன், பரமதார்மிகனான பிரகலாதன், சம்ஹ்லாதன் என்கிற நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்து பலபராக்கிரம சாலிகளாய் தயித்திய வம்சத்தை அபிவிர்த்தி யாக்கினார்கள். அவர்களிலே பிரகலாதன் ஜிதேந்திரியனும் சர்வபூதசமனும் மகாபாகவதனுமாய் ஸ்ரீமந்நாராயண னிடத்தில் பரமமான பத்தி செய்து ஜகத்திலே பிரசித்தனானான்.

இவ்வாறு ஸ்ரீமந் நாராயணன் பாதாரவிந்தமே கடைப்பிடியாய்ப் பிடித்த பிரகலாதன் காரணமாய் இரணியாக்ஷன் என்னும் அரக்கன் நாசமாயினான்.

தநு முதலானவர்கள் சரித்திரம்.

இப்படி திதிவம்சக் கிரமம் சொன்னேன். இனிக் காசிபருக்குப் பாரியையான தநு முதலான பெண்களுடைய வம்சங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். தநுவென்பவளுக்கு த்விமூர்த்தா சம்பரன். அயோமுகன், சங்குசிரன், கபிலன், சங்கரன், ஏகவக்திரன் தாரகன், சொர்ப்பானு, விருஷபர்வா, புலோமன் விப்பிரசித்தி முதலாக மகா பல பராக்கிரம சாலிகளான பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். அவர்களிலே சொர்ப்பானுவுக்குப் பிரபை யென்பவளும் விருஷபர்வாவுக்கு சர்மிஷ்டை யென்கிறவளும், வைசுவாநரனுக்கு உபதானவி, அயசிரை, புலோமை, காலகை என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு கன்னிகைகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் புலோமை காலகை என்கிற மகானுபாவைகளான கன்னிகைகள் மரீசிக்குப் பாரியைகளாய், பவுலோமர் என்றும் காலகேயர் என்றும் பிரசித்தரா

ன அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். இரணியகசிபுவுக்
குச் சகோதரியான சிம்ஹிகை, விப்பிரசித்திக்குப் பாரியையாகி,
திரியம்பிசன், சல்லியன், நபன், வாதாபி, இல்வலன், நமுசிகசிருமன்
அந்தகன், நரகன், காலநாபன், ராகு என்று சொல்லப்பட்ட மகா
சத்தியுள்ள பிள்ளைகளைப்பெற்றாள். இப்படி தனுவென்பவள் வமி
சத்தை விருத்தியாக்கினவர்களாய் மகா பலபராக்கிரமமுடையவர்
களாயுள்ள அசுரர் அநேகர் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்குச் சதசஹ
ஸ்ர சங்கைகளாகப் புத்திர பவுத்திர சந்தானங்களு முண்டாயின
மேலும் முன்பு நான் சொல்லியபடி ஆத்துமக்கியானவானான பிர
கலாதாழ்வான் வமிசத்திலே நிவாதகவசர் என்கிற தயித்தியர்தோ,
ன்றினர். தாம்பிரை யென்பவளுக்குக் காசிபரிடத்திலிருந்து சுகி,
சேனி, பாசி, சுக்கிரீவை, கிருத்திரி, சுசி என்கிற ஆறுபெண்கள்
பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுகிக்குக் கோட்டான்களுங் காக்கைகளு
ம் பிறந்தன. சேனி யென்கிறவளுக்குப் பருந்துகளும், பாசிக்குச்
செம்போத்துகளும், கிருத்திரிக்குக் கழுகுகளும், சுசிக்குத் தண்
ணீர்ப்பறவைகளும், சுக்கிரீவைக்கு அசுவங்களும் ஒட்டகங்களும்
கழுதைகளும் பிறந்தன. இது தாம்பிரையின் வமிசவிவரம். இனி
விநதைக்குக் கருடன் அருணன் என்று இரண்டு புத்திரர் பிறந்
தார்கள். அவர்களில் கருடன் சர்ப்பங்களைப் புசிக்கிறவனாய்க் கோ
ரமான ரூபமுள்ளவனாய்ப் பட்சி குலத்துக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனு
மாய் ஜகத்திலே கீர்த்திபெற்றிருந்தான், சுரஸையென்கிறவளுக்கு
மகாப் பிரகாசமுள்ளவைகளும் அநேக சிரசுள்ளவைகளும் மகாச
த்தி யுடையனவைகளும் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்க வல்லவைகளும்
மகாப்பிரபாவமுள்ளவைகளுமான சர்ப்பங்களாயிரம் பிறந்தன;
கத்துருவுக்கும் பலமுந் தேஜசு முண்டானவையாய் அநேக பண
மண்டல மண்டிதங்களாயுள்ள அநேக நாகங்கள் உண்டாயின. அ
வை கருடனுக்கு வசப்பட்டிருந்தன இந்த நாகர்களிலே சேஷன்
வாசுகி, தக்ஷகன், சங்கன், சுவேதன், மகாபத்மன், கம்பளன், அசு
வதரன், ஏலாபுத்திரன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன் என்பவர்
கள் முக்கியமானவர்கள். இவர்களும் மற்று மநேகரும் விஷசுவா
லை பயங்கரங்களாயும் தீக்ஷண தந்தங்களாயுமுள்ள முகங்களோடு
கூடியிருப்பார்கள். குரோதவசை யென்கிறவளுக்குப் பதினாயிரம்
பேர்வழியில் ராக்ஷதரும் சர்ப்பங்களும், நிலத்திலும் நீரிலுஞ் சஞ்
சரிக்கிற பக்ஷிகளும்பிறந்து, குரோதவசகணமென்று பேர்பெற்
றார்கள். அவர்களெல்லாம் மிகவுங் குரூரமான பற்களுள்ளவர்க

ளும் பயங்கரமானவர்களும் மாமிசபோசனஞ் செய்பவர்களுமாயிருந்தார்கள். சுரபியென்கிறவளுக்கு மாடுகளும் எருமைகளும் பிறந்தன. இரையென்பவளுக்கு விருட்சங்களும் கொடிகளும் புல்லுகளுமுண்டாயின. கஷையென்கிறவளுக்கு யட்சராட்சதர்களும், மநுவென்கிறவளுக்கு அப்சரசுகளும், அரிஷ்டை யென்கிறவளுக்கு மகா பலவான்களான கந்திருவர்களும் ஜனித்தார்கள். இவ்விதமாய் தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான காசிபருடைய சந்தானங்களையெல்லாம் விசிதமாகச்சொன்னேன். அவர்களுடைய புத்திர பவுத்திராதி சந்ததிகளோ, அசங்கைகளாக ஜகத்துள்ளே விளங்கியிருந்தன. மயித்திரேயரே! இது சுவாரோசிஷ மனுவந்திரத்திலேநடந்த சிருஷ்டியின்விதம். இனி வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே வருணன் மகாவைபவமான யாகம் செய்துக்கொண்டிருக்க, அதில் சதுர்முகன் ஹோதாவாகி அதை நிர்வகித்துக்கொண் டிருக்கையில், பிரசாசிருஷ்டிசெய்த விதத்தை விவரிக்கின்றேன் கேளும். தேவரிஷி கந்தர்வ பன்னகாதிகளுக்கும் பிதாமகனான சதுர்முகன் நூதன சிருஷ்டி செய்யக் காலம் பெறாமல், பூர்வம் சுவாரோசிஷ மனுவந்திரத்திலே தன் சங்கல்பத்தினாலே யுண்டான சத்தரிஷிகளைப்பார்த்து வைவச்சுத மனுவந்திரத்திலே நீங்களே பிரசைகளைச் சிருஷ்டியுங்கள் என்று நியமித்தார். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். அதப்படி யிருக்கட்டும் தேவதைகளினாலே தயித்தியராகிய அசுரரெல்லாம் விநாசமாய்ப் போனதனாலே திதியென்கிறவள் புத்திரசோகமடைந்து அநேககாலம் பர்த்தாவான காசிபரை ஆராதித்து வந்தாள். அந்தக் காசிபர் சந்துஷ்டி யடைந்தவராகித் திதியை நோக்கி, ஓ பெண்ணே! அபீஷ்டமான வரத்தைக்கேள். என்று சொல்ல, அந்தத் திதியானவள் தனக்கு அதிபராக்கிரம சம்பன்னனாய் இந்திரனைச் சங்கரிக்கத் தக்கவனான ஒருபுத்திரன் உண்டாக வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாள். அந்த முனீந்திரர் அவளைப் பார்த்து, என் பிரியபத்தினியே! உனக்கு மகேந்திரனைச் சங்கரிக்குஞ் சாமர்த்திய முள்ளவனான மகன் வேண்டுமானால் நூறுவருஷம் சமசித்தத்துடனே சுசியாய்க் கர்ப்பத்தைத் தரித்திரு அதனால் உன் இஷ்டப்படி புத்திரன் உண்டாகும் என்று சொல்லி அவளோடு சேர்ந்தார். அவளும் அதனாலே கர்ப்பந்தரித்து நித்தியமும் சுசியாய் விரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண் டிருந்தாள். இப்படியிருக்க, இந்திரன் இச்செய்தி யறிந்து சமீபத்திலே வந்து விநயத்தோடு சுசுரூஷை செய்துகொண்டு கர்ப்பத்தைச் சேதிப்பண்ணச்

சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்; இருக்கையில் சிலநாள் குறைய நூறுவருஷ மாகுங்காலத்தில், ஒருநாள் திதிதேவி பாதசுத்தி செய்யாமல் வந்து படுக்கையிற் படுத்து நித்திரை செய்தாள். அப்போது பாகசாதனன் அவள் அசுசியா யிருப்பதறிந்து, வச்சிராயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, சூட்சும ரூபமாக அவள் வயிற்றிலே பிரவேசித்து, அந்தக் கர்ப்பத்தை ஏழுதுண்டாகத் துண்டித்தான். அப்போது அந்தச் சிசு மகா நாதமாக ரோதனஞ்செய்ய, இந்திரன் ரோதனஞ் செய்யவேண்டாம் என்று அநேகந்தரஞ் சொல்லி இன்னுங் கோபமாறாமல் அந்த ஏழு கண்டங்களையும் மறுபடியும் எவ்வேழாகக் கண்டித்தான். அப்பால் அந்த நாற்பத்தொன்பது கண்டங்களும் (மாரோதி:) ரோதனஞ் செய்யாதே என்று சொன்ன காரணத்தினாலே மருத்துக்களென்கிற நாமதேயமுண்டாயிற்று. பின்பு அந்த மருத்துக்கள் விவேக சத்துவ சம்பன்னராய் இந்திரனுக்குச் சகாயமாகத் தேவதைகளா யிருந்தார்கள்.

பிரயவிரத வமிச விஸ்தாரம்.

மயித்திரேயர் ஸ்ரீபராசர முனிவரைநோக்கி ஓ மகானுபாவரே! சுவாயம்புவ மநுவுக்குக் குமாரர்களான பிரயவிரதன், உத்தானபாதன், என்பவர்களுக்குள்ளே உத்தானபாதனுக்குத் துருவன் என்கிற புத்திரன் பிறந்தானென்று அருளிச்செய்தீர். மற்றவனான பிரயவிரதனுடைய சந்ததியோ அருளிச்செய்யவில்லை ஆதலால் அதைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். அடியேனிடத்திற் கிருபைசெய்து அருளிச்செய்ய வேண்டும் என, பராசர முனிவர் அருளிச்செய்கின்றார்:—

கேளும் மயித்திரேயரே! அந்தப் பிரயவிரதன் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின் புத்திரியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு சம்ராட்டு குக்ஷி என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளையும் ஆக்கினீத்திரன், அக்கினிபாகு, வபுஷ்மான், தியுதிமான், மேதா, மேதாதிதி, பவியன், சவனன், புத்திரன், ஜியோதிஷ்மான் என்னும் பத்துப் புத்திரர்களையும் பெற்றான். அவர்கள் மகாஞானவான்களும் மகா சத்திவான்களும் வணக்கமுள்ளவர்களுமாகித் தகப்பனுக்கு இனியரா யிரு

த்தனர். இவர்களுள் ஜியோதிஷ்மான் என்பவன் இவன் பெயர்ப் பொருளின்படி மகாதேஜசு உள்ளவனு யிருந்தான்.

இப்படி மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான அந்தப் பிரயவிரத குமாரர்களுக்குள்ளே மேதா, அக்கினிபாகு, புத்திரன் என்னு மூவரும் பூர்வ ஜன்ம ஞானத்தினல் யோகாப்பியாசத்தில் முக்கியசாய் மகாஞானவாராய் ராச்சியாதிமுதலான சகல விஷயங்களிலும் பற்றற்றவராய்க் கருமபலன்களை விரும்பாராகி, விதிப்படி கர்மாதிகளைச் செய்து வந்தார்கள். ஆனதால் தகப்பன் பிரயவிரதன் தனது ஏழு தவீபங்களையும் மகத்துமாக்களான மற்ற எழுவருள் ஆக்கினீத்திரன் ஜம்பூத் தவீபத்தையும், மேதாதி பிலக்ஷத் தவீபத்தையும், வபுஷ்மான் சால்மலத் தவீபத்தையும், ஜியோதிஷ்மான் குசத் தவீபத்தையும், இயுதிமான் கிரவுஞ்சத் தவீபத்தையும், பவியன் சாகத்தவீபத்தையும், சவனன் புஷ்கரத் தவீபத்தையும் ஆகும்படிக்குப் பிரித்துக்கொடுத்து அவர்களை அவைகளுக்கு அரசராக்கினன்.

இவர்களுள் ஜம்பூத் தவீபத்தின் அதிபதியான ஆக்கினீத்திரனுக்குப் பிரசாபதி சமானரான நாபி, கிம்புருஷன், ஹரிவருஷன், இளாவிரதன், ரமியன், இரண்வான், குரு, பத்திராசுவன், கேதுமாலன் என்னும் ஒன்பது புத்திரர் பிறந்தார்கள். இவர்களுடைய பிதா தன்னிராச்சியமான ஜம்பூத் தவீபத்தை ஒன்பது பங்காக்கி நாபிக்குத் தென்புறமான பாரத வருஷத்தையும், கிம்புருஷனுக்கு ஹேமகூட வருஷத்தையும், ஹரிவருஷனுக்கு நைஷதவருஷத்தையும், இளாவிரத னென்பவனுக்கு மேருபர்வதம் நடுவிலே யிருக்கப்பெற்ற இளாவிருத வருஷத்தையும், ரம்மியனென்பவனுக்கு நீலாசலத்தைச்சேர்ந்த ரம்மியக வருஷத்தையும், இரண்வானுக்கு அதற்கு வடக்கிலுள்ள சுவேதவருஷத்தையும், குருவென்பவனுக்குச் சிருங்கவத் தென்னுமலைக்கு வடக்கிலுள்ள குருவருஷத்தையும், பத்திராசுவனுக்கு மேருபர்வதத்திற்குக் கிழக்கிலிருக்கிற பத்திராசுவ வருஷத்தையும், கேதுமாலனுக்கு கந்தமாதன வருஷத்தையும் கொடுத்து, அவர்களுக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, வைத்து அவ்வரசன் தவவேடம் பூண்டுகொண்டு மகாபுனிதமான ஸாளக்கிராமமென்னுந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

கிம்புருஷவருஷ முதலான எட்டு வாசஸ்தானங்களிலும் வசிப்பவர்களுக்கு யாதொரு முயற்சியுமில்லாமலே பெரும்பான்மையும் சுகானுபவமே கிடைக்கும். மேலும் அக்கானுபவமும் மூப்பு, சாவு, இவைகளின் பயமும், தருமம் அதருமம் என்பனவைகளும், உத்தமன் மத்தியமன் அதமன் என்கிற வித்தியாசங்களும், பிராணிகளுடைய உடம்பு முதலானவை குறைதலாகிய அடையாளமுள்ள யுகபேதங்களுமில்லை. ஹிமாஹ்வயம் அல்லது பாரதம் என்கிற வருஷத்திற்கு அதிபதியான நாபியென்பவனுக்கு மேருதேவியென்பவளிடத்தில் மகாதேஜஸ்வியான ரிஷபரென்பவர் உதித்தார் அந்த ரிஷபருக்குப் பரதர் பிறந்தார். அவர் நூறுபேருக்குள்ளே மூத்தவர். அந்த ரிஷபமகாராஜன் தர்மமாக இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து, அநேகவிதமான யாகங்களையும் நிறைவேற்றி மூத்தகுமாரனான பரதனுக்கு ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தவஞ்செய்யும்பொருட்டு புலகருடைய ஆச்சிரமமான ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்திலும் வானப்பிரஸ்த விதிப்படியிருந்து விசேஷமாகத் தவங்களையும் யாகங்களையுஞ்செய்து, அந்தத் தவமுயற்சியினாலே உடம்பெல்லாம் நரம்புகள் வெளிப்பட்டுக் காணும்படி மிகவுமிளைத்துப்போய்ப் பின்பு வஸ்திரங்களையுமெறிந்து, நிர்வாணமாய் வாயில் புல்லைப்போன்ற கற்கவளத்தை வைத்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து மகாப்பிரஸ்தானம் போய்விட்டான்.

கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! இப்படிப் பரதமகாராஜனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதினால் இவ்விடமானது உலகங்களில் பாரதவருஷமென்று வழங்கப்படுகின்றது. அந்தப் பரதனுக்கு மகாதர்மசீலனான சுமதி என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். அந்தப் பரதரும் நீதிப்படி ராச்சிய பரிபாலனத்தையும் யாகங்களையுஞ் செய்து புத்திரனுக்கு ராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்குப் போய் யோகாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டிருந்து பிராணனை விட்டார். அவர் மறுபடியும் உத்தமமான யோகிவமிசத்திலே பிராமணனாகப்பிறந்தார். ஓ மயித்திரேயரே! அவருடைய சரித்திரத்தை யுமக்குப்பின்னாலே சொல்லுகின்றேன்.

அந்தச் சுமதிக்கு இந்திரத்தியும்னன் என்கிற குமாரன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பரமேஷ்டி என்பவன் குமாரன், அவனுக்குப்

புத்திரன் பிரதிஹாரன். அவனுடைய மகன் மகாப்பிரசித்தனான பிரதிகர்த்தா, அவனுக்குப் பவனென்பவனும், அவனுக்கு உத்கீதியென்பவனும், அவனுக்குப் பிரஸ்தாவனென்பவனும் பிறந்தார்கள். அவனுடைய தநயன் பிருது, பிருதுவின் தநயன் நக்தன், அவனுடைய சுதன் கயன், கயனுடைய மகன் நரன், அவன் மகன் விரோசனன், விரோசனனுடைய மகன் மகாவீரியன், அவன் மகன் தீமான், அவனுக்கு மகாந்தன் பிறந்தான், அவனுக்குப் பாவனன் பிறந்தான், அவனுக்குத் துவஷ்டா, அவனுக்கு விரஜன், விரஜனுக்கு ரஜன், அவன் மகன் சதஜித்து, அந்தச் சதஜித்துக்கு நூறுகுமாரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் முதல்வன் விஷ்வக்சோதி, இந்த விஷ்வக்சோதி முதலானவர்களாலே தான் பிரஜைகளெல்லாம் நன்றாய் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்களாலே இந்தப் பாரதவருஷமானது ஒன்பது பிரிவாக்கப்பட்டு வாசஞ் செய்யப்பெற்றது. அவர்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர்களாலே இந்தப் பாரத பூமியானது கிருதயுகம் முதலான நான்கு பிரிவுகளோடு கூடின எழுபத்தொரு சதுர்யுக காலம் அநுபவிக்கப்பட்டது. இதுதான் சுவாயம்புவமான சிருஷ்டி. இந்த வராக கல்பத்திலே முதல் மனுவந்தராதிபதியான சுவாயம்புவமனுவின் காலத்தில் இந்தப் பிரயவிரத சந்ததிக் கிரமம் நடந்தது.

கடந்த மனுவந்தரங்களின் விபரம்.

மைத்திரேயர் ஸ்ரீபராசரமுனிவரை வினவுகிறார்:—சுவாமி! ஸ்ரீபராசர பகவானே! தேவரீர், தேவதைகள் முதலானவர்களுடைய சிருஷ்டியும், ரிஷிகளுடைய சிருஷ்டியும், நான்கு வர்ணத்தின் உற்பத்தியும், இரியக்குகளின் உற்பத்தியும், விசேஷமாய்த் துருவனுடைய சரித்திரமும், பிரகலாதனுடைய சரித்திரமும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி அடியேன் சகல மனுவந்தரங்களையும் மனுவந்தராதிபதிகளையும், இந்திரன் தேவதைகள் முதலானவர்களையும், தேவரீர் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷி அருளிச்செய்யலாயினார்.

கேளும், மைத்திரேயரே! நடந்தவைகளும் நடக்குமவைகளுமான மனுவந்தரங்களை உமக்குத் தெரியச்சொல்லுகிறேன். ஆதி

யில் சுவாயம்புவமனு தொடங்கி சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமசர் ரைவதர், சாக்ஷுஷர் என்கிற மனுக்கள் அறுவரும் முறையே சென்றனர். இப்பொழுது சூரியகுமாரரான வைவச்சுத மனுவினுடைய அந்தரம் நடக்கின்றது, இக் கல்பத்தின் ஆதியில் நடந்த சுவாயம்புவ மனுவந்தரத்தையும் அதிலிருந்த தேவர் முனிவர் முதலானோரையும் சொன்னேனன்றோ. இனி சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்தச் சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்திலே பாராவதர் துஷிதர் என்கிற தேவதைகளும், விபச்சித் என்கிற இந்திரனும், ஊர்ஜஸ்தம்பன், பிராணன், தத்தன், அக்கினி, ரிஷபன், நிச்சரன், சார்வரீவான் என்கிற சப்தரிஷிகளும் இருந்தார்கள். அந்த மனுவுக்கு சயித்திரன் கிம்புருஷன் முதலான சில குமாரரும் இருந்தார்கள். இப்படி இரண்டா மனுவந்தரம் நடந்தது. மூன்றாவது உத்தம மனுவந்தரம், அதில் சுசாந்தி என்பவன் தேவராசனாக இருந்தான். சுதாமர்கள், சத்தியர், சிவர், பிரதர்த்தனர், வசவர்த்திகள் என்கிற ஐந்து கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராகச் சேர்ந்திருந்தார்கள். வசிஷ்டருடைய குமாரரேழுபேர் அதில் சப்தரிஷிகளானார்கள். அஜன் பரசுதிவியன் முதலானவர்கள் அந்த மனுவின் குமாரர்கள். நான்காவது தாமசமனுவின் அந்தரத்திலே சுபாரர், ஹரிகள், சத்தியர், சுதிகள் என்கிற கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்கு இருபத்தேழுபேராக இருந்தார்கள். சிபிசக்கிரவர்த்தி நூறு அசுவமேதங்களைச் செய்ததனாலே வச்சிராயுதமுதலான சின்னங்களோடு கூடி இந்திரனானான். ஜோதிர்த்தாமா, பிருது, காவியன், சைத்திரன், அக்கினி, தனகன், பீவான் என்கிற நாமதேயமுள்ள சப்தரிஷிகளிருந்தார்கள். நரன், கியாதி, கேதுரூபன், சானு, சங்கன் முதலானவர்கள் அந்தத் தாமசமனுவின் புத்திரர். இவர்கள் மகாபல பராக்கிரமாதி குணமுள்ளவர்கள். ஐந்தாவது ரைவத மனுவந்தரம். இம் மனுவந்தரத்தில் விபு என்பவன் இந்திரன். அமிதாபர், பூதனயர், வைகுண்டர், சுசுமேதர் என்பவர்கள் தேவகணங்களாய்க் கணமொன்றுக்கு பதினான்கு பதினான்குபேரிருந்தார்கள். இரணியரோமா, வேதசிரீ, ஊர்த்துவபாகு, அபரன், வேதபாகு, சுதாமா, பர்ச்சனியன் என்பவர்கள் சப்தரிஷிகள். பலபந்து, சுசம்பாவியன், சத்தியகன் முதலானவர்கள் இந்த மனுவின் புத்திரர். இந்தச் சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமசர், ரைவதர் என்கிற மனுக்கள் நால்வரும் பிரியவிரதருடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள். அந்தப் பிரியவிரதர் என்று

ம் ராஜரிஷியானவர் தவத்தினாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம்குலத்தில் மனுவந்தராதிபதிகள் உதிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றார். ஆறாவது மனுவந்தரத்தின் அதிபதி சாக்ஷுஷர் என்கிற மனு. மநோஜவன் என்பவன் தேவேந்திரனானான். ஆப்பியர், பிரசூதர், பவியர், பிருதுகர், லேகர் இவ்வைந்துவிதமான கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்கு எட்டுபேராக விருந்தார்கள். இவர்கள் மகானுபாவர். சுமேதன், விரஜன், ஹவிஷ்மான், உத்தமன், மது, அதிநாமா, சகிஷ்ணு என்பவர்கள் சப்தரிஷிகள். ஊரு, பூரு, சதத்யும்னன் முதலான அந்த மனுவின் புத்திரர் ராஜாக்களானார்கள். இனி இப்போது நடக்கின்ற ஏழாவது மனுவந்தரத்திற்குச் சூரியகுமாரனான சிராத்ததேவன் மனுவாகி யிருக்கிறான். இதில் ஆதித்தியர், வசுக்கள், ருத்திரர் முதலானவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கிறார்கள். புரந்தரன் என்பவன் தேவராஜனா யிருக்கின்றான். வசிஷ்டர், காசிபர், அத்திரி, ஜமதக்கினி, கவுதமர், விசுவாமித்திரர், பாரத்துவாஜர் இவ்வெழுவரும் சப்தரிஷிகள். இக்ஷ்வாகு, நிருகன், திருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், அரிஷ்டன், கரூஷன், விருஷத்திரன் இவ் வொன்பதின்மரும் அம் மனுபுத்திரர் லோக ரக்ஷணத்திற்காக இருக்கிற ஒப்பற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய சாத்துவிக சத்தியானது சகல மனுவந்தரங்களிலேயும் தேவதாவதாரத்தினாலே மனுமுதலானோரையும் வியாபித்திருக்கின்றது. ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சுவாயம்புவ மனுவந்தரத்திலே ஆகூதி என்பவளிடத்திலே யக்ஞன் என்கிற திருநாமத்தோடு மனசினு லவதரித்தார். அவரே சுவாரோசிஷ மனுவந்தரம் வந்தபோது துஷிதை என்பவளிடத்திலே துஷிதர் என்கிற தேவதைகளோடுகூட அஜிதன் என்கிற திருநாம முள்ளவராய் அவதரித்தார். பின்பு உத்தம மனுவந்தரத்திலே சத்தியை என்பவளிடத்திலே சத்தியன் என்கிற திருநாம முள்ளவராய்ச் சத்திரர் என்னுந் தேவதைகளோடுகூட அவதரித்தார். மறுபடியு மவர் தாமச மனுவந்தரத்திலே ஹரியை என்கிறவள் கருப்பத்திலே ஹரிகள் என்கிற தேவர்களோடுகூட ஹரியென்கிற திருநாம முடையவராய் அவதரித்தார். சாக்ஷுஷ மனுவந்தரத்திலே விகுண்டையின் கருப்பத்தில் வைகுண்டர் என்கிற தேவதைகளோடு வைகுண்டன் என் றவதரித்தார். இந்த வைவஸ்வத மனுவந்தரம் வந்தபோது காசிபருக்கு அதிதியினிடத்திலே வாமனரூபியாய் அவதரித்து, மூன்றடிகளாலே சகலலோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து, அம்மூன்று லோகங்களையும் சத்துருவென்னும்

பெயரேயில்லாம லிருக்கும்படி செய்து, புரந்தரனுக்குப் பிரசாதித்தருளினார். இப்படி அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் ஏழு மனுவந்தரங்களிலேயும் ஏழு திருவவதாரஞ் செய்தருளி மனுமுதலான சகலபிரஜைகளையும் வளர்த்துவருகின்றார். அந்த ஸ்வாமியானவர் தமது சத்தியினாலே மனுமுதலான சகல பிரபஞ்சத்தையும் அனுப்பிரவேசித் திருக்கையினாலே விஷ்ணு என்கிற திருநாமத்தை யடைந்திருக்கின்றார். ஆதலால் சகலதேவதைகளும் சகல மனுக்களும் சகல சப்தரிஷிகளும் சகல மனுபுத்திரர்களும் இந்திரர்களும் யாவரும் விஷ்ணுவினுடைய ஐசுவரியமானவர்கள் என்று அறியும்.

மேல்வரும் மனுவந்தரங்களின் விபரம்.

மயித்திரேயர், ஓ சுவாமி! இதுவரையிலுண்டான மனுவந்தரங்களை யருளிச்செய்தீர், இனிவரும் மனுவந்தரங்களையும் அடியேனுக்கு அன்போடு அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷி யருளிச்செய்கின்றார்.

சூரியனுக்குச் சமிக்ஞை என்று பத்தினியொருத்தி யிருந்தாள் அவள் விசுவகர்மாவினுடைய புத்திரி. அவளுக்கு மூன்று சொல்லப்பட்ட சிராத்ததேவன் என்கிற மனுவும் யமதர்மராஜனும் யமுனாநதியும் ஆக மூவர் பிறந்தார்கள். அவள் தன்பர்த்தாவினுடைய தேஜசைச் சகிக்கமாட்டாதவளாய்த் தன்னிழலென்று சொல்லும்படி தன்னைப் போலொருத்தியை யுண்டாக்கித் தன் பர்த்தாவுக்குச் சிசுருஷை செய்யும்படி வைத்துத் தான் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்குப்போனாள். சூரியன் அவளைத் தன் பத்தினியாகிய சமிக்ஞையென்றே நினைத்து அவளிடத்திற்சேர்ந்து சனியையும் மற்றொரு மனுவையும் தபதியென்பவளையும் பெற்றான். இப்படியிருக்க, ஒரு நாள் யமன் இந்தச் சாயாதேவியைத் தன்தாயென்றே நினைத்து உதைக்கப்போகையில் அந்தச் சாயை கோபமுள்ளவளாய்ச் சபிக்கக் கண்டு, இவள் கருணையில்லாதவளாகையாலே தன்தா யன்றென்று அநுமானித்தான். பின்பு அச்சாயை உண்மையைச் சொல்லக்கேட்டுச் சூரியன் யோக திருஷ்டியினாலே யாலோசித்துச் சமிக்ஞை என்பவள் பெண்குதிரை வடிவாய் வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருப்பதை யறிந்தான். பின்பு சூரியன் தானும் குதிரைவடிவெடுத்

ழைக்கொண்டு அவளிருக்குமிடஞ் சென்று அவளிடத்தில் அசுவினிதேவதைக ளிருவரையும் வீரியத்தின் கடைசிப் பாகத்தினாலே ரேவந்தன் என்னு மொருவனையு முண்டாக்கி, மறுபடியும் அந்தச் சமிக்ஞையைத் தன்னிடங்கொண்டு சேர்த்தான்.

பின்பு விசுவகர்மாவானவன் சூரிய மண்டலத்தைச் சாணைச் சக்கரத்தில் வைத்துத் தேய்த்து எட்டிலொருபங்கு தேஜஸைக் குறைத்துவிட்டான். இப்படி விசுவகர்மாவினாலே தேய்த்துத் தள்ளப்பட்ட தேஜோபாகமானது வெகுப் பிரகாசத்தோடு பூமியில் விழுந்தது. பூமியில் விழுந்த அந்தத் தேஜோபாகத்தைக் கொண்டு விசுவகர்மாவானவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்குச் சக்கரத்தையும், சிவனுக்குச் சூலத்தையும், சுப்பிரமணியனுக்கு வேலாயுதமும், குபேரனுக்குச் சிபிகையென்னும் ஆயுதத்தையும், மற்றைத் தேவர்களுக்குஞ் சில வுபகரணங்களையும் விசேஷம் படைத்தினர்.

மேலே சாயை யென்பவளிடமுதித்த இரண்டாங் குமாரர் மனுவென் றொருவருண்டென்றே, அவர் முன்பிறந்த மனுவுக்குச் சமானமா யிருந்ததனாலே சாவர்ணி என்கிற பெயர்பெற்றனர். இனிவரும் எட்டாவது மனுவந்தரம் அந்தச் சாவர்ணியினுடையது, அந்த மனுவந்தரத்தில் சுதபர் என்றும் அமிதாபர் என்றும் முக்கியர் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுண்டாவார்கள், அந்தத் தேவர்கள் கணம் ஒன்றுக்கு இருப திருபதின்மராக இருப்பார்கள் தீப்திமான், காலவர், இராமர், கிருபர், அசுவத்தாமா, என் குமாரரான வியாசர், ருஷ்யசிருங்கர் ஆகிய இவர்கள் அந்த மனுவந்தரத்தின் சப்தரிஷிகள். ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தினாலே பரிசுத்தனாய்ப் பாதாளமத்தியத்தில் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கின்ற விரோசனகுமாரனான பலிசக்கிரவர்த்தி அந்த மனுவந்தரத்தில் தேவேந்திரனாவான். விரஜன், சர்வரீவான், நிர்மோகன் முதலான அந்த மனுவின் குமாரர்கள் ராஜாக்களாவார்கள். இனி ஒன்பதா மனு தக்ஷசாவர்ணி என்பவராவார், அவரந்தரத்தில் வாரர், மரீசிகருப்பர், சுதர்மாக்கள் என்கிற தேவர்கள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராக இருப்பார்கள். அத் தேவதைகளுக்கு அற்புதன் என்பவன் அதிபதியாவான். சவனன், த்யுதிமான், அவ்யன், வசு, மேதாதிதி, ஜோதிஷ்மான், சத்தியன், என்னப்பட்டவர்கள் அப்போது சப்தரிஷிகளாவார்கள். திருதகேது, தீப்தகேது, பஞ்சஹஸ்தன்,

நிராமயன், பிருதுச்சிரவன் முதலானவர்கள் அந்தத் தசதசாவர்ணிமனுவின் புத்திரர் இனி பிரமசாவர்ணி என்பவர் பத்தாமனுவாவார். அவ்வந்தரத்தில் சுதர்மாக்கள், விருதர் என்கிறதேவர்கள் நூறுநூறாய்ச்சேர்ந்த கூட்டமாயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மகா பலவானான சாந்தி யென்பவன் இந்திரனாவான். அந்த அந்தரத்தில் ஹவிஷ்மான், சுகிருதன், சத்தியன், தபோமூர்த்தி, நாபாகன், அப்பிரதிமௌஜன், சத்தியகேது என்பவர்கள் சப்தரிஷிகளாவார்கள். சுக்ஷேத்திரன், உத்தமௌஜன், பூரிஷேணன் முதலாகப் பதின்மர் அம்மனுவின் குமாரராவார்கள். அவர்கள் இப்பூமியை ரக்ஷித்து வருவார்கள். பதினோராமனு தர்மசாவர்ணி என்பவர். அவருடைய அந்தரத்திலே விகங்கமமென்றும், காமகமமென்றும், நிர்வாணமென்றும், ருசிகளென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட தேவகணங்கள் தாம் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் கணமொன்றுக்கு முப்பது முப்பதுபேரிருப்பார்கள். விருஷா என்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரன். அப்போது நிச்சரன், அக்கினிதேஜன், வபுஷ்மான், கிருணி, ஆருணி, அவிஷ்மான், அனகன் என்பவர்கள் சப்தரிஷிகளாவார்கள். சர்வத்திரகன், ஸ்வதர்மா, தேவானிகன் முதலான அந்த மனுவின் மக்கள் ராஜாக்களாவார்கள். ருத்திர புத்திரராகிய ருத்திர சாவர்ணி என்பவர் பன்னிரண்டாமனு. அவருடைய அந்தரத்தில் ருதாமா என்பவன் இந்திரனாவான். அரிதர், ரோகிதர், சுமனசர், சுகர்மர், இராபர் என்கிற தேவர் கூட்டமொன்றுக்குப் பத்துப் பத்துப் பேராக இருப்பார்கள். தபஸ்வி, சுதபன், தபோமூர்த்தி, தபோரதி, தபோதிருதி, தபோத்யுதி, தபோதனன் என்று பெயர்பெற்றவர்கள் சப்தரிஷிகள். தேவவான், உபதேவன், தேவசிரேஷ்டன் முதலான அந்த மனுபுத்திரர் அரசராவார்கள். பதின்மூன்றாமனு ரவுச்சியனென்னும் பெயரையுடையவர். சுத்திராமர், சுதர்மர், சுகர்மர் என்கிற தேவதைகள் கணத்துக்கு முப்பத்து மூவராக இருப்பார்கள். மகாவீரியவானான திவஸ்பதி யென்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரனாயிருப்பான். நிர்மோஹனும், தத்துவதர்சியும், நிஷ்பிரகம்பியனும், நிருச்சுகனும், திருதிமானும், அவ்வியயனும், சுதபனும், சப்தரிஷிகளாவார்கள். அம்மனுவின் புத்திரரானசித்திரசேனன், விசித்திரன் முதலானவர்கள் அப்பொழுது ராஜாக்களாவார்கள். பதினாலாமனுவந்தரத்திற்கு அதிபதி, பவுமனென்பவனாவான். அக்காலத்தில் சுசியென்பவன் இந்திரனாயிருப்பான். சாக்ஷுஷர், பவித்திரர், கனிஷ்டர், பிராஜிதர், வாசாவிருத்தர் என்கிற தேவகணங்

கள் ஜாத்தாண்டு. அக்கினிபாகு, சுசி, சுக்கிரன், மாகதன், ஆக்கினீத்திரன், யுக்தன், ஜிதாஜிதன் என்பவர்களே சப்தரிஷிகளாவார்கள். அம்மனுவுக்கு உரு, கம்பீரபுத்தி முதலான குமாரர்களுண்டு. அவர்கள் தாம் பூமியைக் காத்துவருவார்கள். கிருதயுகமுதலானநான்கு யுகங்களின் முடிவில் வேதங்களுக்கு அழிவு உண்டாகுமன்றோ அப்போது அந்தச் சப்தரிஷிகள் சொர்க்கத்தினின்றும் பூமிக்குவந்து அவ்வேதங்களை மறுபடியும் வழங்கும்படி செய்வார்கள். கிருதயுகந்தோறும் அந்தந்த மனுக்கள் ஸ்மிருதி என்கிற தருமசாஸ்திரத்தைச் செய்துவருவார்கள். தேவதைகளோ மனுவந்தர முடியுமளவும் யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசித்து வருவார்கள். மனுபுத்திரர்களினாலும் அவர் குலத்திற் பிறந்த அரசராலும் மனுவந்தரத்தின் கடைசிவரையிலும் பூமியானது ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும் இப்படி மனுவந்தரந்தோறும் அவராலே லோகோபகாரம் நடந்துவருமென் றறியும்.

மனுவும் சப்தரிஷிகளும் தேவதைகளும் இந்திரனும் மனுபுத்திரர்களும் எம்பெருமானுடைய சங்கல்ப காரியத்தை நிறைவேற்றும்படியான அதிகாரி புருஷர்களென்று நினையும். இவ்விதமாய்ப் பதினான்கு மனுவந்தரங்கள் கழியும்போது ஆயிரம் யுகங்களின் அளவுள்ளதான ஒரு கல்பகாலம் சம்பூர்ணமாகின்றது. இது ஒரு பகற்காலம். இவ்வளவுள்ள இராக்காலமும் கழிந்தபின்பு பிரமசொரூபத்தை அதிஷ்டித்து எழுந்தருளியிருப்பவனும், முதல் சிருஷ்டிகர்த்தாவும், சகல ஐசுவரிய முள்ளவனும், சகல சொரூபியுமான ஸ்ரீஜநார்த்தன பகவானானவன் திரிலோகங்களையும் உட்கொண்டு, யோகநித்திரையை ஆசிரயித்து உலகமெல்லாமழிந்த மகார்ணவஜலத்திலே ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுவன். பின்பு பகவான் யோகநித்திரையினின்றும் விழித்தவனாகி ரஜோகுணத்தை யாசிரயித்து முன்போலவே லோகசிருஷ்டியை நடத்துவன். மனுவந்தரந்தோறுமுள்ள மனுதேவ இந்திர சப்தரிஷி மனுபுத்திரர்க ளெல்லாம் ஸ்திதியைச் செய்யத்தக்க ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சாத்துவிக அம்சமாவார்கள் உலகங்களை நிலைபொருத்துந் தொழிலுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணு சகல பிராணிகளுக்கும் இதமுண்டாகும்படியாகக் கிருதயுகத்திலே கபிலாதி சொரூபங்களைத் தரித்தவனாய் உத்தமமான ஞானத்தைப் பிரசாதித்தருளுகின்றான். திரேதாயுகத்தில் அந்தந்தச் சக்கிரவர்த்தி சொரூபமுடையவனாகி துஷ்

டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்துவருகின்றார். துவாபரத்திலே வேதவியாசஸ்வருபனாகி ஒன்றாயிருக்கும் வேதத்தை இருக்குமுதலான நான்கு பிரதான பிரிவுகளாகவும் சாகாபேதங்களாலே அநேகம் பிரிவுகளாகவும் பிரித்து லோகத்தையனுக்கிரகிக்கின்றார் கலியிலேயோ கல்கியவதாரஞ் செய்தருளி வேதசாஸ்திரங்களையும் தருமங்களையுங்கடந்து நடக்கிற துஷ்டர்களை வழியிலே நிறுத்துகின்றார். இவ்வாறு எம்பெருமான் அந்தந்த ரூபத்தினாலே உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துங் காத்துஞ் சங்கரித்தும் வருகின்றார். ஆதலால் சர்வபூத சொரூபியான இவ் வெம்பெருமானைக் காட்டிலும் ஒரு வஸ்துவு மில்லையென்கிற வுண்மையை இந்தப் பிரகரணத்திலும் முன்பு சேர்ந்த பிரகரணங்களிலும் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியச் சொன்னேன். நீர் கேட்டபடி மனுவந்தரங்களையும் அவற்றின் அதிகாரிகளையும் தெரிவித்தேன். ஓ மயித்திரேயரே! இனித் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுவதைக் கேட்பீராகவென்று பராசர முனீந்திரர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

வேதவியாசர்களின் விபரம்.

தேவரீர் அருளிச்செயலாலே சகலமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினிடத்திலுண்டாகி அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்று லயித்து அவனுக்குச் சொரூபமாயிருக்கின்ற தென்பதை யறிந்துகொண்டேன். அந்த மகாத்மாவான எம்பெருமான் யுகந்தோறும் வியாசரூபியாகி வேதங்களைப் பிரித்தருளுகிறாரென்றருளிச்செய்தீர். எந்தெந்த யுகத்தில் யார்யார் வியாசரானாரோ அவர்களையும், வேதத்தின் சாகாவிசேஷங்களையும் அடியேனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும் என்று மயித்திரேயர் விண்ணப்பஞ்செய்ய ஸ்ரீபராசர் மகிழ்ந்து அருளிச்செய்யலாயினார்.

கேளும் மயித்திரேயரே! வேதமென்கிற மகா விருக்ஷத்திற்குக் கிளைகள் அநேகங்களுண்டு. அளவற்ற அவற்றை விரித்துச் சொல்வது கடினம் ஆகையாலே சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். எம்பெருமான் துவாபரயுகந்தோறும் வியாசாவதாரஞ் செய்தருளி ஜனங்களுக்கு உச்சாகம், சாமர்த்தியம், ஓதித்தரிக்குஞ் சக்தி இவையெல்லாம் அற்பமா யிருப்பதைக்கண்டு அவர்களுக்கு

இத்திற்காக ஒன்றாயிருக்கின்ற வேதத்தை அநேகம் பிரிவாக்கியருளுகின்றான். அவ்வெம்பெருமான் எந்தச் சரீரத்தை அனுஷ்டித்து வேதபேதங்களைச் செய்தருளுகிறானோ அவையெல்லாம் வேதவியாசர் என்கிற திருநாமமுள்ள அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமேனிகளென்று நினையும். இந்த மனுவந்தரத்தில் யார்யார் வேதவியாசரானார்களோ அவர்களைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே துவாபரந்தோறும் மகரிஷிகளாலே இருபத்தெட்டுத்தரம் வேதம் பிரிக்கப்பட்டது. ஆகலால் இதுவரையிலும் இருபத்தெட்டு வியாசர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். முதல் துவாபரத்தில் பிரமா தானே வேதவியாசராயினார் இரண்டாவதில் வைவச்சுத மனு வியாசரானார். மூன்றாவதில் சுக்கிரன், நான்காவதில் பிரகஸ்பதி, ஐந்தாவதில் சூரியன், ஆறாவதில் இயமன், ஏழாவதில் தேவேந்திரன், எட்டாவதில் வசிஷ்டர், ஒன்பதாவதில் சாரசுவதர், பத்தாவதில் திரிதாமா, பதினோராவதில் திரிவிருஷா, பன்னிரண்டாவதில் பரத்துவாச மகாமுனிவர், பதின்மூன்றாவதில் அந்தரிக்ஷர், பதினான்காவதில் தருமி, பதினைந்தாவதில் திரையாருணி, பதினாறாவதில் தனஞ்சயன், பதினேழாவதில் கிருதஞ்சயன், பதினெட்டாவதில் சஞ்சயன் என்பவனும் வேதவியாசரானார்கள். பின்புள்ள துவாபரங்களில் முறையே பரத்துவாஜர், கவுதமர், ஹரியாத்துமாவென்று வேறுபுராணங்களிற் சொல்லப்பட்ட உத்தமரென்பவர், வாஜிசிரவன் என்று மறுபேருள்ள வேனன், திருணபிந்து என்று நாமாந்தரம் பெற்ற சோமசுஷ்மாயணன் வால்மீகியென்னும் திருநாமத்தால் பிரசித்தரான பார்க்கவரிக்ஷர், இவர்கள் வேதவியாசரானார்கள். இப்படி இருபத்துநான்கு துவாபரங்கள் கழிந்தபின்பு இருபத்தஞ்சாவது துவாபரத்திலே என்பிதாவான சக்திமகரிஷியும், இருபத்தாறாவதில் நானும், இருபத்தேழாவதில் ஜாதுகர்ணனென்பவரும் வேதவியாசர்களாயினோம். பின்பு இருபத்தெட்டாவதான இந்தத் துவாபரத்திலே என் குமாரனான கிருஷ்ணத்துவைபாயனன் வேதபாகஞ் செய்தான். இப்படி இருபத்தெட்டு மகரிஷிகள் துவாபரயுக முடிவானகாலங்களில் வேதத்தை நான்காய்ப்பிரித்து லோகோபகாரஞ் செய்துவந்தார்கள். மேல்வருந் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் துரோண குமாரரான அசுவத்தாமா வியாசராவார்.

ஏகாக்ஷர ஸ்வரூபமாய் நாசவிகாரங்களை யுடையாமலிருக்கு பிரணவமானது உச்சரிக்கப்படுமளவில் தான் விரிவதினாலும் வேதத்தை விரிப்பதினாலும் பிரமம் என்று சொல்லப்படும். அதெப்படியென்றால அந்தப் பிரணவத்தினிடத்தே நித்தியமாயிருக்கிற முதல் மூன்று வியாகிருதிகளும் இருக்குமுதலான நான்கு வேதங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள பிரணவசொரூபமான சத்தப் பிரமத்தின் பொருட்டுத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். உலகத்தின் பிரளயத்திற்கும் உற்பத்திக்கும் எது காரணமா யிருக்கின்றதோ, எது மகத் தத்துவத்திற்கும் மேன்மையானதாய் மறைக்கப்படும் பொருளாயிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட பிரணவப் பிரம்மத்திற்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஆகாதமாயும் அபாரமாயும் ரூபமில்லாததாயும் உலகத்தை மோகிப்பிக்கின்ற தமோகுணத்திற்கு இடமாயும் சத்துவகுண காரியமானபிரகாசத்தினாலும் ரஜோகுண காரியமான பிரவர்த்தனத்தாலும் தருமமுதலான சகல புருஷார்த்த சாதகமாயும் சாங்கிய சாஸ்திரஞானமுடையவர்களுக்குப் பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தி னுபாயமாதலாலே நிலைபெறு மிடமாயும் சமதமாதி குணங்களைச் சாதிக்கவல்ல யோகிகளுக்கு அவற்றைச் சாதிக்கு முபாயமாயும் விளங்குகிற அந்தச் சத்தப் பிரமத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். எது அவியத்தமாயும் அமிருதமாயும் சாசுவதமாயுமிருக்கிற பிரவர்த்திப் பிரமமுண்டோ * அதற்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சர்வப்பிரபஞ்ச காரணமான பிரதானமாயும், பரமாத்தும ஸ்வரூபாதிகளைக் காட்டுகையினாலே பரமாத்துமாவுக்குக் காரணமாயும், உபநிஷத்துக்களில் அக்ஷரமுதலாய்ப் பிரதான பீஜமாகவுள்ள சொற்களாலே வெகுவிதமாய்ச் சொல்லப்படுவதாயும், பிரிவற்றதாயும், சுத்தமாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரணவப் பிரமத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். பரமாத்துமாவான ஸ்ரீவாசுதேவனுக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற அந்தப் பிரணவரூபமான பரப்பிரமத்துக்கு நித்தியம் பலமுறைத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அவயவமான அக்ஷரவகையாலே மூன்றாய்ப்பிரிந்திருந்தாலும் அவயவ விஸ்வ ரூபத்தில் பிரிவற்றதாயிருக்கின்ற அந்தப் பிரணவமானது அந்த ஸ்ரீவாசுதேவனேயாம். அந்த ஸ்ரீவாசுதேவன் சகல பூதங்களிலும் ஒருவனாயெழுந்தருளி யிருந்தாலும் பேதபுத்தி விஷயங்களான பிரம ருத்திர இந்திராதி மூர்த்திகளை யனுஷ்டித் திருக்கையாலே வெவ்வேறாக என்

* புருஷார்த்தப் பிரவர்த்தி ஹேதுவான பிரணவம்.

னைப்படுகின்றான். அவனே இருக்குவேத சொரூபியும் யசுர்வேத சொரூபியும் சாமவேத சொரூபியுமாய் இம்மூன்று வேத சாரமான பிரணவ ஸ்வரூபியாயும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியாயு மிருக்கின்றான் அவனே சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் அந்தராத்துமாவா யிருக்கின்றான். அவனே பிரிவற்ற வேதரூபமாயிருந்து பல்விதமான வேதங்களாகப் பேதிக்கப்படுகின்றான். அந்த அனந்தனான ஸ்ரீபகவானே வேதசாகைகளைப் பிரிக்கிற வியாசாதி ஸ்வரூபியாகின்றான். சகல வேதசாகைகளின் ஞானமும் அந்த ஸ்ரீ அனந்தனே என்றறியும்.

கருத்து வமிச சரித்திரம்.

மயித்திரேயர் வினவுகிறார் சுவாமி, ஆசாரியரே ! மனுவந்தரங்களின் விபரங்களையும் வேதவியாசர் விபரங்களையும் தேவரீர் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி ராஜாக்களின் வமிசங்களைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்; கிருபைசெய்து திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் என்று சிஷ்யர் வேண்ட, குருவான பராசமுனீந்திரர் அருளிச் செய்யலாயினர்:—

“மைத்திரேயரே! கேளும்; இந்த வைவச்சுத மனுவமிசமானது மகா யாக கர்த்தர்க்களும் மகாவீரரும் மகாசூரரும் மகாதீரருமான அநேக ராஜாக்களினாலே அலங்காரமுற்றது. இவ்வமிசத்தின் வரலாற்றைச் சகல பாபங்களும் நசிக்கும்பொருட்டு நீர் செவி கொடுத்து நன்றாய்க் கேட்கக்கடவீர்.

சகல ஜகத்காரணரும் ஆதி மத்தியாந்த ரகிதரும் ருக்கு, யசுஸ், ஸாமாதிமயருமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய மூர்த்த ஸ்வரூபமாய் இரணிய கருப்பரென்கிற பெயரையுடையவராய் இந்தப் பிரமாண்டத்தின் அதிபதியான பிரம்மா பூர்வத்தில் உண்டானாரன்றோ? அந்தப் பிரம்மாவின் வலக்கட்டை விரலிலிருந்து தக்ஷப் பிரசாபதி பிறந்தார். தக்ஷருடைய புத்திரி அதிதி. அதிதியின் குமாரன் விவசுவானென்கிற சூரியன். அவன் குமாரன் மனு. மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகு, நிருகன், திருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், திஷ்டன், கருசன், பிருஷத்திரன் என்று ஒன்பது மக்கள்பிறந்தார்கள். இவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னே அந்த மனு புத்திரனுக்

காக மித்திராவருணனைக் குறித்து ஒரு இஷ்டிசெய்ய, அதில்ஹோதாவின் அபசாரத்தினாலே இளையென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவள் மித்திராவருணர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே சுத்தியும்னன் என்கிற ஆண்மகனாகிச் சிவனுடைய சாபத்தினாலே மறுபடியும் பெண்ணாகிச் சந்திரபுத்திரனான புதனுடைய ஆச்சிரம சமீபத்தில் இருந்துக்கொண்டிருந்தாள். புதன் அவளிடத்திலே காமமுடையவனாகிப் புரூரவனென்கிற குமாரனைப் பெற்றான். அந்தப் புரூரவன் பிறந்தபின், மகா தேஜோவான்களான ரிஷிகள் பெண்ணாய்ப்போன சுத்தியும்னன் மறுபடி ஆணாகவேண்டுமென்று, யாகமயனாயும் ருக்கு யசுஸ் ஸாமாதர்வண மயனாயும் மனோமயனாயும் ஞான விஞ்ஞான மயனாயும் அன்ன மயனாயும் அமிருதமயனாயும் சர்வமயனாயும் இவையொன்று மாகாதவனாயும் ஷட்குண சம்பன்னனாயு மிருக்கிற யக்கிய புருஷனைக்குறித்து யாகஞ்செய்ய, அந்த யாகத்தில் பிரசன்னனான ஸ்ரீயப்பதியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் இளை மீண்டு மாண்பிள்ளையாய்ச் சுத்தியும்னனென்னும் பெயரைப் பெற்றான். அந்தச் சுத்தியும்னனுக்கு உத்கலன், கயன், விதானன் என மூவர் பிறந்தார்கள். அந்தச் சுத்தியும்னனோ முன்பு பெண்ணாயிருந்ததனாலே இராச்சியம் பெறவில்லை. ஆனாலும் வசிஷ்ட மகாமுனியின் வசனத்தின்படி அந்தச் சுத்தியும்னனுக்கு அவன் பிதா பிரதிஷ்டானமென்னு நகரத்தைக் கொடுத்தார். அவனும் அதை யாண்டுகொண்டிருந்து அந்நகரத்தைப் புரூரவனுக்குக்கொடுத்தான். பிருஷத்திர னென்பவன் ஒருகால் குருவாகிய வசிஷ்டருடைய பசுக்களைக் காத்துக்கொண்டிருக்கையில், இரவில் அப்பசுக்கூட்டத்திடையிற் புகுந்த புலியைக் கொல்லப்போய்ப் பிசகிப் பசுவைக் கொன்றதனால், குரு சாபமிடப் பெற்றுச் சூத்திரனாயினான். கருசனிடத்திருந்து கருசதேசத்தைக் காத்துவந்த மகா பராக்கிரமவான்களான க்ஷத்திரியர் பிறந்தார்கள். திருஷ்டனென்பவனுக்கு நாபாகன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பலந்தனன் பிறந்தான். பின்பு அந்த நாபாகன் தன் செய்கையில் தாழ்ந்ததனாலே வைசியனானான். அந்தப் பலந்தனனுக்கு மகன் மிகப் புகழ்பெற்ற வச்சப்பிரீதியென்பவன், வச்சப்பிரீதிக்கு மகன் பிராம்சு, பிராம்சுவுக்கு மகன் பிரசாபதி, அவனுக்குக் கனிபித்திரன், அவனுக்குச் சக்ஷுஷன், சக்ஷுஷனுக்கு அதி பலபராக்கிரமசாலியான விபிசன், அவனுக்கு விம்சகன், அவனுக்குக் கனிநேத்திரன், அவனுக்கு அதிவிபூதி, அவனுக்கு மகா வீரனான கரந்தமன், அவனுக்கு அவிக்ஷித்து, அந்த

அவிக்ஷித்துக்கு மிகுந்த சவுரிய தைரியாதி குணங்களுள்ள மருத்த
னென்னும் புத்திரனுண்டானான். இம்மருத்தனைப்பற்றி இரண்டு
பாட்டுகள் இப்போதும் வழங்குகின்றன: அவைகளாவன இவ்வுல
கத்தில் மருத்தனுடைய யாகத்தைப்போலே யாருடைய யாகமிருந்
தது? அந்த யாகத்திற்கு வேண்டுங் கருவிகளெல்லாம் செம்பொன்
னாற் செய்யப்பட்டு விளங்கின. அந்த யாகத்திலே சோமபானத்தி
னாலே இந்திரனும் தக்ஷிணைகளினாலே அந்தணரும் உடம்பு தெரி
யாதிருக்கும்படி களித்தார்கள். அன்றியும் அதில் வாயுக்களே உ
ணவுகளைப் பரிமாறுகிற வேலைக்கார ரானார்கள். தேவரெல்லோ
ரும் சபையா ரானார்களீ.

அந்த மருத்தன் சக்கிரவர்த்தியாயிருந்து நரிஷ்யந்தனென்னு
ங் குமாரனைப் பெற்றான். அந்த நரிஷ்யந்தனுக்கு மகன் தமன், த
மனுக்கு மகன் ராஜவர்த்தனன், ராஜவர்த்தனனுக்கு சுவிருத்தி, சு
விருத்திக்குக் கேவலன், கேவலனுக்குச் சுதிருதி, அவனுக்கு நரன்,
அவனுக்கு சந்திரன், அவனுக்குக் கேவலன், அவனுக்குப் பந்து
மான், அவனுக்கு வேகவான், வேகவானுக்குப் புத்திரன் புதன்,
அவனுக்குத் திருணபிந்து, அவனுக்கு இளிபிளையென்று ஒருபெண்
பிள்ளை பிறந்தாள். அந்தத் திருணபிந்து மகாராஜனை அலம்புசை
யென்கிற அப்சரசு விரும்பிப் புணர்ந்து விசாலனென்கிற மகனைப்
பெற்றாள். அவன்றான் வைசாலியென்கிற நகரத்தை யுண்டாக்கின
வன், விசாலனுக்கு ஹேமசந்திரனென்னும் புத்திரனுண்டானான்,
அவன் மகன் சந்திரன், அவனுக்கு மகன் தூமிராக்ஷன், அவனுக்
குச் சிருஞ்சயன், சிருஞ்சயனுக்குச் சகதேவன், அவனுக்குக் கிரு
சாசுவனென்பவன் பிறந்தான், அந்த கிருசாசுவனுக்குச் சோமதத்
தனென்னும் புத்திரன் பிறந்து, பத்து அஸ்வமேத யாகங்களைச்
செய்தான். அவனுக்குக் குமாரன் ஜனமேஜயன் ஜனமேஜயனு
க்குச் சுமதி, இவர்களெல்லாம் வைசாலி நகரத்தை யாண்டராஜாக்
கள். இவர்களைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் வழங்கிவருகின்றது. அதாவ
து வைசாலி நகரத்தை யாண்ட ராஜாக்கள் யாவரும் மூலபுருஷனு
ள திருணபிந்து மகாராஜனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தீர்க்காயு
சு உள்ளவர்களாயும் மகாத்துமாக்களாயும் வீரத்தன்மை யுடைய
வர்களாயும் மிகவுந் தரும சீலராயு மிருந்தார்கள்.

இனி சர்யாதியென்பவனுக்கு சுகன்னியை என்றொரு மகளு

ண்டானாள். அவளைச் சியவனரென்று மிகப் புகழ்பெற்ற மகாமுனி வர் கலியாணஞ்செய்துகொண்டார். அன்றியும் அந்தச் சாயாதிக் கு ஆனர்த்தனென்றொரு மகனுமுண்டானான். மேல்கடற் கரை யில் அவனுண்ட தேசத்திற்கு ஆனர்த்தமென்கிற பெயர்வழங்கிற் று. அவனுக்கு ரேவதனென்கிற குமாரனுண்டாகிக் குசஸ்தலியெ ன்கிற நகரத்திலிருந்துகொண்டு அந்த ஆனர்த்தராச்சியத்தை யா ண்டுவந்தான். அந்த ரேவதனுக்கு நூற்றுவர் மக்களுண்டானார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவன் தருமாத்துமாவான ககுத்துமியென் பவன், அவனுக்கு ரைவதனென்கிற பெயரும் வழங்கும், அவனுக் கு ரேவதி என்கிற புத்திரி யொருத்தி பிறந்தாள். அந்தக் கன்னி கையை யிட்டுக்கொண்டு அவ்வரசன் இவளை யாருக்குக் கொடுக்க லாம் என்று கேட்கும் பொருட்டு பிரமலோகத்துக்குச் சென்றான் அவ்வளவில் ஊஹா ஹூஹூ என்கிற கந்திருவரிருவர் பிரமாவி ன் சபையில் அதிதானமென்று சொல்லப்பட்ட திவ்விய சங்கீதத் தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது, சித்திரா தக்ஷிணா வார் த்திகை என்கிற மூன்று மார்க்கங்களின் பரிவிர்த்தங்களாலே சுற் றிக்கொண்டு வருவதை அநேகயுககாலங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் அவ்வரசன் அவ்வளவு பெரியகாலத்தை ஒரு முகூர்த்தகாலம்போ ல நினைத்தான். பின்பு அந்தக் கீதமுடிந்தவுடனே சதுர்முகபகவா னை வந்தனஞ்செய்து அந்த ரைவதமகாராஜன், இக்கன்னிகைக்கு யோக்கியமான வரன் யார்? என்று வினவினான். அந்தப் பிரம்மா வானவர் நீ நினைத்திருக்கிற வரன்களைச் சொல் என்று நியமிக்க, அவன் மறுபடியும் அவரைத் தொழுது தான் நினைத்திருந்த சிலர் நாமங்களைச்சொல்லி சுவாமி! இவர்களிலே யாருக்கு அடியேன் இந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கலாம்? அவளை அருளிச்செய்யவே ண்டும் என்று கேட்டான். பின்பு அக்கமலாசனர் சிரசைக் கொஞ் சம் வணக்கிக்கொண்டு புன்சிரிப்போடு, ஓ அரசனே! நீ யாரை நினைத்தாயோ அவர்களுடைய பிள்ளை பிள்ளைகளுடைய சந்ததிக ளும் இப்போது பூமியிலில்லை. நீ சங்கீதங்கேட்டுக்கொண் டிருக் கையிலேயே அநேக யுகங்கள் கழிந்தன. உனக்குத்தெரியாது இப் போது பூலோகத்திலே வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே இருபத்தெ ட்டாவது சதுர்யுகம் முடியக் காத்திருக்கிறது, கலியுகம் கிட்டியிரு க்கிறது. இப்போது பூர்வ காலத்தாருக்குள்ளே நீ யொருவனே யி ருப்பதனாலே இக்காலத்தாரான யாருக்காகிலும் இக்கன்னிகையை நீ யொருவனுக்கே கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது உன்னுடை

ய புத்திரர் மித்திரர் களத்திரங்கள் மந்திரிகள் பந்துக்கள் ஏவலாட்
கள் சேனைகள் பொக்கிசங்கள் முதலானவற்றின் பெயர்கூட இல்
லாமல் காலபேதத்தினால் ஒழிந்துபோயின என்று உணரக்கேட்
டு, அவ்வேந்தன் மிக நடுங்கிப்போய் வாய்குளற அத்தேவனை நமஸ்
கரித்து, சுவாமி! இப்படியானால் அடியேனுக்குக் கதியென்ன? இக்
கன்னிகையை யாருக்குக் கொடுப்பேன்? என்று கேட்க, சர்வலோக
குருவான அந்தச் சதுர்முகபகவான் முடிவணங்கிக் கைகளைக்கூப்
பிக்கொண்டு அருளிச் செய்யலாயினர்.

கேளாய் அரசனே! அஜனும் சர்வமயனுமா யிருக்கிற எவனு
க்கு ஆதிமத்தியம் அந்தம் என்கிற இம் மூன்றையும் யாரும் மற்ற
வரும் அறியோமோ, அப்படியே பரமேச்சுரனான எவனுடைய ஸ்
வரூபத்தையும் மேலான பிரபாவத்தையும் பலத்தையும் அறியோ
மோ, கலாமுகூர்த்தாதிமயமான காலமானது பரமபதமென்று
சொல்லப்பட்ட எவனுடைய திரிபாத்விபூதியைமாற்றமாட்டாதோ
உற்பத்தி நாசங்களில்லாதவனும் சர்வசரீரகனும் கர்மவசமான
நாமரூபங்க ளில்லாதவனும் என்றும் ஒருபடியே யிருக்கிறவனுமு
முள்ள எவனுடைய பிரசாதத்தினாலே நான் சிருஷ்டிக்கர்த்தாவாக
ஆனேனோ, எவனுடைய குரோத அம்சத்தினாலே ருத்திரன் சங்
காரகர்த்தாவாக ஆனானோ, எந்தப் பரமபுருஷன் எங்களிருவர்க்கு
மிடையிலே ஸ்திதி கர்த்தாவாக அவதரித் தெழுந்தருளி யிருக்கி
றானோ, எவன் தன் அம்சத்தினாலே என்னில் ஆவிர்ப்பவித்துச்
சிருஷ்டிக்கிறானோ தானே புருஷ ஸ்வரூபியாயிருந்து ரக்ஷிக்கிறா
னோ, ருத்திரனிடத்தில் அம்சாவிர்ப்பாவத்தினாலேயிருந்து சர்வ
த்தையுஞ் சங்கரிக்கிறானோ, எவன் இந்திரன் முதலானோருடைய
ரூபத்தினாலே உலகத்தைக் காத்தருளுகிறானோ, சூரிய சந்திரரூபி
யாகி இருளைப் போக்குகிறானோ, அக்கினி ரூபமாகிப் பாகத்திற்கு
உபயோகமாகிறானோ, பூமிரூபியாகி எல்லாவற்றையுஞ் சுமக்கிறா
னோ, வாயுரூபியாகி யாவற்றையும் அசைக்கிறானோ, தண்ணீருஞ்
சோறுமாகி உலகத்தின் திருப்திகாரண மாகிறானோ, ஆகாசரூபியா
யிருந்து சகலத்துக்கும் இடங் கொடுக்கிறானோ, எவன் சகலத்தை
யும் தன்னையும் தானே பரிபாலிக்கிறானோ, எவன் இதரங்களையுந்
தன்னையும் தானே சங்கரிக்கிறானோ, எவன் இந்தச் சிருஷ்டி ஸ்திதி
சங்கார கர்த்தாக்களாகிய மூவர்க்கும் சிருஷ்டிக்கப்படுவனவும் ரட்
சிக்கப்படுவனவும் சங்கரிக்கப்படுவனவுமான மூன்றுக்கும் வேறாய்

விகாராதிகளில்லாமல் விளங்குகிறானோ, எவனிடத்தில் உலகமெல்லாமிருக்கின்றனவோ, எவன் சகலலோகசொரூபியாயிருக்கிறானோ எவன் எல்லாவற்றிற்கு முதலாயிருக்கிறானோ, எவன் இவ்வுலகத்திலெங்குமிருக்கிறானோ, அந்தச்சர்வேசுவரனான ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் இப்போது பூலோகத்தில் தனது அமிசத்தினாலே ஒரு திருவவதாரஞ் செய்திருக்கிறான். முன்பு உன்னுடைய ராஜதானியான குசஸ்தலியானது இப்போது யாதவராஜாக்கள் வாசஞ் செய்யப்பெற்று, அமராவதியென்கிற தேவநகரம்போலே மிகவும் ரமணீயமாய் துவாரகையென்கிற திருநாமத்தோடு விளங்காநின்றது. அதில் அந்த எம்பெருமான் ஆதிசேஷனில் அமிசத்தினாலவதரித்துப் பலதேவனென்னுந் திருநாமத்தோடெழுந்தருளியிருக்கிறான். ஓ அரசனே! அந்த மாயா மனுஷ்யனுக்கு உன்னுடைய புத்திரியைப் பத்தினியாகச் சமர்ப்பிக்கக்கடவாய். உனக்கு இவர் மகா சிலாக்கியமான வரன். இந்த உன் புத்திரியும் பெண்களுக்கு ஒரு ரத்தினம் போன்றவள். ஆதலால் இருவர்க்கும் பொருத்தம் மிக நன்றாயிருக்கின்றது, என்று பிரமதேவராலே நியமிக்கப்பட்டு, அந்த ராஜாவானவன் பூலோகத்துக்கு வந்து, பூமியிலுள்ளவர்கள் மிகக் குறுமையானவடிவும் அற்பமான தேஜசும் அற்பமான ஞான சக்திகளுமுடையவர்களாயிருப்பதைக்கண்டு அதிசயப்பட்டுக்கொண்டே துவாரகாபுரியாயிருக்கிற அந்தக் குசஸ்தலி புரிக்குப்போய் ஸ்படிகபர்வதம்போலே விளங்குகிற அந்த ஸ்ரீபலராமனுக்குத் தன் கன்னிகையைச் சமர்ப்பித்தான். தாலத்துவசரான அந்தப் பலராமன் அக்கன்னிகையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவள் அதிக வுயரமாயிருந்தபடியினாலே தம்முடைய ஆயுதமான கலப்பையினாலே வணக்கியருள அந்தப் பொற்கொடியானவள் அவர் திருவளர்த்திக்கு ஏற்ற பிரமாணமுடையவளாய் வேறு கன்னிகைபோல் ஆய்விட்டாள்.

பின்பு அந்த ஸ்ரீபலபத்திரர் அந்த ரேவதியைத் திருக்கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு லோக சம்ரக்ஷணஞ் செய்தருளிக்கொண்டிருக்க, அந்தக் ககுத்த மகாராஜனும் அடியேன் தன்யனானேனென்று மகிழ்ந்து, தவஞ்செய்யும்பொருட்டு ஹிமவத் பருவதத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்.

சசாத, ககுத்ஸ்த, மாந்தாதா, சவுபரி இன்னுமிவர் சரித்திரம்.

அந்தக் ககுத்ஸ்தமகாராஜன் பிரமலோகத்திலிருந்து வராம
லிருக்கையில் புண்ணியஜனர் என்கிற ராக்ஷதர் அவனுடைய குச
ஸ்தலி பட்டணத்தை அழித்தார்கள். அதிலிருந்த அவன் தம்பிமா
ரெல்லாம் அந்த ராக்ஷதருக்குப் பயப்பட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடி
ப்போனதனால் அந்தக் குலத்தரசர் எவ்விடத்திலு மிருந்தார்கள்
திருஷ்டனென்பவனிடத்திலிருந்து தார்ஷ்டகம் என்கிற ராஜகுல
முண்டாயிற்று. நாபாகனென்பவனுக்கு குமாரன் நாபாகனென்றே
பெயர்பெற்றிருந்தான். அவனுக்கு அம்பரீஷன், அம்பரீஷனுக்கு
விருபன், விருபனுக்குப் பிரஷதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரதீ
தரன் உண்டானான். இவன் விஷயத்திலொரு சுலோகம் வழங்கும்
அதாவது ரதீதர கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்கள் க்ஷத்திரியராயிருந்
தாலும், அங்கிரசனென்கிற பிராமணரிஷி சம்பந்தத்தினாலும் தபோ
பலத்தினாலும் பிராமணருமாகி, க்ஷத்திரிய சம்பந்தமுள்ள பிராம
ணரென்று பெயர்பெற்று விளங்கினார்கள். வைவஸ்வத மனுவான
வர் தும்மும்பொழுது அவர் மூக்கினின்றும் இக்ஷ்வாகு என்கிற
புத்திரன் ஜனித்தான். அவனுக்கு நூறு மக்களுண்டு. அவர்களி
லே விகுக்ஷி நிமி தண்டன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சகு
னிமுதலிய ஐம்பது பிள்ளைகள் உத்தராபதம் என்கிற வடநாட்டி
னரசரானார்கள். நாற்பத்தெட்டுப்பேர் தக்ஷிணாபதம் என்கிற தெ
ன்னாட்டை யாண்டுவந்தார்கள். அந்த இக்ஷ்வாகு மகாராஜன் ஆ
ஞைகையிலே புதிதாய் மாமிசத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவரு
ம்படி விகுக்ஷியென்பவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அந்த விகுக்ஷி
யும் தகப்பனுக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு காட்டுக்குப்போய் அ
நேகமிருகங்களைக் கொன்று மிகவுமிளைப்படைந்து, பொறுக்கக்கூ
டாத பசியினாலே அவற்றி லொரு முயலைத் தின்றுவிட்டு மற்ற
மாமிசங்களைக் கொண்டுவந்து தகப்பனுக்கு அளித்தான். அவ்வ
ரசனும் அவைகளைப் பரிக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தன் குலகுருவா
ன வசிஷ்டமாமுனிவரை வேண்ட, அம்முனிவர் அப்படியேபோய்
அவைகளைப் பார்த்து அரசனை நோக்கி, அரசனே! போதும் போ
தும், இவ்வசுத்த மாமிசம் எதுக்கு? துராத்துமாவான உன் மகன்

இவற்றுளொரு முயலின் மாமிசத்தைப் புண்டதனாலே மற்றெல்லா மாமிசங்களும் அசுத்தமாய்க்கெட்டுப்போயின என்று சொல்லினர் அதனாலே அந்த விகுக்ஷிக்குச் சசாதனென்று நாமதேயமுண்டா யிற்று இப்படி குருசொல்லக்கேட்டு இக்ஷ்வாகுவும் தன்மகனாகிய அந்த விகுக்ஷியைத் தள்ளிவிட்டான். தந்தை இறந்தபின் அந்தச் சசாதன் ராஜாவாகிப் பூமிமுழுவதையும் தருமநீதிகள் பிசகாமல் ஆண்டுவந்தான்.

அந்தச் சசாதனுக்குப் புரஞ்சயனென்கிற மகன் பிறந்தான். அந்தப் புரஞ்சயனுக்குப் பின்வருங்காரணத்தினாலே ககுத்ஸ்தனென்னு மொருபெயர் உண்டாயிற்று. அதாவது திரேதாயுகத்திலே தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகி, அதில் மகா பலவான்களான அசுரராலே தேவர் வெல்லப்பட்டவராகி பகவானை ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதித்தார்கள். ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாய்ச் சகலத்துக்கும் ஆதாரபூதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்தத் தேவதைகளுக்குப் பிரசன்னனாகிப் அவர்களைநோக்கி, ஓ தேவதைகளே உங்களுடைய கருத்தை யறிந்தேன் நீவிர் அஞ்சன்மின் நான் பூமியில் சசாதனுடைய குமாரனாகிய புரஞ்சயனென்னும் க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டனுடைய சரீரத்திலே அமிசத்தினாலே பிரவேசித்து அவ்வசுரரைச் சங்கரிப்பேன்; ஆனதனாலே நீங்கள் அந்தப் புரஞ்சயனை உங்களுக்குச் சகாயமாய் யுத்தத்துக்கு வரும்படி முயற்சி செய்யுங்கள் என்றருளிச்செய்தார். இதைக்கேட்டு அமரரெல்லாம் ஸ்ரீயப்பதியை யடிதொழுது விடைபெற்றுப் புரஞ்சயனிடம் வந்து அவ்வரசனைப் பார்த்து, ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! சத்துருக்களை வெல்ல முயன்றிருக்கிற எங்களுக்கு நீ சகாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம். உன்னிடத்திற்கு இப்படி வேண்டிவந்த எங்களுக்கு நீ மறுத்துச் சொல்லாமல எங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்றனர். அதைக்கேட்டு அந்த மகீபாலன் ஓ தேவதைகளே! உங்களுக்கு நான் துணை செய்யவேண்டுமானால் உங்களுக்கு அரசனும், நூறு அசுவமேதஞ் செய்ததனாலே மூவுலகங்களையும் ஆளும்படியான பாக்கியமுள்ளவனுமான இந்திரனே எனக்கு வாகனமாகவேண்டும். அவனது தோளின்மேலேறிக்கொண்டால் அவ்வசுரரோடு நான் போர்செய்யமாட்டுவேன் என்றனன். அதை தேவர்களெல்லாம் அங்கீகரிக்க, தேவேந்திரன் விருஷப ரூபியானான். பின்பு அப்புரஞ்சயன் அந்த விருஷபத்தின் திமிலின்மேல்

அதிக சந்தோஷத்தோடு எதிர்கொண்டு, சராசரங்களுக்கெல்லாம் குருவாயும் ஷட்குண சம்பன்னனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய தேஜஸினாலே பூரிக்கப்பட்டவனாய், அந்த அசுரர் யாவரையும் எளிதிலே சங்கரித்தான். விருஷபத்தின் [ககுத்] முசுப்பின்மேல் [ஸ்த] ஏறியிருந்ததனாலே அவனுக்குக் ககுத்ஸ்தன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்தக் ககுத்ஸ்த மகாராஜனுக்கு அனேனசு என்கிற குமாரன் உண்டானான். அவனுக்குப் பிருது பிறந்தான். பிருதுவுக்கு விஷ்டராசுவன் ஜனித்தான். அந்த விஷ்டராசுவனுக்கு யுவனாசுவனென்பவன் உண்டானான். அவன் சந்திராமிசையிற் பிறந்ததனால் அவனுக்குச் சாந்திரனென்றும் பெயருண்டு. அந்தச் சாந்திரனுக்குச் சாபஸ்தியென்பவன் குமாரன். அவன் சாபஸ்தி என்கிற ஒரு மகாநகரத்தை ஏற்படுத்தினான். அவனுக்கு பிருகதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் குவலயாசுவன் பிறந்தான். அவன் ஸ்ரீவிஷ்ணு தேஜோபலம் பொருந்தினவனாய் உதங்கமகாரிஷிக்குப் பகைவனாயிருந்த துந்து என்கிற அசுரனைத் தன் இருபத்தோராயிரம்புத்திரரோடு கூடிச்சென்று கொன்றதனால் துந்துமாரனென்கிற பெயரைப்படைத்தான். அப்புத்திரரில் திருடாசுவன், சந்திராவசன், கபிலாசுவன் என்னு மூவர்தவிர மற்றையாவரும் அவ்வசுரனுடைய மூச்சாகிய நெருப்புக்காற்றினால் வெந்துபோனார்கள். அவர்களுக்குள் திருடாசுவனுக்கு அரியசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு நிகும்பன், நிகும்பனுக்கு அபிதாசுவன், அவனுக்குக் கிருசாசுவன், அவனுக்கு பிரசேனசித்து, பிரசேனசித்துக்கு யுவனாசுவன் பிறந்தான். இந்தயுவனாசுவன் தெகொள் புத்திரவில்லாமையைப்பற்றி வெறுப்படைந்தவனாய் முனிவருடைய ஆச்சிரம மண்டலத்திலேயே இருந்துக்கொண்டிருக்க, அங்கிருந்த ரிஷிகள் அவன்மேல் கிருபைகூர்ந்து புத்திரனுண்டாகும்படி ஒருயாகஞ் செய்தார்கள். அவ்யாகமானது நள்ளிரவில் முடிந்தவுடனே அந்தவசிகளெல்லாம் மந்திர ஜபத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட ஒரு ஜலகலசத்தை யாகவேதிகையினடுவில்வைத்துவிட்டு நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் அவ்வரசன் அதிகதாகமுள்ளவனாய் அங்குவந்து அம்முனிவர்களை எழுப்ப அஞ்சி அளவற்ற மகத்துவமுள்ள மந்திரங்கள் ஜபிக்கப்பெற்று விளங்காநின்ற அக்கலச ஜலத்தைப்பானஞ் செய்துவிட்டான். விடிந்தவுடனே அம்முனிவரெழுந்திருந்து இக்கலசத்து நீரை யார் குடித்தார்? அதை யுவனாசுவனுடைய பத்தினி குடிப்பாளாயின் மகாபல பராக்கிரமாதிகளுள்ள புத்திரனைப்

பெறுவாளே? ஐயோ ! யார் இதை நாசஞ் செய்தார்கள் ? என்று கேட்க, அவ்வரசன் சுவாமிகளே! அடியேன் தாகம் பொறுக்கமாட்டாமல் இதைக் குடித்து விட்டேன். இதன் மகத்துவம் எனக்குத் தெரியாமற்போயிற்று என்றான். இப்படியிருக்க அவ்வரசனுடைய வயிற்றிலே நாளேறவேறக் கருப்பம் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. மாதங்கள் பூர்ணமானவுடனே அந்தக் கருப்பமானது அவ்வரசனுடைய வயிற்றை வலக்கட்டைவிரலினாலே கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தது. அரசனோ மரணமடைந்தான். இவ்விதமாகக் குழந்தை பிறந்தவுடனே அம்முனிவர்கள் கூடி பிறந்த இக்குழந்தை யார் முலையை உண்ணும் என்றுசொன்னார்கள். அத்தருணத்தில் அங்கே தேவேந்திரன் (மாம்தாதா) என்னைத் தாயாகவைத்து முலையுண்ணும் என்று சொல்லித் தன் பவித்திரவிரலை அக்குழந்தையின் வாயிற்கொடுக்க, அப்பிள்ளை அவ்விரலினின்று மொழுகின அமிருதத்தை யுண்டு ஓரேநாளில் வளர்ந்தது. இந்திரன் "மாந்தாதா,, என்றதனாலே அந்த ராஜ குமாரனுக்கு மாந்தாதா என்று நாமதேயமுண்டாயிற்று. அந்த மாந்தாதாவானவன் சக்கிரவர்த்தியாகிச் சகலமான பூமண்டலத்தையும் ஆண்டுவந்தான். இவனைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் உண்டு. அதாவது, எவ்வளவிலே சூரியன் உதயமாகிறானோ, எவ்வளவில் அஸ்தமயமாகிறானோ அவ்வெல்லைகளுக்கு உட்பட்ட பூமண்டலமுழுவதும் மாந்தாதாவின் ராச்சியமாயிற்று என்பதாம்.

அந்த மாந்தாதா சசபிந்து வென்பவனுடைய மகளாகிய இந்துமதி யென்பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் புருகுச்சன், அம்பரீஷன், நாடாகன் என்கிற மூவரையும் ஐம்பது பெண்பிள்ளைகளையும் பெற்றான். அக்காலத்திலே ருக்குவேத மதிந்தவரான சவுபரியென்னு முனிவர் தண்ணீரில் முழுகிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தத் தண்ணீரிலே சம்மதனென்கிற மீனொன்று மிகப்பெரிய ரூபமுள்ளதாய் பிள்ளைகள் பெண்கள் பேரன்மார்களாகிய தன் கிளைகளோடே சம்முனும் பின்னும் பக்கங்களிலும் சிறகுகளிலும் வாலிலும் தலையிலும் ஏறி ஓடி விளையாடிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்று அவைகளைப் பிரியாமலே எப்போதும் மிகுந்த சந்தோஷமுள்ளதாய் அம்முனிவர்க்கு எதிரிலேயே இருந்துகொண் டிருந்தது. அந்த மகாரிஷியோ தவத்திலிருந்த மனதின் ஒருமைப்பாடு குலைந்து அந்தமச்

சம் பிள்ளைகளோடுகூடி யனுபவிக்கிற சந்தோஷ விலாசத்தைக்கண்
டு, ஓ! ஓ! இந்த மீன் விரும்பத்தகாத ஈனமான பிறப்பிற் பிறந்த
தாலும் மகா பாக்கியமுள்ளது, ஏனென்றால் புத்திரபவுத்திரா
திகள் விளையாடிகொண்டிருக்க அவற்றைப் பிரியாமற் சஞ்சரித்
துக்கொண்டு மகானந்தத்தை யனுபவிக்கிறதன்றோ; இதைப்பார்க்க
நமக்கு எவ்வளவு ஆசையுண்டாகிறது; ஆதலால், நாமும் இப்படி
யாவதற்காக முயலவேண்டும் ,, என்று ஆலோசித்து, அந்தடாகத்தி
னின்றும் வெளியில் வந்து சந்தானத்திற்காகக் கலியாணம் பண்
ணிக்கொள்ளவேண்டும் என்று மாந்தாதாவினிடத்திற்கு வந்தார்
இவர் வந்தசெய்தி கேட்டவுடனே அவ்வரசன் எதிர்கொண்டுவந்
து அர்க்கியமுதலானவுபசாரங்களினாலே நன்றாய்ப்பூசித்து, ஆசனங்
கொடுக்க, அம்முனிவர் அதிலுக்கார்ந்து 'அரசனைநோக்கி, ஓ
அரசனே! நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ள விருப்பமுற்றிருக்கிறே
னாதலால் நீர் எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டும். என்னு
டைய வேண்டலை விலக்கவேண்டாம். ககுத்ஸ்த வமிசத்தாரிடத்
து வந்த யாசகர் தங்கள் இஷ்டத்தைப்பெறாமற் போனதில்லை ய
ன்றோ? இவ்வுலகத்திலே மற்று மநேக ராஜாக்களிருக்கிறார்கள்.
அவர்களுக்குங் கன்னிகைகள் உண்டு. ஆகிலும் யாசிப்பவருடைய
இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் விரதமுடையது உமது குலமாகையா
லோசிக்கச் சிலாக்கியமென்று உம்மிடம் வந்தேன். உமக்கு ஐம்பது
புத்திரிகளுண்டன்றோ, அவர்களுள் ஒருத்தியை எனக்கு நீர் அளி
க்கவேண்டும். நானோ பிரார்த்தனைக்குப் பங்கம் நேரிடுதலாகிய அ
திதுக்கத்துக்குப் பயந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆதலின் எனக்கு
நீர் அந்தத் துன்பம் வராமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்ற
னர். இப்படி அந்த ரிஷிசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த
மாந்தாதா மகாராஜன், மூப்பினாலே தளர்ந்து நரைத்திருக்கிற தே
கமுள்ளவரான அம்முனிவரைப் பார்த்து சாபபயத்தினாலே மறுக்
கமாட்டாதவனாய், ஒன்றுந் தோன்றாமல் தலையை வணங்கிக்கொ
ண்டு, நெடுநேரஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அதுகண்டு அந்
தபோதனன், ஓ! நரேந்திரா? நீர் என்னசிந்திக்கிறீர்? நானொன்றும்
தகாதது சொல்லவில்லையே, அவசியம் யார்க்காகிலுங் கொடுத்துத்
தீரவேண்டிய கன்னிகையை எனக்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னே
ன். இதனாலே நீர் விருதார்த்த ராகமாட்டீரோ; என்றதைக்கே
ட்டு அந்த மகிபதி இவர் ஒருவேளை சாபமிடுவரேயென்று அஞ்சி
மிகவணக்கத்துடனே அவரைப்பார்த்து, ஓ முனீந்திரரே! எங்கள்

குலத்துமுறை யென்னவென்றால், கன்னிகை யார்மேலிஷ்டப்படுவளோ அந்த வரனுக்கே அக்கன்னிகையைக் கொடுப்பது. இதிப்படியிருக்கத் தேவரீருடைய வேண்டுதலோ அடியேங்களுடைய எண்ணங்களுக்கு மேற்பட்டது. இவ்விடத்தில் என்ன செய்யத்தக்கதோ தெரியவில்லை. இதைக் குறித்தே சிந்திக்கிறேன் என்று கூறினான். இது கேட்டு அம்முனிவரர், அரசன் நம்முடைய வேண்டுதலை மறுக்க இதோ ருபாயந் தேடினான். எப்படியென்றால் இவன் முழுக்கிழவனாகையால் எப்படிப்பட்ட பெண்பிள்ளையுமிவனை விரும்பமாட்டாள். இப்படியிருக்கப் பருவமுள்ள கன்னிகைகள் விரும்புவார்களோ? ஆதலால் தானே ஆசையற்றுப் போகட்டுமென்று யோசித் திப்படி சொன்னான். ஆகட்டும் இதற்கேற்றபடி நடக்கக்கடவோமென்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு, ராஜாவைப் பார்த்து ஓ மகாராஜாவே! அப்படியானால் உங்கள் குலவிரதத்தை நான் அழிக்கவில்லை. என்னைக் கன்னிகைகளிருக்கும் அந்தப் புரத்திற்குப் போகும்படி அந்தப் புரக் காவலாளிக்குக் கட்டளையிடும் கன்னிகையே என்னைக் காதலிப்பளாயின் நான் விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால் முதிர்ந்த வயதில் இவ்வெத்தனம் எனக்கு எதுக்கென்று விட்டுவிடுகிறேன் என்று சொன்னார். பின்பு அரசன் அப்படியே செய்யும்படி அந்தப்புரக் காவற்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அக்காவற் காரனோடுகூட அந்த முதுமுனி போய்க்கொண்டேயிருக்கையில் சகலமான் சித்த கந்தர்வாதிகளிலு மேம்பட்ட அழகுள்ள ரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டார். அந்தச் சேவகன் இம்முனிவனை அந்தப்புரத்திற் கொண்டுபோய் விட்டு அங்கிருந்த கன்னிகைகளை நோக்கி ஓ! கன்னிகா ரத்தினங்களே? உங்கள் தகப்பனாராகிய மகாராஜாவினிடம் இம் முனிவர் கன்னிகை வேண்டி வந்தார். கன்னிகைகளுள் யார் பிரியப்பட்டு இவரை வரிக்கிறார்களோ அவர்களை அவர்களிஷ்டப்படி இம்முனிவருக்குக் கொடுப்பேன் என்பது உங்கள் பிதாவின் கட்டளை என்று சொல்லக்கேட்டு அக் கன்னிகைகள் வந்து அம்முனியைப் பார்த்துக் காமாவேச முடையவர்களாகி, நல்ல மதத்த ஆண்யானையைப் பெண்யானைகள் சூழ்வதுபோல் சூழ்ந்துகொண்டு, நான் நானென்று பரபரப்புடனே யாவரும் வரித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டதைக்கேளும். ஒருத்தி, என் சகோதரிகளே இவரை நானேவரிக்கிறேன், நீங்கள் சும்மாவிருங்கள் என்றாள் மற்றொருத்தி, என் அக்கைமார்களே! தங்கைமார்களே! இவரை நீங்

கள் வரித்ததுபோதும், இவர் உங்களுக்கும் தக்கவரல்ல, எனக்கே தக்கவர் என்றாள். இன்னொருத்தி, என்னுடன் பிறந்தீர்களே! இவரை எனக்குத் தெய்வம் பர்த்தாவாகச் சிருஷ்டித்தது பாருங்கள், அதனாலேதான் இவருக்கும் எனக்கும் ரூபம் ஒத்திருக்கின்றது, என்று சொன்னாள். வேறொருத்தி, என் தங்கைகாள்! நீங்களிவரை இனி வரிக்கக்கூடாது, ஏனெனில் முந்தி நான் வரித்தேன் என்றுரைத்தாள். அதுகேட்டு அவள் தங்கை, அக்காய்! நீயப்படிசொல்லாதே, அவர் வரும்போதே பார்த்து நான் மனதில் வரித்துவிட்டேன், ஆகையால் மற்றும் யாவரும் வரிக்கக்கூடாது என்று கூறினாள். இவ்வாறு ஒருவரை பொருவர் மறுத்துக்கொண்டு கலகப்பட்டு அந்தப் பெண்கள் யாவரும் மிகுந்த விருப்பத்தோடு வரித்திருப்பதை அக்காவற்காரன் அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அதைக்கேட்டு அந்த வேந்தர் வேந்தன், என்ன இது? என்ன செய்வேன்? என்ன சொல்லிவிட்டேன்? என்று மனங் கலங்கித் தனக்கு விருப்பமில்லா திருந்தும் வாக்குத்தத்தத்திற்குப் பயந்து அக்கன்னிகைகளையெல்லாம் அந்தச் சவுபரிமகாரிஷிக்குக் கொடுத்துவிட்டான்.

அம்முனிவர் அந்தப் பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அவர்களைத் தமதாச்சிரமத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சகல சிற்பத்திறமான சாமர்த்தியமுள்ள விசுவகர்மாவைக் கூப்பிட்டுத் தம்முடைய பத்தினிகளுக்குத் தனித்தனியே ஹம்சமுதலான நீர்ப்பறவைகள் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற தாமரைத்தடாகமுள்ளவைகளாய் அனேகவித புஷ்ப விருக்ஷங்களிலும் பல விருக்ஷங்களிலும் மயில் குயில் முதலானவை ஆடிப்பாடிக் களித்திருக்கப் பெற்றவைகளான உத்தியான வனங்களோடு கூடி விசாலமான மெத்தை மேடை மாட கூட முதலானவைகளும், ஆசனசயன முதலானவைகளுமுள்ள மகாரமணீயங்களான மாளிகைகளை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். விசுவகர்மாவு மப்படியே செய்தான். பின்பு சவுபரி மகாமுனிவருடைய ஆக்ஞையினாலே அந்த மாளிகைகளில் பத்மனென்கிற மகாநிதியானது நித்தியமா யிருந்துகொண்டிருந்தது. பின்பு அம்மாளிகைகளில் அந்த ராஜ கன்னிகைகள் வாசஞ் செய்துகொண்டு திவ்வியமான பலவகைப் போசன பானாதிகளினாலே யாவரும் திருப்தி யடைந்து சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்பொருகாலத்தில் அந்தச்சக்கிரவர்த்தி புத்திரிகளிடத்தில் அன்பினாலே அவர்களென்ன வருத்தப்படுகிறார்களோ வென்று அவர்களைப் பார்க்க நினைத்து, அவ் வாச்சிரமத்தண்டை வந்து ஸ்படிகமயமாய் விளங்காநின்ற வுப்பரிகைகளைக்கண்டு, அதிசயித்து ஒரு மாளிகையில் நுழைந்து அங்கிருந்த மகளைக்கண்டு கட்டிக்கொண்டு அவளால் ஓராசனங் கொடுக்கப்பெற்று அதிலுட்கார்ந்து சிநேகத்தினாலே கண்களில் நீர்ததும்ப அவளைநோக்கி, அடி என் குழந்தாய்! நீ சுகமாயிருக்கிறாயா அல்லது அசுகமாயிருக்கிறாயா, ரிஷி உன்னிடத்தி லன்பாயிருக்கிறாரா? நீ நம்முடைய அந்தப்புர வாசத்தை நினைக்கிறாயா என்று கேட்க, அவள் சொல்லுகிறாள், என்றந்தாய்! நான் சுகமாயிருக்கிறேன். எனக்கு ரமணீயமான உப்பரிகையும் அழகான தோட்டமும் நீர்ப்பறவைகளோடு தாமரை முதலானவைகளும் விளங்காநின்ற தடாகங்களும், மனதிற்கு இன்பமான பக்ஷ்யபோச்சிய முதலான உணவுகளும், திவ்வியமான வஸ்திராபரணங்களும், மகாபரிமளமுள்ள கந்தபுஷ்பாதிகளும், மிகவுமெதுவான சயனாசனங்களும், இன்னு மில்லறத்துக்குரிய சகல சம்பத்துமுண்டு. உமது அனுக்கிரகத்தினால் எல்லாம் நன்றாயிருக்கின்றன. ஒரு குறையுமில்லை. ஆகிலும் பிறந்தவிடம் எப்படி மறக்கும்? ஆனால் துக்கத்திற்குக் காரண மொன்றிருக்கின்றது. என்னவெனில், என் கணவனாகிய அம்முனி எப்போதும் என்னிடத்திலேயே காதலாய் என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறார். என் சகோதரிகளை நினைப்பதுமில்லை. இதுதானொன்று என் மனதை வருத்துகின்றது என்றாள், பின்பு அரசன் மற்றொருமகள் வீட்டுக்குச் சென்று அவளையுங் கட்டி முகந்து முன்போலவே சுகத்தை வினவினான். அவளும் தனக்கு கிருகவஸ்திர பூஷண சயன போசனாதி சவுக்கியங்களி லொன்றுங் குறைவில்லை. ஆனால் தன்புருஷன் தன்னைவிட்டுப் பிரியாம லிருப்பதனாலே தன் சகோதரிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கமொன்றே தனக்குத் துக்ககாரணமா யிருக்கிறதென்று சொன்னாள். அப்புறம் அரசன் ஒவ்வொருத்தி மனைக்குட்சென்று வினவ, யாவரும் அப்படியே சொல்லக்கேட்டு, மிகுந்த ஆனந்தமும் சந்தோஷமும் உண்டாகி, இருதயம் பரவசமாய் ஏகாந்தத்தி லுட்கார்ந்திருந்த அந்தச் சவுபரி மகாரிஷியினிடம் போய், அவராலே மரியாதை செய்யப்பெற்று, வெகு வினயத்தோடு அவரைநோக்கி, ஓ மகாநுபாவரே! தேவரீருடைய மேலான சித்தியின் பிரபாவத்தைக் கண்டேன். நான் மற்றொருவருக்கும் இப்படிப்பட்ட சம்

பத்தின் விலாசமிருந்ததாகக் கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை இது ஏவ்வளவோ தேவரீருடைய தவத்தின் பயனென்று சொல்லி அவரை மிகவும் புகழ்ந்து மேன்மைப்படுத்தி அங்கேயே அவரோடு கூடச் சிலகாலமிருந்து இஷ்டமான போகங்களை யனுபவித்துப் பின்பு தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பின்பு காலமுறையிலே அவ்விராசகுமாரிகளுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தன. அம்முனிவர் நாளுக்குநாள் அப்பிள்ளைகளிடத்திலே ஆசை யதிகரித்து மமதையினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவராய், இக் குழந்தைகள் மழலைச்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சிற்றடிகளினால் நடக்குமோ? இப்பிள்ளைகள் யௌவனமுடையவர்களாவார்களோ? இவர்கள் மணம் புரிந்து தக்கபெண்டிரோடு கூடியிருக்கக் காண்பேனோ? இவர்களுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகுமோ? அக்குழந்தைகளும் வளர்ந்து மனைவிகளோடு சேர்ந்து சந்தான முடையவர்களாகக் காண்பேனோ? என் றிப்படி காலஞ் செல்லச் செல்ல மனோரதங்கள் வளர்ந்துகொண்டேவர வேறு சிந்தையில் லாம லிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் அம்முனிவர் தனக்குள்ளே தானே யிப்படி யாலோசிக்கலாயினார்:- ஓ! ஓ! எனக்கு நேர்ந்த மோகவிலாசத்தை யென்சொல்லுவேன்? பதினாயிரம் வருஷம் அல்லது லக்ஷம் வருஷகாலந்தான் சென்றாலும் இம் மனோரதங்கள் ஒழியவில்லை. ஏனெனில் முன்னுண்டாகிய மனோரதங்கள் நிறையநிறைய நூதனமாய் வெவ்வேறு மனோரதங்களுண்டாய்க்கொண் டிருக்கின்றன. நாம் முன்பு கோரினபடி குழந்தைகள் பிறந்தூர்ந்து தவழ்ந்துத் தடிவைத்து நடந்து வளர்ந்து பருவமடைந்து மணம்புரிந்து மக்களையும் பெறக்கண்டோம். இப்போதோ மனமானது பேரன்மாருக்கும் சந்ததி யுண்டாகக் காணவிரும்புகின்றது. அதுவுங் கண்டாலும் வேறொரு மனோரதமுண்டாகும்; அதுவும் நிறைய மற்றொன் றுண்டாகும்; இப்படி மென்மேலே மனோரத முண்டாவதைத் தடுக்க யாராலாகும்? மரண மடைவதினாலே மாத்திர மிம்மனோரதங்களுக்கு முடிவுண்டே யல்லாமல் மற்றொன்றினாலும் முடிவுண் டாகமாட்டாது. இது இப்போது நன்றா யெனக்குத் தெரிந்தது. இவ்வாறு கோரிக்கைகளிலே அழுந்தி நிற்கிறவனுக்கு ஒருபொழுதும் மனம் பரமார்த்தத்தைப் பற்றமாட்டாது. தண்ணீரிலே வாச

ஞ்செய்கையில் மித்திரனான மச்சத்தினுடைய சேர்க்கையாலன்றோ எனது சமாதிநிஷ்டை குலைந்து போயிற்று. சகவாச தோஷத்தினாலன்றோ எனக்குப் பெண்டிரைக் கொள்ளலாயிற்று. அப்பெண்டிரைக் கொண்டதனாலன்றோ மேன்மேலாசைப்பெருக்க முண்டாயிற்று. ஒரு பெண்டிரைக் கொள்வதும் ஒரு புத்திரனைப் பெறுவதுமே வெகு துக்ககாரணமாயிருக்க, ஐம்பதுபெண்டிரையும் நூறு புத்திரரையும் பெற்று அந்தத் துக்கத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டேன். மமதையென்று சொல்லப்பட்ட இப்பரிக்கிரகமானது புத்திரரும் பவுத்திரரும் பவுத்திரருடைய புத்திரரும் ஆகிய இவர்களினாலும் இவர்களுடையபுத்திராதிகளினாலும் வளர்ந்துவிட, அதிதுக்க ஹேதுவாகுமன்றோ. நான் தண்ணீரிலிருந்து செய்த தவத்திற்கு இச்செல்வப்பேறு இடையூறாயிற்றே, என் செய்வேன்! மச்சத்தின் கூட்டுறவினால் உண்டான மக்கட்பேற்றின் விருப்பத்தினாலே கவரப்பட்டுப் போனேனே! சங்கமற்றிருப்பதே முனிவர்க்கு மோக்ஷகாரணமாகும். சங்கத்தினாலேயே குற்றங்களே யுண்டாகும். யோகநிஷ்டை கைகூடினவனும் சங்கத்தினால் கீழே விழ்வானானால், அற்பசித்தியுள்ள எம்போலியோர்க்குக் கேட்கவேண்டுமோ? புத்திரகளத்திராதி பரிக்கிரகமாகிற முதலையினாலே பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட புத்தியுடையவனான நான் சகலதோஷங்களும் நீங்கினவனாய் மீண்டும் பரிக்கிரக துக்கங்களைக்கொண்டு சங்கமடையாமலிருக்கும்படி இனியாகிலும் தக்கமுயற்சிசெய்து ஆத்துமாவைக் காப்பாற்றவேண்டும். ஆகையால் எல்லாவற்றையும் அளிக்கவல்லவனும், இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்க வொண்ணாத திவ்விய சொரூப முள்ளவனும், அணுவுக் கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்துக்கு மகத்தாயு மிருப்பவனும், முன்பு ஒரு யுகத்திலே வெண்மையாயும் இந்தயுகத்திலே கருமையாயு மிராநின்ற திவ்வியமங்கள விக்கிரகமுள்ளவனும், பிரகிருதிக்கு உட்படாத சுத்தசொரூபமும் பிரகிருதிக்கு உட்பட்ட சுத்தமல்லாத சொரூபமு முடையவனும், லோகேசுவரரென்று புகழப்பட்ட பிரமருத்திராதிகளுக்கும் ஈசுவரனுமா யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை ஆராதிக்கக் கடவேன். சகல தேஜோரூபியாயும் சர்வஸ்வரூபியாயும், வெளிப்படாததும் வெளிப்பட்டதுமான திருமேனியுடையவனையும், காரிய காரண ரூபியாயும், தேசகாலாதி பரிச்சேத மில்லாதவனையும் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினிடத்திலே எனக்கு மீண்டும் பிறவி யில்லாமையின்பொருட்டு என்சித்தமானது சஞ்சலமின்றி

ஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது. சர்வபூதாத்துமகனாயும் நிர்மலனாயும் சர்வேசுவரனாயும் ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாயு மிருக்கிற எந்த அநந்தனைக் காட்டிலும் வேறாய்த் தோன்றும்படியான பொருளொன்றுமில்லையோ, அந்தத் தேசிகருக்கெல்லாந் தேசிகனா யெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவைச் சரணமாகப் பற்றுகின்றேன் என்றிப்படி தனக்குள்ளேதானே வந்தித்துச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த மகாரிஷி புத்திரர்களையும் வீடுதோட்டமுதலான சகல சம்பத்துக்களையும் பற்றறவிட்டு, தம்மனைவியரோடுகூட வனத்திற்பிரவேசித்து, வானப்பிரஸ்தர் செய்யவேண்டிய சகல கிரியா கலாபங்களையுந் தினந்தோறுங் குறைவறச்செய்துவந்து, சகல பாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டவராய், அதனாலே பக்குவமானசித்தநிலையுள்ளவராய் அக்கினிகளை ஆத்துமாவிலே யேற்றிவிட்டுச் சன்னியாச ஆச்சிரமத்திற் பிரவேசித்தார். அப்படியாகிச் சகல கிரியாகலாபத்தையும் எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாய்ச் சமர்ப்பித்து, நாசமில்லாததும் விகாரசூனியமும் மரணாதிகளுக்கு இடமாகாததும் அளவற்றதும் எல்லாவற்றிற்கு மேலானதும் பாகவதர்கள் அடையும்படியானதுமாய் விஷ்ணுலோகமென்று சொல்லப்பட்ட பரமபதத்தையடைந்தார்.

கேளும் மைத்திரேயரே! இப்படி மாந்தாதாவைப் பற்றியதாகையாலே இந்தச் சவுபரி சரித்திரமுஞ் சொன்னேன். யார் சவுபரி சரிதத்தை ஸ்மரிக்கிறானோ, படிக்கிறானோ, படிப்பிக்கிறானோ, கேட்கிறானோ, கேட்பிக்கிறானோ, தரிக்கிறானோ, எழுதுகிறானோ, எழுதுவிக்கிறானோ, அதின்படி நடக்கிறானோ, நடத்துகிறானோ, உபதேசிக்கிறானோ, அவர்களுக்கெல்லாம் எட்டுப் பிறப்புவரையிலும் தீயசிந்தையும் தீயொழுக்கமும் வாக்கு மனம் தீயவழியிற் செல்லுதலும் பரித்தியாகம் பண்ணவேண்டியவைகளிலே யபிமானமும் உண்டாவதில்லை.

புருகுச்ச சகர மகாராஜாக்கள் சரித்திரம்.

ஓ! மைத்திரேயரே? இனி மாந்தாதாவின் சந்ததியைச்சொல்லுகிறேன்:—மாந்தாதாவின் குமாரனான அம்பரீஷனுக்கு யுவனாச

வினென்கிற புத்திரனுண்டானான். அவனுக்கு அரிதன் பிறந்தான் இதனாலேதான் அங்கிரசுகள் ஆரிதரானார்கள். அக்காலத்திலே பாதாளலோகத்தில் மவுனேயரென்கிற ஆறுகோடி கந்திருவரிருந்தார்கள். அவர்கள் நாககுலத்தாருடைய பிரதானமான ரத்தினங்களையும் ஆட்சியையும் அபகரித்துக்கொண்டார்கள். அதனால் அந்நாககுலத்தாரெல்லாம் திருப்பாற்கடலிற் சென்று சகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான எம்பெருமான் சன்னிதியிலே அநேக ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்ய, அவ்வெம்பெருமான் அந்த ஸ்தோத்திரங்களைத் திருச்செவி சாற்றி யோகநித்திரையைவிட்டுத் தாமரை மலர்ந்தாற்போலே திருக்கண் மலர்ந்தருளி அவர்களைக் கடாக்ஷிக்க, அந்நாகர் பலமுறைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து சுவாமி, பகவானே! அடியேங்களுக்கு இந்தக் கந்திருவரிடத்திலிருந்து மிகுந்த பயமுண்டாயிருக்கிறதே, இது எப்படி தீரும் என்று விண்ணப்பம் பண்ணி நிற்க, முதலு முடிவு மில்லாத அவ்வெம்பெருமான் அவர்களைக் குறித்து ஓ நாகர்களே! மாந்தாதாவின் குமாரன் புருகுச்சனென்பவனிடத்திலே நான் ஆவேசித்து உங்கள் சத்துருக்களை படக்குவேன் என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, அவர்கள் பகவானைத் திருவடிதொழுது மறுபடியும் பாதாளத்துக்குச்சென்று, தங்கள் சகோதரியான நர்மதையை அந்தப் புருகுச்ச மகாராஜனுக்குப் பத்தினியாகும்படி யனுப்பினார்கள். அந்த நர்மதாதேவியும் புருகுச்சமகாராஜனோடு சேர்ந்து அவனைப் பாதாளலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டாள். பின்பு அந்தப் புருகுச்சமகாராஜன் எம்பெருமானுடைய தேஜோவிசேஷத்தினாலே ஆவேசிக்கப்பட்டு, அந்தத் துஷ்ட கந்திருவர் யாவரையும் நாசஞ்செய்து, மறுபடியும் தன்பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது அந்தச் சர்ப்பராஜாக்களெல்லாங்கூடி, ஓ நர்மதா! யார் உன்னை நினைத்து உன்பேரைக் கீர்த்தனஞ்செய்கிறானோ, அவனுக்குச் சர்ப்பபயமில்லாமற் போகக்கடவது, என்று நர்மதைக்கு வரங்கொடுத்தார்கள். இங்கொரு சுலோகமுண்டு. அதாவது, "காலையில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம் இரவில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம் ஓ நர்மதாய்! உனக்கு நமஸ்காரம் நீ என்னை விஷசர்ப்பங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்,, என்றிப்படி இதைச் சொல்லிக்கொண்டு இராப்பகல்களில் இருள் மூடினவிடத்திற்குச் சென்றாலும் அவனைப் பாம்புகள் கடிப்பதில்லை. அன்றியும் நர்மதையை இவ்விதமாகத் தியானித்துக்கொண்டு விஷத்தைப் புசித்தாலும் அவ்விஷத்தினாலொரு தீங்குமுண்டாவதில்லை

அந்த நாகேந்திரர் நர்மதைக்கு இவ்வாறு வரங்கொடுத்தது மன்றி
அவ்வரசனுக்கும் சந்ததி அற்றுப்போகாமற் பெருகும்படி வரங்
கொடுத்தார்கள்.

அந்தப் புருகுச்சன் நர்மதையினிடத்திலே திரசதஸ்யு என்
பவனைப்பெற்றான். திரசதஸ்யுவுக்கு அநரண்யன் ஜனித்தான். அ
வனை இராவணன் திக்குவிஜயஞ் செய்தாவருகையிற் சண்டையிற்
கொன்றான். அவ் அநரண்யனுக்குப் பிரஷதசுவன் பிறந்தான், அ
வனுக்கு மகன் ஹரியசுவன், அவனுக்குப் புத்திரன் ஹஸ்தன்,
அவனுக்கு வசுமனசு, அவனுக்குத் திரிதன்வா, திரிதன்வாவுக்குத்
திரையாருணி, அந்தத் திரையாருணிக்குச் சத்தியவிரதனென்பவ
ன் பிறந்தான். அவன்தான் திரிசங்குவென்று பெயர்படைத்தவன்
அவன் தன் பிதாவின் சாபத்தினாலே சண்டாளத்துவ மடைந்து
பன்னிரண்டு வருஷமளவு மழையில்லாமையா லுண்டான வொரு
பெரும்பஞ்சத்திலே விசுவாமித்திர முனிவருடைய பாரியா புத்தி
ரர்கள் பிழைக்கும் பொருட்டுத் தினந்தோறு மிருக மாமிசங்களைக்
கொண்டுவந்து, சண்டாளனிடத்தில் வாங்குகிற குற்றம் அவர்களு
க்கு நேரிடாதபடி அம்மாமிசங்களைக் கங்கைக்கரையிலிருந்த வோ
ராலமரத்திலே கட்டிக்கொண்டுவந்தான். இதனாலே விசுவாமித்தி
ரமுனிவர் மிக்வுஞ் சந்தோஷித்து அந்தத் திரிசங்குவை உடலோ
டு சொர்க்கலோக மேற்றினார். அந்தத் திரிசங்குவின் குமாரன் ஹ
ரிச்சந்திரமகாராஜன், அவன் மகன் லோகிதாசுவன், அவனுக்கு ஹ
ரிதன், ஹரிதனுக்குச் சஞ்சு, சஞ்சுவுக்கு விஜயன், வசுதேவன், என்
றிரண்டுகுமாரர் பிறந்தார்கள். அவருள் விஜயனுக்கு குருகன் பிற
ந்தான். குருகனுக்கு விருகன், விருகனுக்குப் பாகு பிறந்தான்,
அந்தப் பாகுமகாராஜன் ஹேஹயதால ஜங்காதிகளாலே வெல்லப்
பட்டு கர்ப்பிணியாயிருந்த தன் மனைவியோடுகூட வனத்திற் பிர
வேசித்தான்.

அவ்விடத்தில் அவளுடைய சக்களத்தியானவள் அவளுடைய
கருப்பம் அழிந்துபோம் பொருட்டு அவளுக்கு விஷத்தைக்கொடு
த்தாள். அதனாலே அந்தக் கருவானது ஏழாண்டளவு வயிற்றிலே
யே இருந்தது. அந்தப் பாகுவும் வயதுசென்றமையாலே அவுர்வ
மகாமுனிவருடைய ஆச்சிரமசமீபத்திலே மரித்தான். அப்போது
கருப்பவதியான அவன் மனைவி, சிதையடுக்கித் தன்புருஷனை யதி

ன்மேல் வைத்துத் தானு மவனுடனே அநுமரணஞ் செய்வதாக
எத்தனப்பட்டிருந்தாள். அப்போது சென்றது செல்கிறது செல்
வது ஆகிய முக்காலக் காரியங்களையுமறிந்த மகாத்துமாவான அந்
த அவுர்வமகாமுனிவர் தம்மாச்சிரமத்தினின்று மங்குவந்து அப்
பெண்பிள்ளையைப் பார்த்து, ஓ பெண்ணே! இந்த வினையெண்ண
மெண்ணினது போதும், சகல பூமண்டலத்தையு மாளத்தக்கவ
னாய், மகா பலபராக்கிரமசாலியாய், சத்துருபக்ஷத்தை நாசஞ்செ
ய்ய வல்லவனாய், அநேகயாக கர்த்தாவாய், கீர்த்திபெறும்படியான
சக்கிரவர்த்தி உன் வயிற்றிலிருக்கிறான். ஆகலால் இந்தச் சாகசஞ்
செய்யவேண்டாம் என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, அப் பெண்ம
ணியும் அந்த நிர்ப்பந்தமான எத்தனத்தை ஒழித்துவிட்டாள்.
அம்முனிவர் அவளைத் தம தாச்சிரமத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு
போய் ரக்ஷித்துவர; சிலநாளுக்குப் பிறகு அவள் வயிற்றினின்றும்
அந்த விஷத்தோடுகூட மகாதேஜசுள்ள பாலகன் பிறந்தான். அந்
தப் பிள்ளைக்கு அந்தத் தபோநிதியானவர் ஜாதகர்மாதிகளைச்செய்
து விஷத்தோடுகூடப் பிறந்ததனாலே சகரனென்று பெயரிட்டார்;
(கரம்-விஷம்) பின்பு அந்த ரிஷி அப்பாலகனுக்கு உபநயனமுஞ்
செய்து, சகலவேத சாஸ்திரங்களையு மோதுவித்துப் பிருகுமகாரி
ஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட மேன்மையான ஆக்கினேயாஸ்திரத்
தையும் உபதேசித்தார்.

இப்படியாக எல்லாவற்றையு மோதியுணர்ந்து பருவமடைந்
த அச்சிறுவன், தன் தாயைநோக்கி அம்மா! என் தந்தை எங்கே
நாம் ராஜாக்களாயிருந்து இக்காட்டில் ஏன் வந்திருக்கிறோம் என்
றுகேட்க, அவள் நடந்த காரியத்தையெல்லாம் அறிவித்தாள். இ
து கேட்டபின் அவ்விராசகுமாரன் வெகு கோபமும் பொறாமையு
முள்ளவனாகி, ஹேஹயதால ஜங்காதிகளைத் தொம்சஞ் செய்வதா
கப் பிரதிக்கினைசெய்து, அப்படியே அந்தச் சத்துருக்களைப் பெரு
ம்பாலும் தொம்சஞ் செய்தான். அன்றியும் அச்சத்துருக்களோடு
சேர்ந்த சகர், யவனர், காம்போஜர், பாரதர், பல்லவர்களையும்
நாசஞ்செய்துவர, அவர்களெல்லாம் இவன் பராக்கிரமத்திற்கு எ
திரே நிற்கமாட்டாமல் இவனுடைய குலகுருவான வசிஷ்டமகாமு
னிவரைச் சரணம் புகுந்தார்கள். அந்த வசிஷ்டபகவானும் இவர்
களைப் பிழைத்திருக்கிற பிணங்களாக நினைத்துச் சகரனிடத்தில்
வந்து, குழந்தாய்! இவர்கள் பிழைத்திருந்து மிறந்தவர்கள். இவர்

களை மறுபடியும் இறக்கச் செய்வதிற் பயனென்ன? நானே உன் பிரதிக்கினைக்கு விரோதம் வராதபடி இவர்களை வைதிக சம்பந்த சூனியராகச் செய்தேன். நீ இவர்களை இனி விட்டுவிடு என்று சொல்ல, அந்தச் சகரமகாராஜன் அப்படியே யாகட்டும், என்று குரு வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, அவர்களில் யவனரைமொட்டைத் தலையராகவும், சகரைப் பாதித்தலை சிரைத்தவராகவும், பாரதரைத் தலைமயிர் தொங்கவிட்டவர்களாகவும், பப்பிலவரைத் தாடி வளர்ப்பவராகவுஞ்செய்து, வேஷங்களை மாற்றி இவர்களையும் மற்றவர்களையும் வேதாத்தியயனாதி சூனிய ராக்கிவிட்டான். இவர்களெல்லாம் இவ்வாறு கருமமிழந்ததனாலே மிலேச்சராய்ப் பிராமணரால் கைவிடப்பட்டார்கள்.

அச் சகரமகாராஜன் தன்னிடத்திற்குப் போய் எக்குமெப்போதும் தன்னாக்கினைக்குப் பங்கம் வராதபடி சகல துவீப சமுத்திராதிகளோடு கூடின இந்தப் பூமியை நீதியோடு பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

சகர புத்திரர் சரித்திரம்

அந்தச் சகரமகாராஜனுக்குக் காசியப புத்திரியாகிய சுமதியென்பவளும் விதர்ப்பராஜன் மகளாகிய கேசினியென்பவளும் பத்தினிகளாயிருந்தார்கள். அவ்விரண்டு பெண்களும் சந்தான நிமித்தம் அவுரவனை ஆராதிக்க, அவரும் சந்துஷ்டியடைந்து அவ்விருவரையும் நோக்கி ராஜபத்தினிகளே! ஒருத்தி வமிசம் விளங்கும்படியான ஒரு குமாரனையும், மற்றொருத்தி அப்படியல்லாத அறுபதினாயிரங் குமாரர்களையும் பெறவேண்டும். யாருக்கு எது இஷ்டமோ அதைப்பெறலாம் என்று வரங்கொடுக்க, கேசினியென்பவள் வமிசகாரணமான ஒருவனை விரும்பினாள். சுமதியோ அறுபதினாயிரம்பேரை விரும்பினாள். அம்முனிவர் அப்படியே யாகட்டுமென்று அனுக்கிரகிக்க, அவ்விருவரும் சில நாட்களுக்குள்ளேயே பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள்.

அவர்களுக்குள் கேசினியின் குமாரனான அசமஞ்சசனுக்கு அம்சுமானென்பவன் பிறந்தான். அவ் அசமஞ்சசன் சிறுவனாயிருக்கும்போதே மிகவுந் தகாததீங்குகளைச் செய்துவந்தான் அதனாலே அவனுக்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. [அசமஞ்சசம் - தீயது] இப்படித் தீமையான நடக்கையுள்ள மகனைத் தகப்பனான சகரமகாராஜன், இவன் பாலியத்தைப்பற்றிப் புத்தியில்லாமை யிப்படிப்பட்ட தீங்கு செய்கிறான், பருவம் வந்தால் புத்திசாலியாகி நன்னடக்கை யுடையவனாவானென்று நினைத்திருந்தான். பின்பு அவன் யவ்வனவயதை யடைந்திருக்கையிலும் அப்படிப்பட்ட தீங்கையே செய்து வந்ததனாலே அவனை அவன் பிதா காட்டுக்கு அடித்துத் துரத்திவிட்டான். பின்பு அவ்வறுபதினாயிரவரும் அசமஞ்சசனைப் போலவே துஷ்ட காரியங்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தீமைகளினாலே உலகத்தில் யாகாதி சத்காரியங்களும் சத்தியசவுசாதி ஆசாரங்களும் ஒழிந்துபோகக்கண்டு தேவதைகள் சகல வித்தைகளும் நிறைந்தவராய் சகல தோஷங்களு மில்லாதவராய் பகவானான ஸ்ரீ புருஷோத்தமனுடைய அம்சமாய் விளங்கா நின்ற கபிலமகாமுனிவர் சந்நிதியிற் போய்த் தொழுது, ஓ கபில பகவானே! சகரகுமாரரெல்லாம் அசமஞ்சச சரித்திரமுடையவர்களாய் உலகத்தை யழித்து வருகிறார்கள். இதுவரையிலேயே அவர்களாலே அழிந்த வுலகம் இனி யெப்படியாமோ தெரியவில்லை; துன்பமுற்ற ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டல்லவோ தேவரீர் அவதரித்திருப்பது என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அந்தப்பகவான் சில நாட்களுக்குள்ளேயே அவர்களெல்லாம் மாண்டுபோவார்கள் என்று அருளிச்செய்ததைக் கேட்டுத் தேவதைகள் சமாதானம் அடைந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச் சகரமகாராஜன் அசுவமேதஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அதினிமித்தம் தன் குமாரர்களின் காவலிலே குதிரையைவிட, அக் குதிரையை யாரோ வொருவன் கொண்டு போய்ப் பாதாளத்திலே விட்டுவிட்டான். பின்பு அவர்கள் அக்குதிரையின் குளம்படியைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காதமாகப் பூமியி னுள்ளிடத்தை வெட்டித் தோண்டி, உள்ளேபோய், அங்கு திரிந்துகொண்டிருந்த யாகக் குதிரையையும் அதற்குக் கொஞ்சக் தூரத்திலே மேகங்களொழிந்த சரத்காலத்துச் சூரியனைப்போல மேலுங் கீழும் பக்கங்களிலும் மிகுந்த

தேஜசோடு சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீகபிலபகவானையுங்கண்
டார்கள். பின்பு அந்தத் துராத்துமாக்கள் ஆயுதங்களையெடுத்துக்
கொண்டு இதோ இவன்தான் நம்முடைய குதிரையைத் திருடிக்
கொண்டு யாகத்தைத்தடுத்து நமக்கு அபகாரஞ் செய்தவன், ஆக
லால் இவனைக் கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள் என்று கூவிக்கொண்
டே பாய்ந்தார்கள். இப்படியவர்கள் ஓடி வருகையில் அந்த மகா
ரிஷி சிஞ்சித்து உக்கிரமான பார்வையினால் தாக்க, அவர்களைப்பற்
றியெரிந்து சாம்பலாய்க் குவிந்தார்கள். இப்படிக்குத் தன் யாகக்கு
திரை போனதும் புத்திரர் இறந்ததும் அறிந்து, அச்சகரமகாராச
ன் தன்பேரனாகிய அம்சுமானை அக்குதிரையைக் கொண்டுவரும்
பொருட்டு ஏவினான். அவனும் சகரகுமாரர் தோண்டின வழியா
லே கபிலமகாரிஷி சந்நிதியிற்சென்று தொழுது துதிக்க, அம்ம
காத்துமா அம்சுமானை நோக்கி ஓ பிள்ளாய்! நீகுதிரையைக்கொண்
டுபோய் உன் பாட்டனாருக்குக் கொடுத்து யாகத்தை நிறைவேற்று
வி, உன் பேரன் சொர்க்கலோகத்தினின்றும் கங்காநதியைப் பூ
லோகத்துக்குக் கொண்டுவரக்கடவன் என்கிற வரத்தையும் உன
க்குத் தந்தேன் போ என்று அருளிச்செய்தார்.

அதுகேட்டு அந்த அசமஞ்சசகுமாரன் மறுபடியும் அம்மு
னிவரை வணங்கி ஓ சுவாமி! பிராமண சாபத்தினாலே அழிந்தஅடி
யேன் பாட்டன்மார் சுவர்க்க மடையும்படியாக வொரு வரமளிக்க
வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அந்தக் கபிலபகவான், பிள்ளாய்!
முன்னமே சொன்னேனே உன் பேரன் கங்கையைக் கொண்டுவரு
வானென்று அந்த மகாநதி தீர்த்தத்தினாலே இறந்தவர்களுடைய
இந்த எலும்புஞ் சாம்பலும் பரிசிக்கப்பட்ட மாத்திரத்திலே அவர்
கள் தேவலோகம் புகுவார்கள். பக்தி சிரத்தைகளோடு நீராடுகிற
வர்களைப் பாவந்தீர்த்துக் கடைத்தேற்று மிவ்வளவுதானோ ஸ்ரீவிஷ்
ணுவின் திருவடிக் கட்டைவிரலினின்று மவதரித்த அந்த மகா
நதிக்கு மாகாத்துமியம், இன்னம் விசேஷமுண்டு. தன்னிடத்தித்
கருத்தேயின்றி இறந்தவனுடைய சரீரத்தைச்சார்ந்த எலும்பு
தோல் நரம்பு மயிர் சாம்பல் முதலியவற்றுள் எதாகிலும் அத்தீர்
த்தத்தால் பரிசிக்கப்படுமாயின் அவ்வுடலுக்குரியவன் உடனே
சொர்க்கம் புகுவான் என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்டு அவ்
விராஜகுமாரன் அவரைத் திருவடிதொழுது அசுவத்தைக்கொண்
டுவந்து பாட்டனாருக்குக் கொடுத்தான் சகரனும் யாகத்தை நிறை

வேற்றித் தன்மக்கள் தோண்டிய பள்ளத்துப் பாய்ந்த கடலைத்தன
க்குப் புத்திரனாகப் பாவித்துக்கொண் டிருந்து லோகாந்தரஞ்
சென்றான்.

அவ் வம்சமானுக்குத் திலீபனென்னு மரசன் பிறந்தான். திலீ
பனுடைய மகன் பகீரதன், அவன் சொர்க்கத்திலிருந்து கங்கையை
பூமிக்கு வருவித்துப் பாகீரதி யென்னும் பெயர் பெறும்படிச்செய்
தான், அந்தப் பகீரதனுக்குச் சுஹோத்திரன் பிறந்தான், அவனு
க்கு நாபாகன், அவனுக்கு அம்பரீஷன், அவனுக்கு சிந்துத்துவீப
ன், அவனுக்கு அயுதாயு, அவனுக்கு ருதுபர்ணன் பிறந்தான்,
அவன் அக்ஷஹிருதயமென்கிற சூதாட்டு நாலை நன் கறிந்தவனாயி
ருந்து நளனுக்குச் சகாயமானான், ருதுபர்ணனுடைய மகன் சர்வ
காமன், அவன் மகன் சுதாசன், சுதாசனுக்கு சவுதாசன் என்றும்
மித்திரசஹனென்றும் பேர்பெற்ற குமாரனுண்டானான், அவன்
வேட்டைக்குக் காட்டிற் சென்று திரிந்துகொண் டிருக்கையில் இர
ண்டு புலிகளைக்கண்டு அவ்விரண்டினாலேயே அக்காட்டிலுள்ள
மிருகங்களெல்லாம் அழிக்கப்பட்டனவாக நினைத்து அவ்விரண்டி
லொன்றை அம்பினாலெய்தான். அவ் வம்பு பாய்ந்து இறக்கும் அப்
புலி மகா பயங்கரமான முகத்தோடு கூடிய ஒரு ராக்ஷசருபமாய்
விழுந்தது இரண்டாம் புலியோ அரசனை நோக்கி உன்னிடத்தில்
நான் பகை தீர்த்துக்கொள்வேன் என்றுசொல்லி மறைந்து போயி
ற்று.

பின்பு சிலகாலங் கழிய அந்தச் சவுதாசன் யாகஞ்செய்யத்
தொடங்கினான். அவன் குலகுருவான வசிஷ்டமுனிவர் யாகத்துக்
குவேண்டிய காரியங்களைச் சித்தஞ்செய்து அப்புறம் போயிருக்கு
மளவில், அந்த ராக்ஷசன் வசிஷ்ட ரூபங்கொண்டு வந்து யாகத்தி
ன் முடிவில் எனக்கு மனுஷ்யமாமிசங் கொடுக்கவேண்டும், ஆத
லால் முன்னதாகவே அதைக்கொணர்ந்து பாகஞ்செய்துவை, நான்
சீக்கிரத்தில் வருவேன், என்று சொல்லிப்போய் உடனே சுயம்பாகி
வேடம்பூண்டு வந்துநின்று குருபக்தியினாலே அரசன் கட்டளையிட்
டதைக் கைக்கொண்டு மனுஷ்யமாமிசத்தைச் சமைத்து அரசனி
டத்தில் கொண்டுவந்து வைத்தான், அரசனும் பொற்பாத்திரத்தி
லம்மாமிசத்தை வைத்துக்கொண்டு வசிஷ்டர்வரவை எதிர்பார்த்து
க்கொண்டிருந்து, அவர் வந்தவுடனே அதை யவருக்குக் கொடுக்

தான், இதைக் கண்டவுடனே அம்முனிவர் இதென்ன இவ்வரசனுடைய துன்மார்க்கம் இடீரென்று ஒரு மாமிசத்தை ஏன் நமக்குக் கொடுக்கின்றான்? இது என்னமாமிசம்? யோகதிருஷ்டியால் இது நரமாமிசமென்று தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த குரோத முற்றவராய், அரசனைநோக்கி தவசிகள் புசிக்கத்தகாதது இது என்றுநீ அறிந்திருந்தும் எனக்கிதைக் கொடுக்க வந்தாயாகையால் நீயே இதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவனாகக்கடவை என்று சாபங்கொடுத்தார். இதைக்கேட் டவ்வரசன் தேவரீர் நியமனப்படி யன்றோ அடியே னிப்படிசெய்தேன் என்றுசொல்ல, அம்முனிவர் சமாதியிலிருந்து நிகழ்ந்த வுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு ராஜாவினிடத்திலே அனுக்கிரக முடையவராய் ஓ ராஜனே! நீ ராக்ஷசனால் வஞ்சிக்கப்பட்டாய் உன்மேல் குற்றமில்லை; ஆனாலும் நான் முந்திசொன்ன வார்த்தை வீணாகமாட்டா தாகையால் நானிட்டசாபம் உனக்குப் பன்னிரண்டு வருஷமளவே இருக்கும் என்றுசொன்னார். அதைகேட்டு அவ்வரசன் குற்றமில்லாத எனக்குச் சாபமிட்டது அனியாயமாகையால் நானும் உம்மைச்சபிப்பேன் என்று கையில் நீரையெடுத்துக்கொள்ள அவன் மனைவியாகிய மதயந்தி என்பவள் தன் நாயகனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மகாராஜனே! நமது குலத்திற்குத் தெய்வமாயும் ஆசாரியராயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானை நீர் அப்படி செய்வது தகாது என்று சமாதானம் பண்ணித் தடுத்தாள். பின்பு அவ்வேந்தன் தன்கையிலெடுத்த சாபஜலத்தைத் தரையில் விட்டால் பயிர் அழியுமென்றும் வானத்தில் விட்டால் மழை அழியுமென்றும் நினைத்து அவ்விரண்டிடங்களிலும் விடாமல் தன் பாதங்களின் மேலேயே விட்டுக்கொண்டான் கோபாக்கினியினாற் காய்ந்த அந்தத் தண்ணீர் பட்டதனால் அவன் பாதங்க ளிரண்டும் ஒளியற்றுக் கருமைகலந்த வெண்மையுடையவைகளாயின. அதனால் அவனுக்குக் கல்மாஷபாதன் என்கிற பெயர் வழங்கிற்று. வசிஷ்டரிட்ட சாபத்தின்படி அம்மன்னவன் ஆறுங்காலந்தோறும் ராக்ஷச சுபாவமடைந்து காட்டிற் புகுந்து மனிதரைத் தின்றுகொண்டே வந்தான்.

இப்படி நடந்து வருகையில் ஒருநாள் ருதுகாலத்திலே தன் பாரியையோடு புணர்ந்துகொண்டிருந்த முனிவ னொருவனைக்கண்டு மிகவும் பயங்கரமான தன்னுருவத்தைப் பார்த்து பயந்தோடின அத் தம்பதிகளுக்குள்ளே அந்தப் பிராமணனைப் பிடித்துக்கொண்

டான். அப்போது அந்தப் பிராமணப்பெண் அவ்விராக்கதனைப் பார்த்து, ஐயனே! நீ ராக்ஷச னல்லையே? மித்திரசகனென்கிற அரசனுமே? ஆதலால் நீ சகலமு மறிந்தவன் மேலும் ஸ்திரீ தருமத்தின் சவுக்கியத்தை விசேஷமா யறிந்தவன். அப்படியிருக்க நான் கருதிய பயனை யடையாம லிருக்கையிலே நீ என்பர்த்தாவை நாசஞ்செய்வது நியாயமல்லவே? விட்டுவிடு என்றிப்படி பலவகையாய் சொல்லி வேண்டிப் புலம்பிக்கொண் டிருக்கையிலே, அவ்விராக்கதன் கிஞ்சித்தும் உணர்வில்லாதவனாகி ஒரு வியாக்கிரம் பசுவைப் பிடித்துப் புசிப்பதுபோல அந்தப் பிராமணனைக்கொன்று புசித்துவிட்டான். பின்பு அந்தப் பார்ப்பினி மிகக் கோவமுண்டவளாகி அவனை நோக்கி அடாபாவி! என்னை யிப்படி விருக்கி என்புருஷனைப் பட்சித்தா யாகையால் நீ காமபோகத்திற்காக எத்தனஞ் செய்யுமளவில் மரணமடைவை என்று சாபமிட்டுப் பின்பு தீக்குதித் திறந்தாள்.

பின்பு பன்னிரண்டாண்டுஞ் சென்று சாபந் தீர்ந்தவளவில் சம்போகவாசைகொண்டிருந்த அவ்வரசனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய மதயந்தியானவள் பிராமணத்தி விட்டசாபத்தை நினைப்பூட்டினாள். அதனாலே அவ்வரசனும் ஸ்திரீபோகத்தை விட்டிருந்தான். இப்படியானதனாலே சந்ததியில்லாமற் போனதைப்பற்றி அவ்வரசன் குருவாகிய வசிஷ்டரைவேண்ட, அம்முனிவரரும் அவன பத்தினியாகிய மதயந்தியி னிடத்திலே புத்திரனுண்டாகும்படி யருளினார்.

அந்தக் கருப்பமானது ஏழுவருஷமளவும் வெளிப்படாம லிருந்தமையாலே அவள் ஒரு கல்லினாலே வயிற்றை யிடித்துக்கொண்டாள். புத்திரனும் பிறந்தான். அவனுக்கு அச்மகன் என்கிற பெயரிடப்பட்டது. [அச்மா-கல்] அந்த அச்மகனுக்கு மூலகனென்கிற மகன் பிறந்தான், பரசுராமனால் பூமியில் க்ஷத்திரிய வம்சமெல்லாம் அழிக்கப்படுமளவில் பெண்பிள்ளைகள் அம்மணக்கோலத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு பரசுராமன் கண்ணுக்கு அகப்படாமற் செய்தார்கள். அதனால் அவனுக்கு காரீகவசன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்த மூலகனுக்குத் தசரதன் உண்டானான் அவனுக்கு இலிபிலி யென்பவன் மகன், அவனுக்கு விசுவஸஹன் அவனுக்குக் கட்வாங்கன் பிறந்தான்; முன்னொருகாலத்திலே தே

வாசுரயுத்தம் நேர்ந்தபோது தேவதைகள் வேண்டினமையால் அவர்கள் பக்ஷத்திற்சென்று அசுரரைச் செயித்தான். அதனாலேதேவதைகள் அவனைத் தங்களுடைய லோகத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் நீ இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்டுக்கொள் என்றுசொல்ல, அவ்வரசன் தேவதைகளை நோக்கி நீங்கள் எனக்கு வரமளிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையீராகில் என் ஆயுசு எவ்வளவு சொல்லுங்கள்? என்றான் தேவதைகள் உனக்கு இன்னுமொரு முகூர்த்தகாலந்தான் ஆயுசு இருக்கிறது என்று சொல்ல, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்று அதிவேகமுள்ள வோர் விமானத்தின்மேலேறி வெகு சீக்கிரத்தில் பூலோகத்துக்குவந்து பிராமணரைக் காட்டிலும் ஆத்துமாவும் எனக்குப் பிரியமில்லாமலிருந்ததும், நான் என் வர்ணாச்சிரம தருமங்களைக் கடவாமலிருந்ததும், தேவமனுஷ்ய பசுபக்ஷிவிருக்ஷ முதலான சகலத்திலும் எம்பெருமானுடைய சான்னித்தியமே நித்தியமாயுள்ளதென்று நினைத்திருந்ததும், சத்தியமானால் முனிசிரேஷ்டரால் தியானஞ்செய்யப்பட்ட அந்தப்பகவானை யாதொரு தடையுமின்றி நான் அடையக்கடவேன் என்று சொல்லிச் சகலதேவ சிரேஷ்டனாய், சர்வவிலக்ஷணமாயும் சர்வாச்சரியகரமாயும் சர்வத்துக்கும் ஆதாரமாயுமுள்ள திவ்வியமங்கள விக்கிரகமுடையவனாய், யாதொரு மாறுதலுமின்றி ஒரே தன்மைப்பட்ட சொருபமுள்ளவனாய் ஸ்ரீவாசுதேவன் என்கிற திருநாமத்தோடுவிளங்காநின்ற பரமாத்துமாவி னிடத்திலே வேதாந்த வாக்கியத்தின்படி ஆத்தும சமர்ப்பணம் பண்ணி, அங்கேயே லயப்படுவதாகிய மோக்ஷானந்தம் பெற்றான். இவ்வரசன் விஷயமாக முன்பு சப்தரிஷிகள் பாடின சுலோகமொன்றுண்டு. அதாவது கட்வாங்கனென்கிற ராஜரிஷிக்குச் சமானமாய் இந்தப் பூமியில் யாரும் உண்டாகமாட்டான்; ஏனென்றால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆயுசிருக்கையில் சொர்க்கத்தினின்றும் பூமிக்குவந்து தன்னுடைய ஞானசத்தியங்களாலே சகலகதிகளையும் சகலலோகங்களையுந் தாண்டி அவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீவாசுதேவனிடத்திலே லயித்திருக்கிற தனக்குள்ளேயே கண்டானன்றோ என்பதுதான்.

சக்கிரவர்த்தி திருமகனார் வைபவம்.

அந்தக் கட்வாங்க மகாராஜனுக்குத் தீர்க்கபாகு என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரகுமகாராஜன் பிறந்தான், அவனுக்கு அஜமகாராஜன் பிறந்தான் அவன் குமாரன் தசரதமகாராஜன்.

சகல சுகுணபூர்ணனான ஸ்ரீபத்மநாபன் லோகரக்ஷணத்திற்காகத் தன்னமிசத்தைக்கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற நான்கு ரூபமாக அத் தசரதமகாராஜனிடத்தில் அவதரித்தான், [இவர்களுள் ஸ்ரீராமன் நேரான பகவானுடைய அவதாரம் லக்ஷ்மணர் சேஷாவதாரம், பரத சத்துருக்கினர்கள் சுதரிசன பாஞ்சசன்னியங்களின் அவதாரமாம், ஆனாலும் லக்ஷ்மணாதிய ரிடத்திலும் பகவானுடைய அமிச மிருந்ததனால் நான்கு ரூபமாக அவதரித்தானென்று சொல்லுகிறது.] அந்தச் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் இளமையிலேயே விசுவாமித்திர மகாமுனிவருடைய யாகசம்ரக்ஷணத்திற்காக எழுந்தருளுமளவில், வழியில் தாடகையென்கிற கொடிய ராக்ஷசியையும் அவ்யாகத்தில் கொடுமை செய்ய வந்த தாடகாகுமாரனான சுபாகு முதலான அநேக ராக்ஷசரையுஞ் சங்கரித்து தாடகையின் மற்றொரு குமாரனான மாரீசனை வாயவ்ய அஸ்திரத்தினாலே சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிட்டார். தமது திருவடிப் பிரபாவத்தினாலே அகலிகையின் சாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தை யாக்கியருளினார். பின்பு ஜனகமகாராஜனுடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கே பூசித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிவதனுசை முறித்து அந்த ஜனகமகாராஜாவின் திருமாளிகையில் அயோநிஜையாய் அவதரித்து அவ்வரசனுக்குமகளாய் வீரியசுல்கையாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த சீதையென்கிற ஸ்ரீமகாலட்சுமியின் அமிசமான பெண்மணியைத் திருக்கலியாணஞ் செய்தருளினார். பிறகு அயோத்தியா நகரத்திற்கு வருகையில் பொறாமையா லெதிர்த்து வந்தவராய்ச் சகல க்ஷத்திரிய குலங்களையு நாசஞ் செய்தவராய் ஹேஹயகுலத்தை வேரோடழித்தவராயுமுள்ள பரசுராமரைப் பலபராக்கிரமங்களா லுண்டான செருக்கழிந்தவராய்ச் செய்தார். யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தையும் விரும்பாமல் மாற்றாந்தாயின் பேச்சுக்கிணங்கின பிதாவின் வாக்கியத்தையே சிரமேற்கொண்டு பிராட்டியோடும் இளையபெருமாளோடுங்கூடத் தண்டகார

ணியத்திற் பிரவேசித்து விராதனைக்கொன்று காமாதுரையாய்த் திக்குசெய்யத் துணிந்த சூர்ப்பனகையை இலக்குமணர் விரூபப் படுத்தியதனால் மிகக்கோபங்கொண்டு பதினாலாயிரஞ் சேனையோடு யுத்தத்திற்கு வந்த கரதூஷணர்களையும் கபந்தனையும் சங்கரித்தருளினார். அதன்பின் சுக்கிரீவனைத் தோழனாகக்கொண்டு அவனுக்குப் பகைவனான வாலியைக் கொன்று, சுக்கிரீவனால் அனுப்பப்பட்ட வானரவீரருக்குள்ளே அனுமானாலே இலங்கையில் இராவணனபகரித்துக்கொண்டு போன சீதைப்பிராட்டி காவல் செய்யப்பட்டிருப்பதை யறிந்து வானரசேனைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தை அணையாற்கட்டி, இராவண கும்பகர்ணாதிகளை மூலநாசமாயழித்து உலகத்தாருடைய ஒப்புரவுக்காக அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்து அக்கினியினால் துதிக்கப்பட்டு விளங்கின சீதாதேவியைத் திருவுள்ளம்பற்றி மறுபடி அத்திருவயோதிக்கு எழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகங் கண்டருளினார்.

அந்தப் பெருமான் பிராட்டியார்களுக்கு நடந்த பட்டாபிஷேக மகோச்சவத்தை நூறுவருஷகாலஞ் சொன்னாலும் முடியாது. ஆகிலும் மயித்திரேயனே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும். இவ்வியாலங்கார சோபிதமான மகா மண்டபத்திலே நவரத்தின சிங்காதனத்தின்மேல் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் சீதாபிராட்டியோடே வீற்றிருக்க, இளையபெருமாளும் ஸ்ரீபரதாழ்வாரும் சத்துருக்கினாழ்வாரும் சத்திரசாமரங்களை யேந்திப் பக்கங்களில்முக மலர்ந்து நிற்க, விபீஷணாழ்வாரும் சுக்கிரீவமகாராஜனும் அங்கதன் ஜாம்பவான் முதலானார்களும ஆலவட்ட முதலானவைகளையேந்தி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு புடைசூழ்ந்து நிற்க, சிறிய திருவடியென்கிற அனுமான் திருவடிவாரத்து ரத்தினபீடத்திலிருந்து ஆனந்தபரவசராய்ச் சேவித்துக்கொண்டிருக்க, பிரம்மாவும் இந்திர அக்கினி, யம, நிருதி, வருண, வாயு, குபேர, ஈசானர் என்கிற அஷ்டதிக்குப்பாலகரும், மற்றுமுள்ள சகல தேவதைகளும், வசிஷ்ட வாமதேவ, வால்மீகி, மார்க்கண்டேயர், விசுவாமித்திரர், பரத்துவாஜர், அகஸ்தியாதிகளான முனிவரரும்; இருக்கு, யசுர், சாமம் என்கிற வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்க; வீணை வேணு மிருதங்க பேரீ படஹ சங்க காஹள கோமுக முதலான சகல திவ்விய வாத்தியங்களு முழங்க, நிருத்த கீத முதலான யங்களைச் செய்கைகளெல்லாம் நிகழ, கப்பமோதிக் காத்

இருக்குஞ் சகல தேசத்து ராஜாக்களின் நடுவில் ஆசாரியர் மந்திரிமார் முதலானவர்கள் முறைமையே விதிப்படி திவ்விய தீர்த்தங்களினாலே சகல லோகரக்ஷணஞ் செய்தருளவேண்டும் ஸ்வாமீ என்று பிரார்த்தித்துப் பட்டாபிஷேக மகோச்சவத்தை நடத்தினார்கள். இவ்வாறு தசரதகுமாரராய்க் கோசலாதிபதியாய் ரகுகுலதிலகராயிருக்கிற ஸ்ரீராமபத்திரபகவான் ஸ்ரீஜானகிதேவியோடு கூடப் பட்டாபிஷேக மகோச்சவங் கண்டருளித் திருத்தம்பிமார்கள் அதிக பிரீதியோடே ஏவல் செய்யப்பெற்றுப் பதினோராயிரம் வருஷகாலம் யாவரும் குறைவற்றுக் களித்துப் பெருகும்படி சகல பூமண்டலத்தையும் ஆண்டருளினார்.

இளவரசாய் நின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வான் மிகக்கொடியவர்களாயிருந்த மூன்றுகோடி கந்திருவர்களைச் சங்கரித்து அவர்கள் வசமாயிருந்த ராச்சியங்களைக் கைவசஞ் செய்தருளினார். சத்துருக்கினாழ்வானும் யமுனையாற்றங்கரையில் ஒருபெரிய வனத்திலிருந்துக் கொண்டு மிகக்கொடுமை செய்துவந்த மதுபுத்திரனான லவணாசுரனைச் சங்கரித்து அக்காட்டை அழித்து மதுரையென்கிற ஓர் திவ்விய நகரஞ் செய்தருளினார். இளையபெருமாளோ ஸ்வாமியைவிட்டுப் பிரியாமல் கயிங்கரிய நிரதராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இப்படியாக ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற இந்நால்வரும் அதிபல பராக்கிரமாதிகளைக்கொண்டும் காருணியவாத்சல்ய சவுலப்பிய சவுசீல்யாதிகளைக்கொண்டும் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச்செய்தருளி லோகத்திற்கு இதத்தையும் தருமத்தையும் நிலைநாட்டித் தம்முலகத்திற் கெழுந்தருளினார்கள். அக்காலவரிடத்தில் யிருந்த பக்தியுள்ளவராயிருந்த அக்கோசலநாட்டாரும் அவர்களுடைய சாலோக்கியம் பெற்றார்கள்.

மகானுபாவனான அந்த ஸ்ரீராமச்சந்திரனுக்கு குசன், லவன் என்றிரண்டு குமாரரும் லக்ஷ்மணப்பெருமாளுக்கு அங்கதன், சந்திரகேது என்றிரண்டு புத்திரரும், பரதருக்கு தக்ஷகன், புஷ்கலன் என்றிருதனயரும், சத்துருக்கினருக்கு சுபாகு, சூரசேனன் என்றிருமக்களு முண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ரீராமகுமாரனான குசனுக்கு அதிதியென்கிற குமாரன் பிறந்தான், அதிதிக்கு நிஷதன், நிஷதனுக்கு அனலன், அவனுக்கு நபசு, நபசுக்குப் புண்டரீகன், புண்டரீகனுக்கு க்ஷேமதன்வா, அவனுக்குத் தேவானீகன்

அவனுக்கு அகீனகு, அகீனகுவுக்குக் குரு என்பவன் பிறந்தான் அவன்மகன் பாரியாத்திரன், அவன் மகன் பலன், அவன் புத்திரன் சலன், அவனுக்குப் புத்திரன், உற்கன், அவனுக்குக்குமாரன் வச்சிரநாபன், வச்சிரநாபனுக்குப் புதல்வன் சங்கணன், அவனுக்குமகன் வியுஷிதாசுவன், அவனுக்கு விசுவசஹன் பிறந்தான், அவன் புத்திரனாகிய இரணியநாபன் மகாயோகிகளுக்குச் சிரேஷ்டராய் ஜயிமுனியின் சிஷ்யராயுள்ள யாக்கியவல்க்கிய மகா முனிவரிடத்தினின்றும் யோகவித்தையைப் பெற்றான். அவனுக்குத் தனயன் புஷ்யன், அவனுக்குத் துருவசந்தி, அவனுக்குச் சுதரிசனன், அவனுக்கு அக்கினிவர்ணன், அவனுக்குச் சீக்கிரகன், சீக்கிரகனுடைய குமாரன் மருவென்பவன், அவன் யோகபலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ள கலாபக்கிராமத்திலே இப்போதும் யார்க்குந் தெரியாமல் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறான். அவன்றான் இனிவருங் கிருதயுகத்திலே சூரியவம்ச க்ஷத்திரியருக்கு முதல்வனாவான். அவனுக்குப் பிரசுசுருகன் என்னு மகனொருவனிருந்தான் அவற்குச் சுசந்தியென்பவன் மகன், அவற்கு அமர்ஷன், அவனுக்கு ஸஹஸ்வானென்பவன், அவனுக்கு விசுவபவன், அவனுக்கு பிரகத்பலன்; அவன் பாரதயுத்தத்திலே அர்ச்சுனன் குமாரனான அபிமன்யுவினாலே கொல்லப்பட்டான். இப்படியாக இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்த ராஜாக்களில் முக்கியமான சிலரைச்சொன்னேன் இவர்கள் சரிதங்களைக் கேட்பதனாலே பாவங்கள் தீரும். எவன் இவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சிரத்தையோடு படிக்கிறானோ அவன் இம்மையில் வேண்டியவைகளைப் பெற்று வாழ்ந்து மறுமையில் சுவர்க்கமுஞ் சேருவான்.

நிமிவம்ச சரித்திரம்

இக்ஷ்வாகுவின் குமாரனான நிமியென்பவன் ஆயிரம் வருஷ காலஞ் செல்லத்தக்க ஒருயாகத்தை யாரம்பித்து, அதற்கு வசிஷ்டரை ஹோதாவாயிருக்கும்படி வரித்தான். அப்போது வசிஷ்டர் அரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! என்னைத் தேவேந்திரன் ஐந்நூறு வருஷஞ் செய்யும்படியான யாகத்திற்காக முந்தி வரித்திருக்கின்றான் ஆதலால் அதுவரையில் நீ பொறுத்திருக்கவேண்டும், உடனே

வந்து உன்யாகத்தையும் நிறைவேற்றுவேன் என்று சொல்லக்கேட்டு அவ்வரசன் ஒன்றும் பேசாமற் சும்மா விருந்துவிட்டான். வசிஷ்டரோ தமது இஷ்டப்படி அரசன் ஒத்துக்கொண்டானென்று நினைத்துக்கொண்டு இந்திரனுடைய யாகத்தைச் செய்விக்கப்போனார். அவ்வரசனும் அக்காலத்திலேயே கவுதமர் முதலானவர்களை கொண்டு யாகத்தை நடத்தினான். வசிஷ்டமுனிவர் தேவேந்திரனுடைய யாகமுடிந்தவுடனே நிமிமகாராஜனுடைய யாகத்தைச் செய்விக்கவேண்டுமென்று வெகுதுரிதமாய் ஓடிவந்து, அக்காரியத்தைக் கவுதமர்க்கு அரசன் கொடுத்ததாகத் தெரிந்துகொண்டு கோபமூண்டவராய் அவ்வரசன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுக்கு ஒரு சாபமிட்டார். அதாவது, என்னைத் திரஸ்காரஞ்செய்து இவ் யாககாரியத்தைக் கவுதமருக்குக் கொடுத்தானையாலே இவ்வரசன் உடம்பில்லாமற் போவான் என்பதுதான் விதித்துக்கொண்ட பின்பு அரசன் சாபம் நேர்ந்ததை யறிந்து தானும் குருவுக்கு ஒரு சாபமிட்டான். அதாவது, இந்தத் துஷ்ட குருவானவர் என்னோடு பேசிக் காரிய மறிந்துகொள்ளாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னை சபித்ததனால் அவருக்கும் உடம்பு போகக்கடவது என்பதாம் இப்படிக் குருவுக்குச் சாபங்கொடுத்து அவ்வரசன் தன்தேகத்தை விட்டுவிட்டான். அம்முனிவரும் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஊர்வசியைக் கண்டதனாற் சிதறி வீழ்ந்திருந்த மித்திராவருணருடைய வீரியத்திற் பிரவேசித்து வேறுதேகங் கைக்கொண்டார். நிமியென்னும் அரசனுடைய தேகமோ திவ்வியகந்த தைலத்தினுஞ் சேர்ப்படுத்தப்பட்டதாகிச் சுருங்குதல் முதலான குற்றங்களில்லாமல் அப்போதிறந்தவனுடைய தேகம்போ லிருந்தது. இப்படியிருக்க அவ்யாகமுடிவில் பாகம்பெறும் பொருட்டு வந்த தேவர்களை நோக்கி ருத்விக்குகள், நீங்கள் எசமானனுக்கு வரங்கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பின்பு தேவதைகள் என்னவரம் வேண்டும் என்றுகேட்க, நிமிசொல்லுகிறான், ஓ தேவர்களே! நீங்கள் சகல சம்சாரதுக்கத்தைப் போக்குகிறவர்கள். சரீரமும் ஆத்துமாவும் பிரிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் மனிதருக்கு வேறு துக்கமுண்டோ ஆகையால் எனக்குத் தேகம் வேண்டுவதானாலும் மறுபடி இந்தச் சரீரத்தில் வசிப்பதற்கு விருப்பமில்லை. யாவருடைய கண்களிலுமே வசிக்க விரும்புகிறேன். அப்படியாக வரமளிக்கவேண்டும், என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அத்தேவரெல்லாம் அவனிஷ்டப்படி அவனைச் சகல ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களிலு மிருக்கச் செய்

தார்கள். அதனுலேதான் சகல பூதங்களும் கண்களை இமைக்கின்றனர்.

அவனுக்குப் புத்திரனில்லாமற் போனபடியினுலே அந்த ரிஷிகளெல்லாம் இராச்சியத்திற்கு அரசனில்லாமற் போவதனுல் நேரிடுந் துன்பத்திற்குப் பயந்து அவனுடைய உடலை அரணியிலிட்டுக்கடைய, அதினின்று மொரு குமாரன் பிறந்தான். அப்படி பிறந்ததனுலே அவனுக்கு ஜனகன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று மேலும் இவன் பிதா விதேக னுகையால் வைதேகன் என்றும், கடையப்பட்டதனுலே மிதி என்றும் நாமதேயங்களுண்டாயின இவன் பெயராலே இவனுடைய பட்டணத்திற்கு மிதிலை என்றும் இவன் பிதாவின் பெயராலே அவ்விராச்சியத்திற்கு விதேகதேசமென்றும் பெயர் வழங்கின. அந்த ஜனகனுடைய மகன் உதாவசு, அவனுடைய குமாரன் நந்திவர்த்தனன், அவன் குமாரன் கேது அவனுக்குத் தேவராதன், அவனுக்குப் பிருகதுத்தன், அவனுக்கு மகாவீரியன், அவனுக்குச் சுதிருதி, அவனுக்குத் திருஷ்டகேது என்கிற மகன் பிறந்தான். திருஷ்டகேதுவுக்கு அரியசுவன், அவனுக்கு மரு, மருவுக்குப் பிரதிகன், அவனுக்குக் கிருதரதன், அவனுக்குத் தேவமீடன், அவன் புதல்வன் விபுதன், விபுதனுக்கு மகாதிருதி யென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் கிருதராதன் சனித்தான், அவனுக்கு மகாரோமா, மகாரோமாவுக்கு சுவர்ணரோமா, அவன் புத்திரன் இருசுவரோமா, அந்த இருசுவரோமாவின் குமாரன்தான் சீரத்துவசனென்கிற ஜனகமகாராஜன், அவர் யாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்போது அக்கலப்பையின் வழியிலே சீதாபிராட்டி அவதரித்தருளினுள்.

அந்தச் சீரத்துவச மகாராஜனுக்குத் தம்பி குசத்துவசனென்பவன் சாங்காசிய மென்னும் பட்டணத்தை யாண்டுகொண்டிருந்தான். அந்தச் சீரத்துவச ஜனகருடைய குமாரன் பானுமான், பானுமானுக்குச் சுத்தியும்னன், அவனுக்குச் சுசி, அவனுக்கு ஊர்ஜ ...ன்பவன் மகன், அவன் குமாரன் சதத்துவசன், அவனுக்குக் கிருதி, அவன் புத்திரன் ரஞ்சனன், அவன் புத்திரன் புருஜித்து, அவனுக்கு அரிஷ்டநேமி, அவனுக்குச் சுருதாயு, அவனுக்குச்சுபார்சுவன், அவனுக்குச் சிருஞ்சயன், அவனுக்கு க்ஷேமாவி, க்ஷேமாவிக்கு அநேனசு, அவனுக்குப் பவுமரதன், அவனுக்குச் சத்தியர

தன், அவனுக்கு உபகுவென்பவன், உபகுவுக்கு உபகுப்தன், அவன் மகன் சுவாகதன், அவனுக்குச் சுவாங்கன், சுவாங்கனுக்கு சுபாபனன், அவனுக்குச் சுவர்ச்சசு, சுவர்ச்சசுக்குச் சுபாஷன், அவனுக்குச் சுசுருதன், அவனுடைய மகன் ஜயன், ஜயபுத்திரன் விஜயன், விஜயபுத்திரன் இருதன், இருதனுக்குச் சுநயன், சுநயனுக்கு வீதஹவ்யன், அவனுக்குத் திருதி, திருதிக்குப் பகுளாசுவன், அவனுக்குப் புத்திரன் கிருதி, இந்தக் கிருதியினிடத்திலே நிற்கின்றது ஜனகவமிசம், இவர்கள்தாம் மிதிலாநகரத்தை யாண்ட ராஜாக்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆத்துமவித்தையில் நிஷ்டை பெற்றமகானுபாவர்களென்றறியும்.

புரூரவ மகாராஜன் சரித்திரம்

மைத்திரேயர் வினவுகிறார் சுவாமி பராசரபகவானே! சூரிய வமிசத்திற் பிறந்த ராஜாக்களை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர், இனிச் சந்திர வமிசத்திற்பிறந்த ராஜாக்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன், நிலையான கீர்த்தி பெற்றவர்களாகிய அச்சந்திரகுலத் தரசருடைய சந்ததி இக்காலத்திலும் புகழோடிருக்கின்றதன்றோ ஆகையால் அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து அச்சந்ததியி லுதித்த அரசரையும் அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த சிஷ்யரை நோக்கிப் பராசரர் அருளிச்செய்யலாயினார்.

கேளும் மயித்திரேயரே! இவ்வமிசமும் அதிபல பராக்கிரமங்களும் தேஜசும் நற்குண நற்செய்கைகளுமுள்ள நகுஷ, யயாதி, கார்த்தவீரியார்ச்சுனன், முதலான மகாராஜாக்களினாலே அலங்காரமுடையது, அதனை முதலிலிருந்து சொல்லுகிறேன். சகலலோக கர்த்தாவாயும் பகவானுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நாபிக்கமலத்தி லுதித்தவரான சதுர்முக தேவருடைய குமாரர் அத்திரி என்னு முனீந்திரர் அந்த அத்திரிமகாமுனிவருடைய மகன் சந்திரன்; அவனைச் சதுர்முகபகவான் சகல ஓடதிகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் நக்ஷத்திரங்களுக்கும் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். இப்படிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு அச்சந்திரன் மேன்மைக்காக ராஜசூயயாகஞ் செய்தான், பின்பு இதன் மகிமை

யினாலேயும் மேலான அதிகாரம் பெற்றிருப்பதனாலேயும் மதமுங் கர்வமு முடையவனாகிச் சகல தேவர்களுக்குங் குருவாகிய பிரகஸ்பதியின் மனைவியான தாரையென்பவளை அபகரித்துக்கொண்டான். இச்செய்தியை பிரகஸ்பதி பிரமாவுக்கு அறிவிக்க, அவர்வந்து வெகுவாய்ப் புத்திசொல்லியதையும் தேவரிஷிகளெல்லாரும் வேண்டிக்கொண்டதையுங் கேளாதவனாய் அச்சந்திரன் அவளை விடாமலே இருந்தான்.

அதனாலே யுத்தத்திற் கிடமுண்டாயிற்று. அப்போது பிரகஸ்பதியினிடத்துப் பகைகொண்ட சுக்கிரன் சந்திரனுக்குப் பக்கபலமானான். குருவான சுக்கிரன் சேர்ந்ததனாலே சிஷரான ஜம்பன், கும்பன் முதலிய சகல தயித்திய தானவர்கள் சந்திரன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தசன்னாகஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீருத்திரபகவான் அங்கிரசினிடத்தில் வித்தியாத்தியயனஞ் செய்தவராகையால் குருபுத்திரராகிய பிரகஸ்பதிக்குத் துணைசெய்யலாயினார். அசுரரெல்லாஞ் சந்திரன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்ததனால் தேவேந்திரன் சகல தேவசைனியங்களோடுகூடப் பிரகஸ்பதி பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தசன்னாகஞ்செய்தான். இவ்வாறு தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் தாரைக்காக வுண்டானதாகையாலே தாரகாமயம் என்று பெயர்பெற்ற மகாயுத்த மொன்றுண்டாக அதில் தேவதைகள் மேல் அசுரரும் அசுரர்மேற் தேவர்களும் அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மும்முரமாயிருக்க, உலகமெல்லா மனக்கலக்கமுற்றுப் பிரமதேவனைச் சரணம் புகுந்தன. அப்போது அக் கமலாசனர் வந்து சுக்கிரனையும் சிவனையும் அசுரரையும் தேவர்களையுந் தடுத்துச் சந்திரனுக்குப் புத்தி சொல்லி அத்தாரையைப் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுப்பித்தார், சண்டை யொழிந்தது.

பின்பு அத்தாரை கருவுற்றிருத்தலைக் கண்டு அக்குருவானவர் அவளைநோக்கி அடி பெண்ணே! என்க்ஷேத்திரத்தில் நீ மற்றவனுடைய மகனை வைத்திருக்கக்கூடாது, இதுவரையில் நீ செய்த சாகசம் போதும், இனி யக்கருவை விட்டுவிடு என்று சொன்னார். அதுகேட்டு அத் தாரை மிகவும் பதிவிரதையாகையாலே பர்த்தாவின் வாக்கியத்தின்படி அக்கருவை ஒருநாணற் செத்தையின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். அக்குழந்தை பிறந்த மாத்திரத்திலேயே சமஸ்த தேவர்களையுந் தோற்கடிக்கும்படியான தேஜசோடு விளங்கக்

கண்டு பிரகஸ்பதி, தன் பிந்துவுக்குப் பிறந்திருக்கலாமென்று விநோத்து அக்குழந்தையின்மேல் விருப்பமுற்றிருந்தார். சந்திரனுமப்படியேயிருந்தான். இவ்வாறு இருவரும் அப்பாலகன்மேல் விருப்பமுற்றிருக்கையாலே தேவதைகளெல்லாரும் சந்தேகப்பட்டுத் தாரையை பெண்ணரசே! இவன் சந்திரனுக்குப் பிறந்தவனோ? குருவுக்குப் பிறந்தவனோ? எங்களுக்குச் சொல் என்று வெகுவாய்க்கேட்டார்கள். எவ்வளவு கேட்டும் அவள் வெட்கத்தினால் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலிருக்க, அக்குமாரன் கோபமுண்டு அவளைச் சபிக்கும்படியாக எத்தனித்து அவளைப்பார்த்து ஓ துஷ்டையான என்தாயே! நீயேன் என் தந்தையைத் தெரிவியாமலிருக்கிறாய்? இன்னாரென்று நீ சொல்லத் தாமதமுற்றிருப்பையானால் பொய் வெட்கமுள்ள உனக்குத் தகுந்த சிக்ஷை செய்வேன் என்று உருத்துச்சொன்னான் அப்போது பிரமதேவர் அக்குமாரனைத் தடுத்து தாம் அவளைக்கேட்டார். அதற்கு அவள் மிகவும் வெட்கத்தினால் தலையை வணங்கிக்கொண்டு சந்திரனுடைய மகன்தான் என்று சொல்லிவிட்டாள் பின்பு சந்திரன் மலர்ந்து விளங்காநின்ற கபோல காந்தியுடையவனாய்ப் புத்திரனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு குழந்தாய்! நீ மிகுந்த புத்தியுள்ளவனாகையால் புதன் என்று உனக்குப் பெயர்தந்தேன் என்றான்.

அந்தப் புதன் இளையென்பவளிடத்திலே காமுற்றுப் புரூரவனைப் பெற்றானென்று முன்னமே உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன், அந்தப் புரூரவமகாராஜன் மகாதாதா; வெகுயாகங்கள் செய்தவன் மிகுந்தகாந்தியுள்ளவன் ஒருகாலத்தில் மித்திராவருணர் ஊர்வசியின்மேற் காதலுற, அதற்கவளிணங்காமையினாலே அவர்கள் நீ மனுஷியனுக்கு மனைவியாகக் கடவை என்று சபித்தார்கள் அதனால் அவள் சிலகாலம் பூலோகத்தி லிருக்கும்படி வந்தாள் வந்தவிடத்தில் மகாரூபவானையும் மிகுந்த தன்மனதுள்ளவனையும் சத்தியவாதியாயு மிருந்த அந்தப் புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியைக் கண்டமாத்திரத்திலே மனமுருகினவளாய், பெண்மைக் குண்டாகிய பெருமையையும் சொர்க்க சவுக்கியத்தி லுண்டாயிருந்த விருப்பத்தையும் விட்டு அவனை யனுசரிக்கும்படி கிட்டவந்தாள் அவ்வரசனும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களுக்கு மேலான காந்தி, சுகுமாரத்துவம், லாவண்யம், விலாசம் முதலான குணங்களினாலே விளங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வப்சரசைப் பார்த்து மனம் அவளிடத்தி

லேயே பற்றிநின்றான். இவ்வாறவ்விருவரும் ஒரேமனதாய் வேற்று நோக்க மில்லாதவராய் மற்றெல்லாப் பிரயோஜனங்களையும் விட்டிருந்தார்கள். அரசன் அவளை நோக்கித் தைரியமாய் ஓ பெண்ணரசே! உன்னை நான் காதலிக்கின்றேன். நீ அநுக்கிரகத்தோடு என்னிடத்தில் மனம் வைக்கவேண்டும் என்று சொல்ல, அவ்வப்சரசு ஓ மகாராஜனே! நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிற சங்கேதப்படி நீர் நடப்பீராயின் உமது இஷ்டப்படியே யாகட்டும் என்று நாணத்தினால் தழுதழுக்கச் சொன்னாள். அது கேட்டரசன் உன் சங்கேதத்தைச் சொல்லடி கண்ணே என்று சொல்ல, அத் தெய்வப்பெண் சொல்லுகிறாள். ஓ மகாராஜனே! இரண்டு ஆடுகள் என்னால் குழந்தைகள்போல் வளர்க்கப்படுகின்றன. அவை எப்போதும்என் படுக்கையின் சமீபத்திலே யிருக்கவேண்டும். அங்கிருந்து அதனை யாரும் அபகரிக்கக்கூடாது, இது ஒரு நிபந்தனை நீர் திகம்பரராயிருக்க நான் உம்மைப் பார்க்கக்கூடாது; இது இரண்டாவது நிபந்தனை எனக்கு நெய் தவிர வேறு ஆகாரம் ஒன்றுங்கூடாது இது மூன்றாவது நிபந்தனை, இம் மூன்றில் எது தவறினாலும் உம்மிடத்தி லிருக்கமாட்டேன் என்று சொல்ல, அதற்கு அப்படியே யாகட்டு மென் கண்மணியே என்று அரசன் ஒத்துக்கொள்ள, அவ்வப்சரசும் அவனிஷ்டத்திற்கு இணங்கினாள்.

பின்பு அந்தச் சக்கிரவர்த்தி அவளோடுகூட அளகாபுரியிலும் சயித்திரரத முதலான திவ்வியோத்தியானங்களிலும் திவ்விய தாமரை முதலானவைகளோடுகூடி விளங்காநின்ற மானசமுதலான தடாகங்களிலும் வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டு நாளுக்குநாள் களிப்பு வளர்ந்துவரும்படி அறுபத்தொரு வருஷகாலம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். அப்படியே அந்த ஊர்வசியும் அவனோடுகூட அனுபவித்துவரும் போகாநந்தத்தினால் சுவர்க்கலோக வாசத்தையுஞ் சிறப்பா யெண்ணாமலிருந்தாள். இவளில்லாமையினாலே மற்ற அப்சரசுகளுக்கும் சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்களுக்கும் தேவலோகமானது ரமணீயமாக இருக்கவில்லை. ஆனதனால் கந்திருவராஜனாகிய விசுவாவசுவானவன், அவளை மறுபடியும் சுவர்க்கத்திற்குக் கொண்டுபோக உபாயமென்னென்று யோசித்து அவள் புரூரவனோடு செய்திருக்கும் நிபந்தனைகளை யறிந்து ஓரிரவில் கந்திருவர்களோடு கூடிக்கொண்டுவந்து படுக்கையின் கிட்டவிருந்த ஆடுகளிலொன்றை அபகரித்துக்கொண்டு போனான். ஆகாசத்திற்

கொண்டுபோகும்போது அவ்வாடு அவயக்குரலாய் கத்த, அதை
ஊர்வசிகேட்டு ஐயோ! என் குழந்தையை யாரோ கொண்டுபோகி
றனே அநாதையான நான் இத்தருணத்தில் யாரைச் சரணமடை
வேன் என்று கூவினள், அதனைக்கேட்டும் அவ்வரசன் நான் அம்
மணமாயிருக்கிறதினால் தன்னை யவள் பாராமலிருக்க வேண்டுமெ
ன்று அதைக்குறித்துப் பேசாமற் சும்மாவிருந்தான் பின்பு கந்தி
ருவர் மற்றொரு ஆட்டையுங் கொண்டுபோனார்கள். அதுவும் ஆ
காசத்திற் கத்தினதை அவள் கேட்டு ஐயையோ! என் மற்றொரு
குழந்தையையும் கொண்டுபோகிறார்களே என்ன செய்வேன்? நான்
திக்கில்லாதவள் எனக்குப் புருஷனுமில்லை அற்பமான ஒருவனைச்
சேர்ந்து நான் இப்படியானேனென்று கதறியழுதாள். அவ்வரசன்
அதைக் கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் சத்துருவின்மேற் கோபமூண்
டவனாகி, இருட்டுள்ள இரவானகையால் தன்னை யவள் பார்க்கமாட்
டாளென்று அப்படியே எழுந்து கையிற்கத்தியெடுத்துக்கொண்டு
அடா யாரடா இருக்கிறவன்? கொன்றேனுன்னை என் றாரவாரத்
தோடு சென்றான். அத்தருணத்தில் கந்திருவர் மிகப்பிரகாசமான
ஒரு மின்னலை யுண்டாக்கினார்கள். அதன் வெளிச்சத்தால் வஸ்திர
மில்லாதிருந்த சக்கிரவர்த்தியை ஊர்வசி கண்டதனால் தன் சங்கே
தத்திற்குப் பங்கம் வந்தது என்பது கொண்டு உடனே அவனைவி
ட்டுச் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள். அக் கந்திருவரும் அவ்
வாடுகளை அங்கே தானே விட்டுத் தாங்களும் தேவலோகத்துக்
குப் போனார்கள்.

அரசனோ அந்த ஆடுகளைக் கைக்கொண்டுசந்தோஷத்தோடு
வந்து பார்த்துப் படுக்கையில் அப்சரசைக் காணாமல் விசனமுற்
றுத் திகம்பரனாகவே அங்கங்கே தேடிப்பார்த்தும் அவள் அகப்ப
டாமையால் பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போலே அக்கோலத்தோ
டேயே கண்டவிடமுந் திரிந்து கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க
ஒரு நாள் குருக்ஷேத்திரத்திலே தாமரைத் தடாகத்திலே வேறு
நான்கு அப்சரசுகளோடுகூட ஊர்வசியு மிருக்கக்கண்டு பயித்திய
முள்ளவன் போலவே அவள் கிட்டச்சென்று அடி யென்காதலி! பி
ராணநாயகி! சற்றுநேரம் நில். சற்று என்னோடு பேசு. சற்றுநேர
மாகிலுங் கூடியிருப்போம் என்று பலபல நல்வார்த்தைகளைச்சொ
ல்லித் துதித்து வேண்டிக்கொண்டான். அதற்கு ஊர்வசி சொன்ன
தாவது, ஓ மகாராஜனே! உமது விவேகமில்லாத செய்கைபோதும்

நான் கர்ப்பிணியா யிருக்கிறேன், இவ்வருடத்தின் முடிவில் இங்கேவாரும் உமக்கு நல்ல புத்திரன் பிறப்பான் பின்பு உம்மோடு ஒருகாலிருப்பேன் போம். என்று சொல்லக்கேட்டு வெகுசந்தோஷமுடையவனாகித் தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அப்போது அந்த ஊர்வசி தன் தோழிமாரை நோக்கி தோழிமார்களே! இவர்தாம் சகல சுகுணங்களோடு கூடின புரூரவச்சக்கிரவர்த்தி, இவரோடுகூடத்தான் நான் இத்தனைகாலமும் விருப்பமுள்ளவளாயிருந்தேனென்று சொல்லக்கேட்டு, அத்தெய்வப்பெண்களும், இவனுடைய ரூபம் வெகுசிலாக்கியமா யிருக்கிறது, இதனாலே இவனோடுகூட இருக்கநாங்களும் விரும்புகிறோம் என்றுசொன்னார்கள். பின் அவ்வரசன் ஊர்வசியின் சொற்படி வருடத்தின் முடிவில் அவ்விடத்துக்குப் போனான். அவ்வப்சரசும், ஆயுசென்கிற குமாரனைப்பெற்று அவன் கையிற் கொடுத்து ஓரிரவு அவனோடுகூடியிருந்து ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெறும்படியான கர்ப்பமடைந்தாள். அன்றியும் அரசனை நோக்கி, ஓ மகாராஜனே! நம்மிடத்தில் அன்பினால் கந்திருவர் உமக்கு வரங்கொடுக்க வந்திருக்கிறார்கள். வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளும் என்று சொன்னாள் அதுகேட்டரசன் சொன்னது, நான் சகல சத்துருக்களையுஞ் ஜயித்து இந்திரியசக்தி தப்பாதவனாய் பந்துக்களிலும் சேனைகளிலும் பொக்கசத்திலும் குறைவில்லாதவனா யிருக்கிறேனாகையால் யான் வேண்டுவது யாதுமில்லை; ஆனால் எனக்கு வேண்டியது ஊர்வசியின் சாலோக்கியம், ஆதலால் என் காலத்தை ஊர்வசியோடுகூடக் கழிக்க விரும்புகிறேன் என்று பிரார்த்திக்கக் கேட்டுக் கந்திருவர் அரசனுக்கு ஒரு அக்கினிஸ்தாலி கொடுத்து ஓ அரசனே! நீர் வேதத்தையனுசரித்து இவ்வக்கினியை மூன்றாக்கி ஊர்வசி சாலோக்கியமாகிற பயனைக்கருதி நன்றாயாகஞ்செய்யும், இஷ்டத்தைப்பெறுவீரென்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அவ்வரசனும் அக்கினிஸ்தாலியைக் கைக்கொண்டு வரும்போது நடுக்காட்டில் என்ன என் மூடத்தனம், ஊர்வசியை இங்கேவிட்டுக்கொண்டு வராமல் அக்கினிஸ்தாலியையன்றோ கொண்டுவந்தேன், என்ன பயன் என்று நினைத்துப் பித்தன்போல் அந்தஸ்தாலியை அங்கே வைத்துவிட்டுப் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கே பாதிராத்திரியானபின்பு விழித்துக்கொண்டு ஓகோ ஊர்வசி சாலோக்கியம் பெறுவதற்குக்

கந்திருவர் நமக்குக்கொடுத்த அக்கினிஸ்தாலியைக் காட்டிலேபோ
ட்டுவிட்டு வந்தேனே அதை இப்போதுபோய் எடுத்துக்கொண்டு
வரக்கடவேன் என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் ஸ்தாலியை
வைத்தவிடத்திலே பார்த்து ஸ்தாலியைக்காணாமல் அங்கே வன்னிம
ரத்தை நடுவிற்கொண்ட அரசமரமிருக்கக்கண்டு நம்முடைய அக்
கினி ஸ்தாலிதான் இந்த மரமாயிருக்கும், ஆதலால் நாம் அக்கினி
ரூபமான இதனையே கொண்டுபோய் அரணியாக்கிக்கடைந்து அக்
கினியெடுத்து அதனை உபாசிக்கக்கடவோம் என்று நினைத்து அப்
படியே அதைக்கொண்டு பட்டணம்வந்து காயத்திரி மந்திரத்தை
யுச்சரித்துக்கொண்டே அரணிகடைய, அவ்வரணியும் காயத்திரி
யின் எழுத்தின் கணக்குப்படி இருபத்து நான்கு அங்குல அளவு
ள்ளதாய் ஏற்பட்டது. பின்பு அவ்வரணியைக் கடைந்து அக்கினி
யையெடுத்து மூன்றாக்கி வேதவிதிப்படி ஊர்வசி சாலோக்கியத்
தைக் கருதிப் பலயாகங்கள்செய்து அப்பிரபாவத்தினாலே கந்திரு
வலோகஞ்சென்று ஊர்வசியோடு இணைபிரியாமற் சுகமாய் வாழ்ந்
துகொண்டிருந்தான். ஆதியில் அக்கினி ஒன்றேயிருந்தது அவ்
வொன்றினாலே இந்த மனுவந்தரத்தில் மூன்றக்கினிகள் ஏற்படுத்
தப்பட்டன.

கவுசிகவமிச சரித்திரம்.

கேளும் மயித்திரேயரே! அந்தப் புரூரவமகாராஜனுக்கு ஆயு
சு, அமாவசு, விசுவாவசு, சுருதாயு, சதாயு, அயுதாயு, என்று அறு
வர் மக்களுண்டானார்கள். அவர்களுள் அமாவசு என்பவனுக்குப்
பீமன் என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். பீமனுக்குக் காஞ்சனன்காஞ்
சனனுக்குச் சுகோத்திரன், அவனுக்கு ஜன்னு பிறந்தான், அந்த
ஜன்னுவென்னும் ராஜரிஷி யாகஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில்
கங்கை அவ் யாகசாலையின்மேல் வந்து எல்லாவற்றையும் முழுகடி
க்கக்கண்டு, கோபத்தினாற் கண்சிவந்து பகவானுடைய ஸ்ரீயக்ஞபுரு
ஷனைத் தியானபலத்தினாலே இருதயத்தில் நிறுத்தி அக்னிதேஜஸினா
லே சூழப்பட்டவராய் அக்கங்கையைப் பானஞ்செய்துவிட்டார்.
பின்பு தேவரிஷிகள் அவரைப் பிரார்த்தித்துக் கங்கையை விடுவித்
து அக்கங்கையை அவருக்கு மகளாக வைத்தார்கள். அதனாலே
தான் கங்கைக்கு சான்னவி என்கிற நாமதேயமுண்டாயிற்று. அங்

தஞ் ஜன்னுவுக்குச் சுமந்து என்பவன் ஜனித்தான், அவனுக்கு அசகன், அவனுக்குப் பலாகாசுவன், அவனுக்குக் குசன், அவனுக்குக் குசாம்பன், குசநாபன், அமூர்த்தரஜசு, வசு, என்னு நால்வர் புத்திரர் உண்டானார்கள். அவருள் குசாம்பனென்பவன், எனக்கு இந்திரசமானனான புத்திரன் பிறக்கவேண்டும் என்று தவஞ்செய்யக்கண்டு தேவேந்திரன் நமக்குச்சமானமாய் மற்றொருவன் உண்டாகவேண்டாம் என்று தானே அவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான். அவன்பெயர் காதி, கௌசிகன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவான். அந்தக் காதிக்குச் சத்தியவதி யென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவளை பிருகுவின் குமாரராகிய ரிசீகமகாமுனிவர் தமக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அந்தக் காதியானவன் இம்முனிவர் பிராமணரானகையாலும் கிழவரானகையாலும் வெகுகோபமுள்ளவரானகையாலும் மகளை இவருக்குக்கொடுக்கச் சம்மதிப்படாமல் முனிவரைநோக்கி ஒரு காதுமாத்திரம் கறுப்பாயிருக்கப்பெற்று மற்றை அவயவங்களெல்லாம் சந்திரன்போலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவைகளும், காற்றையொத்த வேகமுள்ளவைகளுமான ஆயிரங்குதிரைகளைக் கன்யாசுல்கமாகக் கொடுத்தால் இக்கன்னிகையைத் தருவேனென்றான் அம்முனிவரும் அப்படியே யாகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டு வருணனிடத்திற்போய் அசுவதீர்த்தத்திற் பிறந்த அவ்வாயிரங் குதிரைகளையுங் கொண்டுவந்து கொடுத்து அக்கன்னிகையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார் பின்பு அந்த ரிசீகமுனிவர் அவளுக்குப் புத்திரோற்பத்திக்காக ஒருசருவைச்செய்துவைத்தார். அதைக்கண்டு அவருடைய பத்தினியாகிய சத்தியவதி யென்பவள் அவரை வேண்டிக்கொண்டு தன் தாயாருக்கும் ஒருசருவைச் செய்வித்தாள். இப்படியாக அம்முனிவர் தன் பத்தினிக்குப் பிரமதேஜசோடு கூடின புத்திரன் உண்டாவதற்காகவும் சருக்களை யேற்படுத்தித் தன் மனைவியைநோக்கி, நீ இந்தச் சருவையும் உன் தாய் அந்தச் சருவையும் புசிக்கக்கடவீர்கள் என்று கட்டளையிட்டுத் தாம் வனத்திற்குச் சென்றார்.

பின்பு அவ்விருவரும் சருவைப் புசிக்கத் தொடங்குகையில் தாய் மகளைநோக்கி அடி என்புத்திரி! உலகத்தில் எவனும் தன்புத்திரனுக்கு மேன்மையான குணமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவானேயல்லாமல், தன் பத்தினியின் தம்பிக்கு அக்குணமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பமாட்டான், ஆதலால் உனக்கு உன் கணவனே

கொடுத்த சரு விசேஷமாயிருக்கும் க்ஷத்திரிய ஜாதியான என் மகன் பூமண்டலத்தை யாளவேண்டியவனாதலால் அப்படிப்பட்டவனுக்கு மேலான குணங்களிருப்பதனாலே விசேஷ பிரயோஜனமுண்டு, பிராமணனுக்குப் பலபராக்கிரமாதி சம்பத்திருப்பதனால் என்ன பிரயோஜனம், ஆதலால் உன்னுடைய சருவை எனக்குக் கொடுத்து என்சருவை நீ வாங்கிக்கொள்வது தகுதியாயிருக்கின்றது, என்று சொன்னாள். அதை கேட்டு மகளான சத்தியவதியும் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டு தன்சருவைத் தன் தாய்க்குக்கொடுத்து அவள் சருவைத் தான் வாங்கிப் புசித்தாள் பின்பு அம்முனிவர் காட்டினின்றுந் திரும்பிவந்து கருவுற்றிருக்குந் தமது பத்தினியின் தேகத்தைக்கண்டு, அவளைக்குறித்துச்சொல்லுகிறார். அடிபாதகி! நீ செய்யக்கூடாத காரியத்தை ஏன்செய்தாய்? ஏனென்றால் உன் தேகமானது மிகவும் ரௌத்திர ரூபமாய்க் காணப்படுகிறது அதன் காரணம் உன்தாயின் சருவை நீ புசித்திருக்கிறதாய்த் தோன்றுகிறது. இது தகுதியன்று ஏதனாலென்றால் நான் அந்தச்சருவில் சகலைசுவரிய வீரியபலங்களையேற்றியிருக்கிறேன் உன்சருவிலேயோ ஞானம் சாந்தி பொறுமை முதலான பிராமணகுணங்களை யேற்றியிருக்கின்றேன். இதை நீ மாற்றினபடியால் உனக்கு உக்கிரமான அஸ்திரதாரணஞ்செய்து க்ஷத்திரியாசாரமாய் நடக்கத்தக்க புத்திரன் பிறப்பான். உன் தாயாருக்கோ பொறுமை முதலான குணங்களுடையவனாய்ப் பிராமணாசாரமுள்ளகுமாரன் உண்டாவான் என்று தன் பர்த்தாசொன்னதைக்கேட்டு அப்பெண் அவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டு சுவாமி! அடியேன் தெரியாமையால் அப்படிச்செய்துவிட்டேன், அடியேன்மேல் அனுக்கிரகம் வைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட புத்திரன் பிறக்கவேண்டாம் சருவின் பலம் தப்பாததானகையால் என்பேரன் அப்படியாகட்டும் என்று பிரார்த்தித்தாள். அம்முனிவரும் அவள்மேல் கிருபைகூர்ந்து நல்லது அப்படியேயாகட்டும் என்றனுக்கிரகஞ்செய்தார். பிறகு அந்தச் சத்தியவதி ஜமதக்கினி என்கிற குமாரனைப் பெற்றாள். அவளுடைய தாய் விசுவாமித்திரனைப் பெற்றாள்.

அந்தச் சத்தியவதி சிலகாலத்துக்குப் பின்பு கௌசிகியென்கிற நதியாய்விட்டாள். அந்த ஜமதக்கினிமுனிவர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தனான ரேணுவென்னும் அரசனுடைய மகளாகிய ரேணுகையென்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டார். அவள் வயிற்றில் சகலலோக

23

குருவான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அமிசத்தினாலே சகல க்ஷத்தி
ரிய வமிசநாச காரணரான ஸ்ரீபரசுராமர் அவதரித்தார். அந்த விசு
வாமித்திரருக்குப் பிருகு வமிசஸ்தனான சுனச்சேபனே தேவதை
களினாலே மகனாகக்கொடுக்கப்பட்டான். அவன் தேவரால் கொடு
க்கப்பட்டதனால் தேவராதன் என்னும் பெயரை யடைந்தான் பின்
பு விசுவாமித்திரருக்கு மதுச்சந்தன், தனஞ்சயன், கிருததேவன்,
அஷ்டகன், கச்சபன், ஹரிரன் என்கிற வேறு புத்திரரும் உண்
டானார்கள். அவர்கள் சம்பந்தமாய் அநேக கவுசிககோத்திரங்கள்
உண்டாயின. அக்கோத்திரத்தார்களெல்லாம் வெவ்வேறு பிரவ
முள்ள குலங்களில் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களா
யிருக்கிறார்கள்.

காசி ராஜாக்களின் சரித்திரம்.

கேளும் மயித்திரேயரே! புரூரவசினுடைய மூத்தகுமாரன்
ஆயுவென்பவனொருவனுண்டன்றோ? அவன் ராகுவின் மகளைக்
கலியாணஞ்செய்து நகுஷன், க்ஷத்திரவிருத்தன், ரம்பன், ரஜி, அ
னேனசு, என்கிற குமாரரைவரைப் பெற்றான். அவருள் க்ஷத்திர
விருத்தனுக்குச் சுஹோத்திரன் பிறந்தான். அந்தச் சுஹோத்திர
னுக்கு காசியன், காசன், கிருச்சமதன் என்று மூவர் மக்கள் பிறந்
தார்கள். கிருச்சமதனுக்குச் சவுனகன் ஜனித்தான். அவன் நான்கு
வருணங்களையும் உண்டாக்கினான். காசியன் என்பவனுக்குக் காசி
ராஜாவான காசேயன் உண்டானான். அவனுக்கு பிள்ளை ராஷ்டிர
னென்பவன், ராஷ்டிரனுக்குப் பிள்ளை தீர்க்கதபசு, அந்தத் தீர்க்க
தபசுக்குத் தன்வந்தரி உதித்தார். அவர் சுவாதீனமான கரண
களேபரங்களுடையவராய் முன் திருப்பாற்கடலில் உதித்தபோது
எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எல்லா ஞானமுமறிந்த ஸ்ரீமந்நாராயணர்
அவருக்கு, நீ காசிராஜவமிசத்திற் பிறந்து எண்வகைப்பட்ட வை
த்திய சாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்ச் செய்யக்கடவாய், யக்கியத்தில்
அவிர்ப்பாகமும் புசிக்கக்கடவாய், என்று வரமளித்திருந்தார். அந்
தத் தன்வந்தரியின் புத்திரர் கேதுமான், கேதுமானுக்குப் பீமர
தன், அவனுக்குத் திவோதாசன், அவனுக்குப் பிரதர்த்தனன், அந்
தப் பிரதர்த்தனன் பத்திரசிரேணிய வமிசத்தை நாசஞ்செய்ததனா
லால் சகல சத்துருக்களையும் நாசஞ்செய்தானென்று கொண்டு சத்

67614

V81
No1

தருஜித்து என்னும் பெயரை யடைந்தார். மேலும் அவர் பிதாவான திவோதாசர் அதிக அன்பினால் அவரை வத்ச, என்று அழைத்தவத்தமையாலே வத்சன் என்னும் பெயரையும் அடைந்தார். அன்றியும், மிகவும் சத்தியவானுகையால் சத்தியத்துவசனென்கிறபெயரையும் பெற்றார். குவலயமென்னும் பெயர்பெற்ற குதிரையொன்றை வைத்திருந்தனால் குவலயாசுவனென்கிற நாமதேயத்தையும் பொருந்தினார். அவருக்கு அளர்க்கனென்கிற புத்திரனுண்டானான் அவனைப்பற்றி யொரு சுலோகம் இக்காலத்தும் வழங்குகின்றது. அதாவது அளர்க்கனைக்காட்டிலும் மற்றொருவன் அறுபத்தாறாயிரம் வருஷகாலம் இப்பூமியை யாண்டார் என்பது அந்த அளர்க்கனைப்பெருக்குச் சன்னதியென்னும் பிள்ளை பிறந்தான், அவனுக்குச் சுநீதன், அவனுக்குச் சுகேது, அவனுக்குத் தருமகேது என்பவன் பிறந்தான், அவனுக்குச் சத்தியகேது உண்டானான், அவனுடைய புதல்வன் விபு, அவனுடைய தனயன் ஸுவிபு. அவனுக்குச் சுகுமாரன், அவனுக்குத் திருஷ்டகேது, அவனுக்கு வீதிஹோத்திரன அவனுக்கு பார்க்கன், பார்க்கனுக்கு பார்க்கபூமி யென்பவன், இவர்களிடத்தினின்றும் நான்கு வருணங்களு முண்டாயின இவர்கள்தாம் காசிராஜாக்கள்.

ரஜி மகாராஜன் சரித்திரம்.

ரஜியென்பவனுடைய சந்ததியைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ரஜிக்கு ஒப்பற்ற பலபராக்கிரம வீரியங்களுள்ள ஐந்நூறு புத்திரர் பிறந்தார்கள். இப்படியிருக்க, ஒருகால் தேவாசுரயுத்தம் நேர்ந்தபோது, தேவரும் அசுரரும் பிரமதேவனிடம்போய் சுவாமி! இந்த யுத்தத்தில் யாருக்கு ஜயம் உண்டாகும் என்றுகேட்டார்கள். அதற்கு அத்தேவன், ரஜிமகாராஜன் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யார் பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தஞ்செய்வானே அவர்களுக்கு ஜயமுண்டாகும் என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு முந்தி அசுரர் ரஜியினிடத்துக்குவந்து எங்களுக்கு நீ யுத்தசகாயஞ் செய்யவேண்டும் என்றுகேட்டார்கள்; அதுகேட்டு ரஜியானவன் ஓ அசுரரே! நான் தேவர்களைவென்ற பிறகு உங்களுக்கு இந்திரனாயிருக்க நீங்கள் சம்மதிப்பட்டால் அப்படியே உங்கள் பக்ஷத்திற் சேர்வேன் என்றான் அதற்குத் தயித்தியர் அரசனே! நாங்கள் காரியவசத்திற்கு ஒன்றுசொ

ல்லிப் பிக்னென்று செய்யமாட்டோம், எங்களுக்குப் பிரகாரமே
இந்திரனிருக்கவேண்டும், அதற்காகத்தான் இந்தமுயற்சி என்று
சொல்லிப் போய்விட்டார்கள், பின்பு அமரரும் வந்து தங்கட்குத்
துணைசெய்யவேண்டும் என்று அவ்வரசனை வேண்டிக்கொண்டார்
கள். அவர்களோடும் அவ்வரசன் தன்னிஷ்டத்தை முன்சொன்ன
படி சொல்ல, அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஆதலால் அம்
மன்னவன் தேவசைன்னியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போர்செய்து,
அநேக மகாஸ்திரங்களினாலே அசுர சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்
செய்தான். பிறகு தேவேந்திரன் வந்து அவ்வேந்தன் பாதங்களில்
விழுந்து, "ஓ மகாராஜனே! ஆபத்தில் காத்ததினாலும் அன்னமிட்
டதனாலும் நீ எங்களுக்குப் பிதாவானாய்; இதனாலே சகலலோகங்
களுக்கும் மிகமேலானவனுமானாய்; நானே உனக்கு மகன்; மகன்
திரிலோகாதிபதியாயிருப்பது பிதாவுக்குச் சிறப்பன்றோ?" என்று
துதித்து வேண்டி யுரைத்தான். இதைக் கேட்டு ரஜியானவன்
நகைத்து, இந்திரனே! நல்லது அப்படியேயாகட்டும், பகைவனானு
லும் இச்சகம் பேசிக் காலில் விழுந்து வேண்டிக்கொண்டானானால்
அதனை மறுத்தல் கூடாதகாரியம். ஆதலால் ஒப்புக்கொண்டேன்
போ." என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்
தான். இந்திரன் சுகமா யாண்டுகொண் டிருந்தான்.

சிலகாலத்துக்குப்பின் ரஜி லோகாந்தரஞ்சேர, அவன் குமா
ரரை நாரதமுனிவர் தூண்டிவிட்டார். அதனாலே அவர்கள் இந்தி
ரனிடம்போய் "நீ எங்கள் பிதாவின் புத்திரனாகையால் எங்களுக்கு
இராச்சியத்திற் பங்குகொடுக்கவேண்டும்." என்று கேட்டு, இந்
திரன் அதற்கு இணங்காமையாலே அவனை வென்று தாங்கள் அவ்
வதிகாரத்தைச் செலுத்தினார்கள். இவ்வாறு வெகுகாலங் கழிந்
துபோகையில் தேவராஜன் தன் குருவாகிய பிரகஸ்பதியண்டை
போய் "ஸ்வாமீ! அடியேன் இப்படி அலைகிறேனே, அடியேன்
திருப்தியடையும்படி இலந்தைப் பழத்தளவாகிலும் புரோடாசங்
கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, அந்தக்
குரு "ஓ அமரராஜனே! முன்னமே நீ யென்னைக் கேட்டிருப்பை
யாகில், இவ்வாபத்து உனக்கு நேரிடாதபடி செய்திருப்பேன். உன்
விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடாததென்ன இருக்கிறது? பார் சிறி
து காலத்துக்குள்ளேயே உன் ஐசுவரியம் உனக்கு வரும்படி செய்கி
றேன்." என்று சொல்லி, இந்திரனுக்குத் தேஜசு வளரவும், சத்

திருக்களுக்குப் புத்திமயங்கவும், ஒரு அபிசார ஓமஞ் செய்தார். அதனால் ரஜியின் மக்களெல்லாம் புத்திமயங்கிப் பிராமணத் துவேஷமுண்டானவர்களாகவும், வர்ணாச்சிரம தருமங்களை யிழந்தவர்களாகவுமாகி வேதத்திற்குப் புறமானார்கள். இப்படி யானதனால் அவர்களை இந்திரன் ஜயித்துப் புரோகிதருடைய ஹோமபலத்தினாலே மகாதேஜசுள்ளவனாய் மறுபடியும் சொர்க்க ராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான்.

இந்தப்படி இந்திரன் மறுபடியுஞ் சொர்க்கம் பெற்ற சரித்திரத்தைக் கேட்பவனுக்கு ஸ்தானப் பிரம்சமும் துராத்துமாவாயிருத்தலு முண்டாவதில்லை. ஆயுவின் குமாரனான ரம்பனுக்குச் சந்ததியில்லை. க்ஷத்திர விருத்தனுடைய சந்ததி கேளும். க்ஷத்திரவிருத்தனுடைய மகன் பிரதிக்ஷத்திர னென்பவ னிருந்தான். அவன் புத்திரன் சஞ்சயன். அவன் புத்திரன் ஜயன். அவன் மகன் விஜயன். அவனுக்குக் கிருதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹரியதனன். அவன் தனயன் சகதேவன். அவனுக்கு அதீனன். அவனுக்கு ஜயத்ஸேனன். அவனுக்குச் சங்கிருதி. அவன் குமாரன் க்ஷத்திரதருமன். இவர்களெல்லாம் க்ஷத்திரவிருத்தனுடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள்.

யயாதி மகாராஜன் சரித்திரம்

பரீக்ஷித்திராயரே! நகுஷவமிசஞ் சொல்லுகிறேன். நகுஷமகாராஜனுக்கு யதி, யயாதி, சம்யாதி, ஆயாதி, வியாதி, கிருதி, என்று அறுவர் புதல்வர் தோன்றினர். அவர் யாவரும் மிகுந்த வலிமையும் வீரமு முடையவர். அவருள் யதியென்போன் இராச்சியத்தை விரும்பினானில்லை. ஆகையின் யயாதியென்பவன் பூமியாளப் பெற்றனன். அவன் சுக்கிரன் மகளாகிய தேவயானியையும் விருஷபருவாவின் மகளாகிய சருமிஷ்டையையு மணந்தனன். இங்கு வமிசத்தைப்பற்றிய சுலோக மொன்றுண்டு. அதாவது, "தேவயானி யது துர்வசு என்னு மக்களையும், சருமிஷ்டை துருஹ்யு அனு பூரு என்னு மக்களையும் பெற்றனர்" என்பதேயாம்.

அவ்வரசன் சர்மிஷ்டையினிடத்து அன்புகூர்ந் திருந்ததை தேவயானி தன் தந்தைக்குத் தெரிவிக்க, அந்தச் சுக்கிராசாரியர்

அவ்வரசனுக்கு ஜரையை யடையும்படியாகச் சாபமிட்டார். அது கேட்டு அம்மன்னவன் தனக்கு அகாலத்தில் மூப்பு நேரிடும்படிச் செய்ததனால் மனவருத்தமுற்று அவர் பாதங்களில்வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டான். அதனால் அவர் மனமிரங்கி, மூப்பை ஒருவர்க்குக் கொடுத்து அவருடைய யவ்வனத்தைக் கைக்கொள்ளும்படியாக அவ்வரசனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தார். பின்பு அம்மகாராஜன் தன் மூத்த குமாரனான யதுவைநோக்கி, "பிள்ளாய்! உன் மாதாமஹனுடைய சாபத்தினால் எனக்குநேர்ந்த இம்மூப்பை அவனுக்கிரகத்தின்படியே உனக்குக் கொடுத்து உன் பருவத்தைக் கைக்கொண்டு இன்னுமோராயிர வருஷகாலம் உலகவின்பங்களை யனுபவிக்க விரும்புகின்றேன். எனக்கு இப்போது உலகவின்பங்களில் திருப்தியுண்டாயிருக்கவில்லை. ஆதலால் நீ என் பேச்சுக்கு இணங்கவேண்டும்," என்றுரைத்தான். அதற்கு அந்த யது அங்கீகாரப்படவில்லை. அதுபற்றிப் பிதா "உன் சந்ததி இராச்சியமிழந் திருக்கக்கடவது," என்று சபித்தான். பிறகு துர்வசு, துருகியு, அநு என்கிற குமாரர்களையும் இப்படியே தன் மூப்பை வாங்கிக்கொண்டு யவ்வனத்தைக் கொடுக்கும்படி முறையே வேண்டினான். அவர்களும் அங்கீகரியாமற் போனதனால் அவர்களையும் சபித்தான். அப்புறம் சர்மிஷ்டையின் வயிற்றிற் பிறந்த தன் கடைசிக் குமாரனான பூருவையும் இப்படியேவேண்டினான். அப்பூருவானவன் இப்பேச்சுக்கு வெகுவணக்கமாயும் மேன்மையாயுமிணங்கி "என் தந்தாய்! இது எனக்கு மகாபிரசாதம். அப்படியேயாகட்டும்," என்று பிதாவின் ஆஜ்ஞையைக் கைக்கொண்டு, தன் யவ்வனத்தைக் கொடுத்தான். அதைப்பெற்று அந்த மஹிபதி தருமவிரோதமின்றித் தக்ககாலங்களில் தனக்கு இஷ்டமானபடி சகலபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு செங்கோலையுஞ் செவ்வையாய்ச் செலுத்திவந்தான். அவன் விசுவாசி யென்கிற அப்சரசோடும் தேவயானியோடும் அனுபவித்துக் காமங்களின் முடிவை அடையவேனென்று எண்ணித் தினந்தோறும் அதேமனதாயிருந்தான். நாளுக்குநாள் அனுபவத்தினால் காமங்கள் மிக இனியவைகளாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. ஆதலால் இப்பாடல்களைப் பாடினான்.

"காமமானது காமபோகத்தினாலே ஒருபோதும் அடங்குகிற தில்லை. மற்றென்ன வாகிறதென்றால் அவிகளைச் சொரியச் சொரி

ய அக்கினி வளர்வதுபோல் வளர்ந்தே வருகின்றது. இப் பூமியிலுள்ள சகல தானியங்களும் பொன் முதலான சிறந்த பொருள்களும், குதிரை முதலிய பசுக்களும், அழகிய பெண்டிர்களும் ஒருவனுடைய ஆசைக்குப் போதாமலிருக்கின்றன. ஆதலின் அவ்வாசையை நிறைவேற்ற முயல்வது கூடாதகாரியம்; ஆனதுபற்றி அதனை யொழித்தலேவேண்டும். சகல பூதங்களிலும் விருப்பும் வெறுப்புமாகிய கருத்தை வையாமல் சமமான தோற்றமுள்ளவனான புருடனுக்கு எத்திசையிலும் சுகமேதோன்றும்; புத்தியீனருக்கு விடக்கூடாததாயும் உடையவன் தளர்ந்தாலுந் தளராததாயுமிருக்கின்ற ஆசையை விட்டால் சுகமடையலாம். மனிதன் மூப்பினால் மெலிந்துபோக அவனுடைய மயிர்களும் பற்களும் உதிர்ந்துபோகின்றன. உயிராசை பொருளாசை என்னு மிவ்விரண்டுமோ ஒருபோதும் மெலிவதுமில்லை; இளைப்பதுமில்லை. இதோ திருஷ்டாந்தம். ஓராயிர வருஷகாலம் போகானுபவஞ் செய்து வந்த எனக்கு ஆசை கிஞ்சித்து மொழியாமல் வளர்ந்துகொண்டே வந்ததன்றோ? ஆகலால் நான் இனி இவ்வாசையென்னும் பிசாசத்தை விட்டொழிந்து, மனதைப் பரப்பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் த்வந்தங்களும் மமதையு நீங்கினவனாய், மிருகங்களோடு திரிந்துகொண் டிருக்கக்கடவேன்,, என் றிப்படிச் சிந்தித்தவனாகி, அவ் யயாதிமகாராஜன் பூருவின் யவ்வனத்தை யவனுக்குக்கொடுத்துத் தன் மூப்பைத் தான் பெற்றுக்கொண்டு, தென்கிழக்கில் துர்வசுவையும், மேற்கில் அருகியுவையும், தெற்கில் யதுவையும் சிற்றரசராக்கிச் சகல பூமண்டலத்துக்கும் அப் பூருவை அதிபதியாக வைத்து ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து தான் தவஞ்செய்யும் பொருட்டு வனத்திற்குச் சென்றான்.

கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் சரிதை.

—————0—————

இனி யயாதிமகாராஜாவின் மூத்த குமாரனான யதுவின் குலமுறைசொல்லுகிறேன் கேளும்: அந்த வம்சத்தில் சகல லோகங்களுக்கு மிருப்பிடமாய் மனிதர், சித்தர், கந்திருவர், இயக்கர், இராக்கதர் குகியகர், கிம்புருஷர், அப்சரசுக்கள், நாகர், விஹகர், தயித்தியர் தானவர், ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், அசுவினிகள், மருத்துக்கள், தேவரிஷிகள், ஆகிய இவர்களினாலும், மோக்ஷ

ம், பெற முயன்றவர்களாலும், தருமார்த்த காமங்களை விரும்பியவர்களாலும், தங்கடங்களிஷ்டசித்தியின் பொருட்டுத் துதிக்கப்பட்டவராய் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய் அளவிடக்கூடாத மகத்துவமுள்ளவரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுபகவான் லோகாநுக்கிரககாரணமான திருவிளையாட்டுக் கேற்ற பேர் திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தோடு அவதரித்தருளினார்.

இவ்விடத்தில் ஒருசுலோகம் வழங்கும் அதாவது, "யதுவின் வமிசத்தை ஒருவன் கேட்பதினாலே சகல பாதகங்களினின்றும் விடுபடுவானென்றெனில் அந்த பரப்பிரமமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்னுவங் திருநாமத்தினால் விளங்கினமனுஷியரூபியாக அவதரித்ததன்றோ?," என்பதாம். அந்தயாதுவுக்கு சகஸ்ரஜித்து, குரோஷ்டு, நளன், ரகுனன் என்கிற நான்கு குமாரருண்டானார்கள். அவருள் சஹஸ்ரஜித்தின் மகன் சதஜித்து. அவனுக்கு ஹையஹயன், ஹேஹயன், வேணுஹயன் என்று மூவர் மக்களுண்டானார்கள். அந்த ஹைஹயனுடைய மகன் தருமனென்பவன். அவனுக்குத் தருமநேத்திரன். அவனுக்குக் குந்தி. குந்திக்குச் சஹஸ்ரஜித்து. அவன் மகன் மகிஷ்மான். அவன் மாகிஷ்மதி யென்கிற பட்டணமொன்றுண்டாக்கினான். அவன் குமாரன் பத்திரசிரேணியன். அவனுக்குத் தனகன். அத்தனகனுக்குக் கிருதவீரியன், கிருதாக்கினி, கிருதகருமன், கிருதவுஜசு என்று நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்தக் கிருதவீரியனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனனென்பவன். அவன் ஸ்ரீமந் நாராயணாம்சமாய் அத்திரி குமாரராய் விளங்காநின்ற தத்தாத்திரேய மகாமுனிவரை ஆராதித்து, அவருடைய அனுகிரகத்தினாலே அத்தருமத்திற் புகாமையும், ஸ்வதருமத்திற் பற்றுள்ளமையும், ஆயிரங்கைகளுடைமையும், யுத்தத்தில் வெற்றியும், பூமியைத் தருமத்தினாற் காத்தலும், சத்துருக்களினால் அவமானப்படாமையும், சகல லோகங்களுங் கொண்டாடும்படியான மகாபுருஷனால்மரணமுமான இவ்வரங்களைப் பெற்றான். அதனால் சகல தீவுகளோடுங் கூடின பூமண்டல மெல்லாம் பரிபாலனஞ் செய்து பதினாயிரம் வேள்விகளையு மியற்றினான். அவன் விஷயமான சுலோகம் இக்காலத்திலும் வழங்குகிறதைக் கேளும்! "எந்தராஜாக்களும் யாகங்களினாலும் தானங்களினாலும் தவங்களினாலும் வணக்கமுதலிய சற்குணங்களினாலும் சாஸ்திர கேள்விகளினாலும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை யொவ்வார்கள், அவனுடைய ராச்சியத்தில்

ஒருவனும் பொருளிழந்ததில்லை, இக்காலத்திலும் அவனது நாமத்தைச்சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனுக்கு இழந்தபொருள் கைகூடும் என்று ஹரிவம்சாதிகளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி எண்பத்தையாயிரம் வருஷகாலம் ஆரோக்கியம் செல்வம் பலம் பராக்கிரமம் இவைகளில் யாதொருகுறைவுமில்லாதவனாய்ச் செங்கோல் செலுத்திவந்தான்.

ஒரு காலத்தில் அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டு மதுபானத்தினால் மதித்திருக்கையில், சகல தேவ தயித்திய கந்தர்வர்முதலானவரை வென்றதனாலும் செருக்கடைந்திராநின்ற ராவணன் இக்குவிஜய யாத்திரையாய் அங்கும் வரக்கண்டு பசுவைப்போலே எளிதிலே அவனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுபோய் மாஹிஷ்மதி யென்கிற தன் பட்டணத்தில் ஓர் மூலையிற் போட்டிருந்தான். அம்மன்னவனை அவனிஷ்டப்படியே ஸ்ரீமந் நாராயணவம்சத்தினவதரித்த பரசுராமர் எண்பத்தையாயிரம் வருஷத்தின் முடிவில் சங்கரித்தருளினார். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களில் சூரன், சூரசேனன், விருஷசேனன், மது, ஜயத்துவசன் என்பவர்கள் முக்கியமான ஐவர். அவர்களுக்குள்ளே ஜயத்துவசனென்பவனுக்குத் தாளசங்கன் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அப்பெயரே கொண்ட நூறுமக்களிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மூத்தவன் வீதிஹோத்திரன், இரண்டாவான் பரதன், அந்தப் பரதனுக்கு விருஷன், விருஷனுக்கு மது, அவனுக்கு விருஷ்ணி முதலான நூறு குமாரர் உதித்தார்கள். அதனாலே அந்தக் குலத்தார்க்கு விருஷ்ணிகள் என்றும் மது வென்பவனைப் பற்றி மதுக்கள் என்றும்பெயர் விளக்கிற்று. யதுவைப்பற்றி அவர்களுக்கு யாதவர் என்கிற பெயரும் வழங்கிற்று.

ஜ்யாமகன் சரித்திரம்

யதுவின் புத்திரனான குரோஷ்டு என்பவனுக்குத் துவஜினீவான் என்கிற புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்குச் சுவாதி, அவனுக்கு ருசங்கு; ருசங்குவுக்குச் சித்திரரதன், அவனுக்குச் சசபிந்து, அவன் சக்கிரம், ரசம், மணி, கட்கம், சருமம், கொடி, நிதி என்னு மேழு அப்பிராணிகளும்; மனைவி, புரோகிதன், சேனாபதி

ரதகாரன், காலாள், குதிரை, யானை என்னு மேழு பிராணிகளுமாகிய பதினான்கு ரத்தினங்களை யுடையவனாய்ச் சக்கிரவர்த்தியாயிருந்தான். அவனுக்கு லக்ஷம் பத்தினிகளும் பத்துலக்ஷம் பிள்ளைகளுமுண்டு. அவர்களுக்குள்ளே பிருதுசிரவன், பிருதுகர்மா, பிருது கீர்த்தி, பிருதுயசன், பிருதுஜயன், பிருதுதானன் என்கிற அறுவர் முக்கியமானவர்கள். அவருள் பிருதுகீர்த்தியின் மகன் பிருதுதமன், அவனுக்கு உசனான், அவன் நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்தான். அவனுக்குச் சிதபு என்னு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ருக்குமகவசன், அவனுக்குப் பாரவிருத்து, அந்தப் பாரவிருத்துக்கு ருக்குமேஷு, பிருதுருக்குமன், ஜயாமகன், பலிதன், ஹரிதன் என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். அந்த ஜயாமகனைப் பற்றி ஒரு சுலோகம் உண்டு; என்னவென்றால், பெண்டாட்டிக்கு வசப்பட்டவர்கள் யாராருண்டோ அல்லது உண்டாவார்களோ அவர்கள் யாவருக்கும் சயிப்பியையின் கணவனான ஜயாமகனே மேலானவன்.,, அவனுடைய பத்தினியான சயிப்பி யென்பவள் பிள்ளைபெறாமலிருந்ததனாலே அவ்வரசன் பிள்ளைக்காக வேறு கலியாணஞ்செய்ய மனமுடையவனா யிருந்தும் அவளுக்கு அஞ்சி அப்படிச்செய்யாம லிருந்துவிட்டான். அவனொருகால் மிகுந்த ரதகஜ துரக பதாதிகளோடு கூடிப் பயங்கரமா யிருக்கிற ஒரு மகா யுத்தத்திற் புகுந்து சத்துருக்களை யெல்லாஞ் ஜயித்தான். அப்போது அப்பகைவர் தம்முடைய பந்துக்களையும் பொருள்களையும் விட்டு ஓட, அங்கொரு சுந்தரமான பெண் பயத்தினால் கண் கலக்கமுற்று "என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும், தந்தையே தாயே! உடன் பிறந்தவனே, என்று அழுதுகொண்டு திசைகளைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கூவி நடுக்கமுற் றிருக்கக் கண்டு, அந்தப் பெண்மணியிடத்துக் காதலுற்றவனாய்ச் சிந்திக்கலாயினான். மலடியின் புருஷனாய்ப் பிள்ளையில்லாம லிருக்கின்ற எனக்குத் தெய்வ மிப்பெண் கன்னாயகத்தைப் பிள்ளைக்காக அளித்தது; ஆகலின் இவளைவிவாகஞ் செய்து கொள்வேன்; ஒரு வேளை சயிப்பியை கோவிப்பாளோ என்னமோ; அதற்காக இக்கன்னியா ரத்தினத்தைக் கொண்டு போய்ச் சந்ததிக்காக அவளிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டாகிலும் இவளைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்வேன்,, என்று சிந்தித்து, அப்பெண்ணைத் தன்தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன் பட்டணத்துக்குப் போனான். அப்போது அரசன் ஜயசாலியாய் வருவதைக் கேட்டு அவன் மனைவியான சயிப்பியை சகலமான பரிஜனங்கள்

சேவகர் பட்டணத்தார் முதலானவர்களோடு அவனைப் பார்க்கும்பொருட்டு அரமனை வாசலில் வந்து நின்று, தேரின்மேல் அரசனது இடப்பக்கத்திலிருந்த அக்கன்னிகையைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் கோவத்தினாலுதடு துடிக்க அரசனைநோக்கி “ஓ சபல சித்தமுடையவனே! தேரின்மேல் எவளை யேற்றிக்கொண்டு வந்தாய்?,, என்றாள். இதைக் கேட்டவுடனே அரசன் மிகவும் பயமுற்றவனாய்ப் பின்வார்த்தை யொன்றும் யோசியாமல் “இவள் என் மருமகள்,, என்றான். அதற்கு அவள் “அரசனே! நான் பிள்ளை பெறவில்லை, உனக்கு வேறொரு பெண்டாட்டியுமில்லை, இப்படியிருக்க எந்தப் புத்திரனுக்கு இவளைக் கலியாணஞ் செய்யப்போகின்றாய்,, என்றாள். அரசன் அவளுடைய கோபத்தினாற் கலங்கின வார்த்தையினாலே விவேகத்தையுந் தயிரியத்தையுமிழந்து, முன்னுரைத்த பொருந்தாமொழிக்குப் பரிகாரமாய் மனைவியை நோக்கி “என் பிராணநாயகி! இனி உனக்குப் பிறக்கப்போகிற மகனுக்கு மனைவியாகவே இவளைக் கொண்டுவந்தேன்,, என்றான். அது கேட்டுச் சயிப்பியை புன்னகை கொண்டவளாய் “நல்லது அப்படியே யாகட்டும்,, என்று ஒத்துக்கொண்டாள்.

பின்பு அரசனையிட்டுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தாள். இப்படி சிலகாலஞ் சென்றபிறகு அந்தச் சயிப்பியை வயது முதிர்ந்தவளாயிருந்தும் அதிசுத்தமான லக்கின, ஓரை, திரேக்காணம், நவாம்சம் முதலான அவயவங்களையுடைத்தான காலத்திலே புத்திர வுற்பத்தியைப்பற்றி அரசன் சொல்லியிருந்த வாக்கின் குணத்தினாலே கருப்பமடைந்து, காலத்திற் குமாரனையும் பெற்றாள். அந்தக் குமாரனுக்கு விதர்ப்பன் என்கிற பெயரைப் பிதா கொடுத்தான். பிறகு முன் கொண்டுவந்த கன்னிகையையே அக்குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்தான். அவளுக்கு ஸ்நுஷை என்பதே பெயராயிற்று. அந்த விதர்ப்பராஜனும் அவளிடத்திலே கிருதன், கைசிகன் என்னு மிரு குமாரரைப் பெற்றுப் பின்பு ரோமபாதனென்பவனையும் பெற்றான். அந்த ரோமபாத மகாராஜன் நாரதமகாமுனிவரிடத்தில் ஞானத்தைப் பெற்றான். அந்தரோமபாதனுக்கு மகன் பப்புரு, பப்புருவுக்குத் திருதி, திருதிக்கு கைசிகன், கைசிகனுக்குச் சேதி, அவனுடைய சந்ததியிற் பிறந்தவர்கள் சைத்தியர் எனப்படுவார்கள்.

முன்சொன்ன ஸ்துஷையின் புத்திரனை கிருதனென்பவனுக்குக் குந்தியென்பவன் பிறந்தான், குந்திக்குத் திருஷ்டி, திருஷ்டிக்கு விதிருதி, விதிருதிக்குத் தசரர்கன், அவனுக்கு வியோமன், அவனுக்கு கீமூதன், அவனுக்கு விகிருதி, அவனுக்குப் பீமரதன், அவனுக்கு நவரதன், அவனுக்குத் தசரதன், அவனுக்குச் சகுனி, அவன் மகன் காம்பி, காம்பி மகன் தேவராதன், அவன் குமாரன் தேவக்ஷத்திரன், அவனுக்குப் புத்திரன் மது, மதுவுக்குக் குருவம்சன், குருவம்சனுக்கு அனு, அனுவுக்குப் புருஹோத்திரன், அவனுக்கு அம்சன், அவனுக்குச் சத்துவதன், அந்தச் சத்துவதனைப் பற்றித்தான் இனிச்சொல்லப்படும் ராசாக்களுக்குச் சத்துவதர் என்கிற நாமதேய முண்டாயிற்று. இவ்வாதித்த ஜ்யாமகனுடைய சந்ததியை அன்போடு கேட்கிற புருஷன் பாவந்தீர்ந்தவனாவான்.

ஸ்யமந்தகமணி விருத்தாந்தம்.

கேளும் மயித்திரேயரே! முன்சொன்ன சத்துவதனுக்கு பஜனன், பஜமானன், திவியன், அந்தகன், தேவாவிருதன், மகாபோஜன், விருஷ்ணி என்கிற புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவருள் பஜமானனுக்கு நிமி, கிருகணன், விருஷ்ணி என மூவர் ஒருத்தி வயிற்றிலும், சதஜித்து, சகஸ்ரஜித்து, அயுதஜித்து என்பவர்கள் மற்றொருத்தி வயிற்றிலு முண்டானார்கள். அந்தத் தேவாவிருத னென்பவனுக்குப் பப்புரு வென்பவன் மனிதர்களிற் சிறந்தவனென்றும், தேவாவிருதன் தேவர்களுக் கொப்பானவனென்றும் தூரத்திலிருந்து கேள்விப்படுகின்றபடியே சமீபத்திலே போனபோதும் சரியாய்க் காண்கிறோம். பப்புருவினாலும் தேவாவிருதனாலும் உபதேசிக்கப்பட்ட வழியினால் எழுபத்து நாலாயிரம்பேர் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். ஆதலின் இவர்கள் மகாசிரேஷ்டரெனப்பட்டனர். மகாபோஜன் என்கிறவன் அதிதருமவான். அவன் வம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் போஜர் என்றும், மிருத்திகாவதியென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்தில் வாசஞ் செய்ததனால் மார்த்திகாவர் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். விருஷ்ணிக்குச் சுமித்திரனென்றும் யுதாஜித்தென்றும் இருவர் குமாரருதித்தனர். சுமித்திரனுக்கு அனமித்திரன், அனமித்திரனுக்கு நிக்கினன், நிக்கினனுக்குப் பிரசேனனும், சத்திராஜித்து முண்டானார்கள். அந்தச் சத்திராஜித்து என்பவனு

க்குச் சூரியபகவான் மித்திரனாயிருந்தார். ஒரு காலத்தில் அந்தச் சத்திராஜித்து, கடற்கரையிலிருந்துகொண்டு வெகு பத்தியோடு சூரியபகவானைத் துதித்தான். அந்தச் சூரியபகவானும் அவனுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு மெச்சி, அவனுக்கு எதிரில்வந்து தோன்றினார். இப்படியென் றறியக்கூடாத வடிவுடையராய்ச் சுத்ததேஜோமயமாய் விளங்காநின்ற அவ்வாதித்தியனை நோக்கி, அந்தச்சத்திராஜித்து "பகவானே! உம்மைவானத்தில் நெருப்புக் கட்டிபோலக் காண்கின்றேனன்றோ? அப்படிதான் இப்போதும் உம்மைப் பார்க்கின்றேனேயல்லது வேறில்லை. ஆகலால் நீர் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்ததின் பயனொன்றுமில்லையே?" என்று சொன்னான். அதுகேட்டு அந்த ரவிபகவான் தன் கழுத்திலிருந்த ஸ்யமந்தகமென்கிற ரத்தினத்தைக் கழற்றி ஒரு மறைவிடத்தில் வைக்க பின்பு அந்தச் சத்திராஜித்துக் கொஞ்சம் சிவந்து பிரகாசிக்கிற குறுகிய தேகமும் பூனைக்கண்போலே கொஞ்சம் பொன்னிறமான கண்களுமுடைய சூரியனைப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டனிட்டுத் துதித்து நின்றான். அப்போது சூரியன் அவனைப்பார்த்து "ஓ சத்திராஜித்தனே! உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக்கேள், தருவேன்" என்றான். அதற்கு அந்த யாதவன் அந்த ஸ்யமந்தகமணியைத் தரும்படிக் கேட்டான். அத்தினகரனும் அந்தமணியை அவனுக்குக் கொடுத்துத் தன் ஸ்தானத்திற்குப் போனான்.

பின்பு சத்திராஜித்தன் அந்தத் திவ்வியரத்தினத்தைத் தரித்ததனாலே சூரியனைப்போலவே நாற்புறங்களையும் காந்திகளாலேவிளக்கிக்கொண்டு துவாரகா நகரத்திற்கு வருகையில், அந்தத்துவாரகையிலிருக்கிறவர்கள் ஆதிபுருஷனையும் புருஷோத்தமனையும் பூபார நீக்குதற்காக மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளியிருக்கிற பகவானான கண்ணன் சந்நிதியிற்சென்று, "சுவாமி! தேவரீரைச் சேவிக்கச் சூரியபகவான் வருகிறாற்போலிருக்கிறது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். அதுகேட்டுச் சுவாமியானவர் "வருகிறவன் சூரியனன்று, நம்முடைய சத்திராஜித்தன், சூரியனாலே கொடுக்கப்பட்ட ஸ்யமந்தகமென்னும் மணியைத் தரித்துக்கொண்டு வருகின்றான், ஆகலின் அச்சமின்றிப் பாருங்கள்" என்று அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு அப்படி அவர்களெல்லாம் பார்த்திருந்தார்கள். அந்தச் சத்திராஜிதன் துவாரகைக்கு வந்து அந்தச் சிறப்பான ரத்தினத்தைத் தன் மாளிகையிலே வைத்தான். அந்த மணியோ நாடொன்றுக்கு எட்

டுப்பாரம் பொன்னை யுண்டாக்கத்தக்கது; மேலும் அதன் மகிமையினாலே இராச்சியத்தில் வியாதி, மழையின்மை, நெருப்பு, பாம்பு முதலானவைகளினின்றும் பயம், கருப்பு முதலானவைகள் உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே "இந்த வுத்தமமான வஸ்து உக்கிரசேன மகாராஜனுக்குத் தகுந்தது," என்று திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தார். ஆயினும் குலத்தில் பேதமுண்டாகக்கூடா தென்பதுபற்றித் தாம் சக்திமானா யிருந்தும் அதைக் கவராமற் சும்மா எழுந்தருளி யிருந்தார். அந்தச் சத்திராஜித்தும் "ஒருவேளை கண்ணன் இதை நம்மைக் கேட்பார்," என்று நினைத்து அம்மணியைத் தன் சகோதரனான பிரசேனனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அந்தப் பிரசேனனே, "இது மகாபரிசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் பொன்னை யுண்டாக்கும், அசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் தரித்தவனுக்கே தீங்கை வருவிக்கும்," என்பதை யறியாதவனாய் அந்த ரத்தினத்தைத் தன்கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு, குதிரையேறி வேட்டைக்காகக் காட்டிற்சென்று, அங்கே வேட்டையில் ஒரு சிங்கத்தினால் குதிரையோடுகூடக் கொல்லப்பட்டான். அச்சிங்கம் அவ்விரத்தினத்தை வாயினாற் கவ்விக்கொண்டு போகையில் கரடிராஜனான ஜாம்பவான் அச்சிங்கத்தைக்கொன்று அவ்விரத்தினத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனது குகைக்குச்சென்று சுகுமாரன் என்கிற தன் மகனுக்கு விளையாட்டுக் கருவியாக்கிவைத்தார். இப்படியிருக்கக்காட்டுக்குப்போன பிரசேனன் வராமலிருந்ததனால், யாதவரெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "ரத்தினத்தின்மேல் விருப்பம் வைத்திருந்தார், அவர்தாம் அதை யடைந்திருப்பார், இது அவருடைய காரியந்தான்," என்று காதின்மேற் காதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். கண்ணன் தமக்கிப்படி லோகாபவாத முண்டாயிருப்பதை யறிந்து, சகல யாதவசேனைகளோடு கூடப் பிரசேனனுடைய குதிரை போனவழியை தொடர்ந் தெழுந்தருளிக் காட்டி லோரிடத்திலே குதிரையோடு கூடச் சிங்கத்தினாற் கொல்லப்பட்டு விழுந்திருந்த பிரசேனனையுங் கண்டார். யாவரும் அங்கே சிங்கத்தின் காலடிகளையும் அவன்மேல் தாக்கியிருக்குஞ் சிங்கத்தின் காலடிகளையும் சிங்கத்தின் நகக்குறி முதலானவற்றையும் கண்டதனால் கண்ணன் தமக்குண்டாயிருந்த அபவாதத்தினின்று நீங்கினார்.

பின்பு அந்த மிருகராஜன் போனவழியையும் பிடித்துச் செல்லுகையில் சிறிது தூரத்திலேயே அச்சிங்கத்தை யோர் கரடிகொ

ன்றதாகத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ரத்தினத்தின் மகிமையை நினைத்து அக்கரடிபோன வழியையுந் தொடர்ந்து, அங்கிருந்த மலையினிடத்திற் சேனைகளெல்லாவற்றையும் நிறுத்தித் தாமொருவராய் அந்தக் கரடியின் குகைக்குள் எழுந்தருளினார். உள்ளே எழுந்தருளினபோது அந்தச் சுகுமாரன் என்னுங் குழந்தையை லாலனஞ்செய்துகொண்டிருந்த செவிலித்தாயின் வாக்கில் "சிங்கம் பிரசேனனைக்கொன்றது, சிங்கத்தை நம்முடைய ஜாம்பவான் கொன்றார். ஆதலின் சியமந்தகமணி உனக்கேயாயிற்று, குழந்தாய்! அழாதே," என்கிற வாக்கியத்தைக் கேட்டருளி, அங்கே அச்செவிலித்தாயின் கையில் சொலித்துக்கொண்டிருந்த சியமந்தகத்தைக்கண்டார். அப்போது அச்செவிலி சியமந்தகத்தின்மேற் கண்ணோடி நிற்கிற ஒரு புதிய புருஷனைக்கண்டு அச்சமுற்று "என்னைக் காக்கவேண்டும் காக்கவேண்டும்," என்று கூவினாள். அந்த அபயக்குரலைக் கேட்டுச் ஜாம்பவான் வெகு கோபத்தோடு அங்கேவர, அவ்விருவருக்கும் இருபத்தொருநாள் வரையில் கொடிய யுத்தமுண்டாயிற்று. இப்படியிருக்க வெளியிலிருந்த யாதவர்களெல்லாம் எழெட்டு நாள்வரையிலும் பார்த்துச் சுவாமி வராமையினாலே "ஓகோ! கிருஷ்ணன் இந்தப் பிலத்தில் நாசமுற்றிருப்பான், இல்லாவிட்டால் அவனுக்குச் சத்துருக்களைச் ஜயிக்கத் தடையிருக்கமாட்டாது," என்று கருத்துக்கொண்டவர்களாய்த் துவாரகைக்கு வந்து, "கிருஷ்ணன் முடிவடைந்தான்," என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதுகேட்டு அவருடைய பந்துக்களெல்லாம் செய்யவேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அப்படி வெகு சிரத்தையோடு சிரார்த்தஞ் செய்துவந்தமையால் யுத்தஞ் செய்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்குத் திருப்தியும், பலபுஷ்டியு முண்டாயிருந்தன. ஜாம்பவானுக்கோ இந்த மகாபுருஷனாலே புடைக்கப்பட்டு அவயவங்களெல்லாந் தளர்ச்சியடைந்ததனாலும், ஆகாராதிகளில்லாமையாலும், நாளுக்குநாள் மெலிவுமிகுந்து வந்தது. இவ்வாறு சுவாமியினால் வெல்லப்பட்டபடியினாலே அந்தச்சாம்பவான் சுவாமி திருவடிகளிலே வீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினான்.

"ஓ சுவாமி! தேவரீர் சுராசுர, யக்ஷ, ராக்ஷஸ, கந்திருவாதிகளினாலும் வெல்லக்கூடாதவராயிருக்க, இப் பூமியிற் சஞ்சரிக்கிற மனிதர்களாலும் அவர்களுக்கு உள்ளடங்கின விலங்குகளிற் சேர்ந்

த எம்போலியரோராலும் வெல்லப்படுவீரோ? ஆதலின் தேவரீர் அடியேங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீராமனைப்போல் சகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரபூதரான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவவதாரமாயிருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் பண்ணினின்றார். அந்த ஜாம்பவானைக் கடாக்ஷித்து ஸ்ரீகண்ணன் "ஆம் நீர் நினைத்தபடி நாம் லோகரக்ஷணார்த்தமாயிந்த அவதாரஞ் செய்தோம்" என்று அருளிச்செய்து, விசேஷவாத்ஸல்யத்தினாலே தமது திருக்கைகளைக்கொண்டு அவருடம்மைத் தடவியருளி யுத்தத்தினாலவருக்கு நேர்ந்த நோவெல்லாம் நீக்கியருளினார். பின்பு அக்கரடியரசன் ஸ்வாமிக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தமது மாளிகைக்கு அதிதியாயெழுந்தருளின அவருக்கு அர்க்கியம்போலத் தம்முடைய குமாரிகையான ஜாம்பவதியென்பவளைக் கொடுத்து, மறுபடியுந் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "இவளையுந் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து அம் மணியையுங் கொடுத்தார். ஸ்ரீபகவானும் அவருடைய பக்திக்கு இணங்கி, அம்மணியைக் கொள்ளக்கூடாததானாலும் தமக்கு வந்திருக்கும் அபவாதத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கைக்கொண்டு, ஜாம்பவதியோடுகூடத் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினார். இப்படி எழுந்தருளிய பகவானைச் சேவித்து அந்தத் துவாரகா ஜனங்களெல்லாம் அதிக சந்தோஷப் பூரிப்பினால் மூப்படைந்தவர்களுங்கூட யவ்வனமுற்றவர்போலாகி; "மகாபாக்கியம், மகாபாக்கியம்" என்று கோலாஹலப்பட்டிருந்தார்கள். யாதவர்களும் பெண்டிர்களும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகவு மெய்பொடிக்கவு நின்று மிகவும் வாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

பகவானும் நடந்த காரியங்களையெல்லாம் யாதவ சமூகத்துக்குச் சொல்லி, ஸ்யமந்தகத்தைச் சத்திராஜிதனுக்குக் கொடுத்துத் தமக்குக் கிடைத்த வீணபவாதத்தைப் போக்கிக்கொண்டு ஜாம்பவதியை அந்தப்புரத்திற் சேர்த்துச்சுகமாய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கச் சத்திராஜித்து "நம்மாலே கண்ணன்மேல் வீணபவாதம் ஏற்றப்பட்டதே, இந்த அபராதத்தை யெப்படியாவது நிவர்த்திசெய்து கொள்ளவேண்டும்" என்று நினைத்துத் தன் புத்திரியான சத்தியபாமையைச் ஸ்வாமிக்குச் சமர்ப்பித்தான், அந்தச் சத்தியபாமையை முன்பு அக்ரூரன், கிருதவர்மா, சததனுவா முதலான யாதவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். அவளைத் தங்களுக்

குக் கொடாமற் போனதனால் அவர்களெல்லாம் சத்திராஜித்தின் மேற் பகை பாராட்டி வந்தார்கள். ஒருகால் அக்ரூரன், கிருதவர்மா முதலானவர்கள் சததனுவாவினிடத்துக்குப் போய் "ஓ சததனுவாவே! இந்தச் சத்திராஜித்தினுடைய துர்மார்க்கத்தைப் பார்த்தனையா? வெகு நாளாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எங்களையும் உன்னையும் அவமானம் பண்ணிக் கன்னிகையைக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டானே? இந்த அயோக்கியன் இருந்தாலென்ன? நீ மகாசமர்த்தனாகையால் இவனைக் கொன்றுவிட்டு அந்தத் திவ்விய ரத்தினத்தை யெடுத்துக்கொள், கிருஷ்ணன் அதற்காக உன்னை எதிர்ப்பானென்று நீ நினைக்கிறாயோ, ஆகட்டும் அப்படி நேரிட்டபோது நாங்கள் யாவரும் உனக்குப் பக்கபலமாய் வருகின்றோம்," என்று தூண்டினார்கள். அவனும் அப்படியே செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு ஒருநாள் சத்திராஜித்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனைக் கொன்றுபோட்டு அவ்விரத்தினத்தையுங் கவர்ந்துகொண்டு போனான்.

அக்காலத்தில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையில் வெந்து போனார்களென்கிற செய்திகேட்டு சுவாமி அவர்கள் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த வாரணாவத புரத்துக்கு எழுந்தருளியிருந்தார். சுவாமிக்கோ பாண்டவர்கள் வெந்துபோகாமல் தப்பியிருக்கிறார்களென்பது தெரிந்திருந்தும் லோகமரியாதைக்காகவும், தாமெழுந்தருளாத பக்ஷத்தில் பாண்டவர் பிழைத்திருக்கிறார்களென்று துரியோதனன் சந்தேகித்து அவர்களைக்கண்டு பிடிக்கவேண்டிய முயற்சிசெய்வானாதலால் அப்படிச் செய்யவொட்டாமற் செய்வதற்காகவும் எழுந்தருளினார். ஆகலால் சத்திராஜித்துக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிட்டது. சத்தியபாமையோ தகப்பனைக் கொலைசெய்ததுக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல், அதிகோபங் கொண்டவளாய் ரதத்திலேயேறிக்கொண்டு வாரணாவதத்துக்குப் போய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கண்ணனைக்கண்டு, "என்பிராணநாயகனே! என்னைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தானென்கிற பொறாமையினாலே சததனுவா வந்து என் தகப்பனைச் சங்கரித்துவிட்டுச் சூரியனைப்போல் இருளை நீக்கி யுலகத்தை விளக்கும்படியான ரத்தினத்தையுங் கொண்டுபோய்விட்டான். இது தேவரீருக்குச் செய்த அவமானமேயல்லாமல் வேறன்று. இதைத் திருவுள்ளத்தி லாலோசித்து அதற்குப் பதிலென்ன செய்யக்கூடுமோ அதைச் செய்தருளவேண்டும்," என

று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டாள். இது கேட்டுச் சுவாமி திருவுள்ளத்தில் உபேக்ஷையுள்ளவராயிருந்தும் சத்தியபாமையின் விண்ணப்பத்திற்காகச் சத்துருக்களின்மேல் மிகக்கோபமூண்டு சத்தியபாமையைநோக்கி, "பெண்மணியே! நீ சொன்னபடி இது எனக்குச் செய்த அவமானந்தான், அந்தத் துராத்துமா இப்படிச் செய்ததை நான் சகிப்பேனோ? மரத்தைவிட்டு அதிற் கூடுகட்டிக் கொண்டிருக்கிற பக்ஷிகளைக் கொல்லக்கூடாதன்றோ? நீயேன் என்முன் வீணாய்க் கதறிப்பேசுகிறாய்? வேண்டாம் நில்,, என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிப் பலராமரோடு ஏகாந்தத்திற் பேசினதாவது "வேட்டைக்குப்போய்ச் சிங்கத்தின்கையி லகப்பட்டிறந்தான் பிரசேனன், சத்திராஜித்தும் சததனுவாவினா லிறந்தான், அவ்விருவரும் இறந்ததனால் அம்மணிரத்தினம் நமக்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது, மற்றொருவன் கொண்டுபோக நிமித்தமில்லை, ஆதலால் எழுந்திரும் தேரின்மே லேறிச் சததனுவாவைக் கொல்வதற்கு முயலும்,, என்று தம்பிசொல்லக்கேட்டுப் பலராமர் அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிருவரும் பிரயத்தினஞ் செய்திருப்பதையறிந்து அச்சததனுவா, கிருதவர்மாவண்டை போய்த் தனக்குப் பக்கபலஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குக் கிருதவர்மாவானவன்; கேளப்பா! நான் பலபத்திர வாசுதேவர்களோடு பகைக்கத்தக்கவனல்லேன்போ,, என்றான். அதுகேட்டு அச்சததனுவா அக்குரூரனிடம்போய் அப்படியே சொல்ல, அவனும் "கேளப்பா! திருவடித் தூக்குதலினாலேயே பூமியையெல்லா நடுங்கச்செய்யுந் திறமுடையவரும், தேவசத்துருக்களின் மனைவிகளைக் கைம்பெண்களாக்கவல்லவரும், எப்படிப்பட்டவர்களாலேயுந் தடைசெய்யக்கூடாத சக்கிராயுத முடையவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடும் மதத்தினாற் சுழல்கின்ற கண்களாற் பார்த்தமாத்திரத்தினாலே சத்துருசமூகத்தை யெரிக்கவல்லவரும், மிகவும் பிரபலரான சத்துருக்களாகிய மதயானைகளை வசப்படுத்துந் திறனோடு விளங்குகின்ற மாவெட்டிபோன்ற கலப்பையாயுத முடையவருமான பலராமரோடும் யுத்தஞ்செய்ய உலகந் துதிக்கப்பெற்ற தேவர்களுக்குள்ளும் ஒருவனாகிலுஞ் சக்திமானில்லையே? அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு எதிரில் நான் எவ்வளவு? ஆதலின் வேறுயாரையாகிலும் சரணமாக்கொள்,, என்று சொல்லிவிட்டான், அது கேட்டுச் சததனுவா

"ஓ அக்குரூரனே! நீ யென்னைக் காக்கும்படியான திறனில்லாதவனென்று நினைத்தாலும் இந்த ரத்தினத்தையாவது என் கையிலிருந்து வாங்கிக் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும்,, என்று வேண்டிக்கொள்ள, அக்குரூரன் "நல்லது அப்படியே யாகட்டும், நீ மிகுந்த துன்ப நேரிட்டபோதும் இந்த ரகசியத்தை யாரோடுஞ் சொல்லாமலிருப்பையானால் நான் காப்பாற்றுகிறேன்,, என்று சொன்னான் "அப்படியே யாகட்டும்,, என்று சததனுவா ஒப்புக்கொள்ள, அக்குரூரனும் அந்த மணிரத்தினத்தை வாங்கிக்கொண்டான். பின்பு சததனுவாவானவன் ஒப்பற்ற வேகமுள்ளதாயும் நூறுகாதமளவு மிளையாமற் சுமக்குந் திறமுள்ளதாயுமிருந்த ஒருபெண்குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டான்.

அவனோடிப்போனானென்பதை யறிந்து பலதேவ வாசுதேவ ரிருவரும் சைனிய சுக்கிரீவ மேகபுஷ்பவலாகக ளென்கிற நான்கு குதிரைகள் கட்டியிருக்கிற தேரின்மேலேறி அவனைப் பின்றொடர்ந்தார்கள். சததனுவாவானவன் ஏறிக்கொண்டுபோன பெண் குதிரை நூறுகாதவழி சுமந்துபோன பின்பும் செலுத்தப்பட்டபடியினாலே நடக்கமாட்டாமல் மிதிலாபட்டணத்தின் சமீபமானவொரு வனத்தில் இறந்துபோயிற்று. ஆனதனால் அச்சததனுவாவானவன் கால்நடையாக அப்புறமு மோடத் தலைப்பட்டான். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமயனோடு சொன்னதாவது "பதாதியாயோடிப்போன அந்த அதமனை நானும் பதாதியாகவே தொடர்ந்து ஓடிப் பிடித்துக் கொன்றுவருகிறேன், அது வரையில் நீர் இங்கேயே இந்தத் தேரிலே யிரும், இவ்விடத்தில் இக் குதிரைகள் குதிரை செத்திருப்பதைக் கண்டு மிக அச்சமுள்ளவைகளா யிருக்கின்றமையால் அவற்றை இவ்விடத்தினின்று மப்புறங்கொண்டுபோகவேண்டாம் என்று தம்பி யுரைத்ததைக்கேட்டு ஸ்ரீபலதேவரும் அப்படியேயாகட்டும்,, என்று ரதத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் இரண்டு குரோசந் தாண்டிப்போய் தூரத்திற் காணப்பட்ட சததனுவாவைக் குறித்து அங்கிருந்தே சக்கிரத்தைப்பிரயோகித்து, அவன் சிரசைச் சேதித்துப் பின்பு கிட்டப்போய் அவனுடைய உடம்பையும் வஸ்திராதிகளையுஞ் சோதித்துப்பார்த்தும் ஸ்யமந்தகமணியைக் காணாமல் திரும்பிவந்து தமையனோடு "அண்ணா! சததனுவாவை வீணாகத்தான் கொன்றோம், எவ்வளவு தேடியும் சகலலோக சாரபூதமான அந்த மகாரத்தினம் அகப்படவில்

லை,, என்று உரைக்கக் கேட்டுப் பலபத்திரர் மிகவெகுண்டவராய் தம்பியைநோக்கி "இப்படி நீ பொருளுட்ட மூடபவனுக்குத் தீய வழியிலொடக்கின்றாய், சிச்சி இப்படிப்பட்ட நீ நிந்திக்கத்தக்கவன், இதையெல்லாம் உடன்பிறந்த தோஷத்துக்கு நான் பொறுத்தேன் ஆதலின் இனி நீ உன் இஷ்டப்படி எங்கேயாகிலும் போகலாம், நானுன்னுடன் சேரமாட்டேன், துவாரகைக்கும் வரமாட்டேன், எனக்குத் துவாரகையினாலாவது உன்னாலாவது மற்றுமுள்ள பந்துக்களினாலாவது ஆகவேண்டியதென்ன? என் எதிரில் வந்து ஏன் அநேகம் பொய்ச் சத்தியங்கள் செய்கின்றாய்? உன் சரித்திரம் எவ்வளவும் நன்றாயிருக்கவில்லை,, என்று நிந்தித்துத் திரஸ்காரஞ்செய்யக் கண்ணன் முடிவணங்கி வெருவாய் வேண்டிக்கொண்டார், ஆகிலும் அவர் எவ்வளவும் சமாதானப் படாதவராய்த் தம்பியோடு பேசாமலே மிதிலாபட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார்.

அங்கே ஜனகமகாராஜன் அவரை அர்க்கியாதி உபசாரங்களினால் உபசரித்துத் தமது மாளிகைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோகப் பலதேவரும் உவப்போடு அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்தார். அத்தருணத்தில் துரியோதனன் அஸ்தினபட்டணத்திலின்றும் அங்குவந்து பலபத்திரரிடத்திற் கதாயுத்தாப்பியாசஞ் செய்துகொண் டிருந்தான். ஸ்ரீவாசுதேவரோ துவாரகைக்கு எழுந்தருளிவிட்டார்.

இவ்வாறு மூன்று வருஷகாலஞ் சென்ற பிறகு பப்புரு, உக்கிரசேனன் முதலான யாதவர்களெல்லாம் அம்மணியைக் கிருஷ்ணன் அபகரிக்கவில்லையென்று தெளிந்தவர்களாய், அக்கருத்தைப் பற்றித் தம்பியினிடத்து மனமுறிந்து மிதிலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற பலராமர் சன்னிதிக்குச்சென்று அவருக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி சொல்லித் துவாரகைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்தார்கள். அக்குரூரரோ அந்தச்சியமந்தகமணியின் மகிமையால் உண்டாகின்ற பொன்னைக்கொண்டு எம்பெருமானிடத்திற் சித்தநிலையுள்ளவராய் எப்போதும் யாகங்கள் செய்துகொண்டு வந்தார். "யாகஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் க்ஷத்திரியனையாவது வைசியனையாவது கொன்றவன் பிரமஹத்திதோஷ மடைவான்,, என்று சாஸ்திரமிருக்கிற நம்பிக்கையினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாலே தனக்கு யாதொரு துன்பமும் நேரிடமாட்டாதென் றெண்ணி அக்குரூரர் யாக

தீக்ஷையாகிற கவசத்தைப்பூண்டு நின்றார். அவ்வரதனத்தின் பிரபாவத்தினாலே அவ்விடத்தில் அறுபத்திரண்டு வருஷகாலம் வியாதிகளும் பஞ்சமும் கொள்ளைநோயும் உண்டாகாமலிருந்தன. இப்படியிருக்கச் சத்துருவதனுடைய பேரனுக்குக் குமாரனான சத்துருக்கினனென்பவனை அக்குரூரனைச் சேர்ந்த போஜர்கள் சங்கரித்துப் போட்டதனால் சாத்துவதனுடைய பகையை வைத்துக்கொண்டு துவாரகையில் வாசஞ்செய்வது நியாயமன்றென்று எண்ணி அக்குரூரர் தன்னினத்தாரோடுகூட துவாரகையைவிட்டு அப்புறம் போய்விட்டார். அவர் அப்பட்டணம் விட்டுப் போனதுமுதல் அங்கே வியாதி பஞ்சம் முதலான சகல வுபத்திரவங்களு முண்டாய்க்கொண்டே வந்தன. இதைக்கண்டு யாதவர்களெல்லாம் பலபத்திரர் உக்கிரசேனன் முதலானவர்களோடு சேர்ந்து இதன் காரணத்தை யாலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அச்சங்கத்தில் கருடத்துவஜனான சுவாமி மற்றவர்களை நோக்கி, "இதென்ன இவ்விடத்தில் அநேக துன்பங்கள் ஒருமிக்க வந்து சேர்ந்தன, இதை யாலோசியுங்கள்,, என்று அருளிச்செய்ய, அந்தகனென்னும் பெயர்கொண்ட யாதவ மூப்பனொருவன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

"கேளுங்கள், யாதவர்களே! அக்குரூரனுடைய தந்தை சுவபல்க்கனென்பவ னிருந்தானே, அவனிருந்த விடத்திலெல்லாம் துர்ப்பிக்ஷாதியுபத்திரவம் உண்டானதில்லை, ஒருகால் காசிராஜனுடைய ராச்சியத்தில் மழையில்லாமல் துன்பம் நேரிட, சுவபல்க்கனை அவ்வரசன் தன்னிராச்சியத்திற்கு அழைப்பித்தான், அதனாலே மழைபெய்து ராச்சியத்திற் க்ஷேமமுண்டாயிற்று, அந்தக்காசிராஜனுக்கு ஒரு மகளிருந்தாள், அவளைத் தன்னிராச்சியத்திற்கு நன்மை செய்ததற்காகக் காசிராஜன் சுவபல்க்கனுக்குக்கொடுத்தான், அவள் கருப்பத்திலிருந்து பிரசவகாலம் நேர்ந்தபோதும் வெளிக்குவராமல் தாய்க்கு அதிக துன்பமுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியே பன்னிரண்டு வருஷகாலஞ் சென்றன, இப்படியிருக்க அவ்வரசன் கருப்பத்திலிருந்த சிசுவைக்குறித்து "மகளே! நீயேன் இன்னும் பிறக்கவில்லை? சீக்கிரம் வெளியில்வா, உன் முகத்தைப்பார்க்க விரும்புகின்றேன், உன் தாயை நெடுநாள் ஏன்வருத்துகின்றாய்?,, என்றுசொல்ல, வயிற்றிலிருந்த அக்கன்னிகை ஐயா! இதுமுதல் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு பசுவைப் பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்து வருவீராயின் மூன்று வருஷங்கழித்து நான்

வெளிப்படுவேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பூபதி அப்படியே தினந்தோறு மொரு கோதானஞ் செய்துவந்தான் சொன்னகாலத்திற் கன்னிகையும் பிறந்தாள். தினந்தோறுங் கோதானஞ் செய்ததனாற் பிறந்தாளென்பதுகொண்டு பிதா மகளுக்குக் காந்தினியென்று பெயரிட்டான். அப்படிப்பட்டவள் வயிற்றில் அப்படிப்பட்ட சுவபல்க்கனுக்குப் பிறந்தவன் அக்ரூரன் இப்படிப்பட்ட சுத்தமான பிறப்பும் நல்லொழுக்கமு முள்ளவன் இங்கு நின்று நீங்கினதனால் இவ்வுபத்திரவங்களெல்லா முண்டாகின்றன; குணவானிடத்திற் குற்றம் பாராட்டல் தகுதியன்று, ஆகையால் அந்த அக்ரூரனை இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டும்,, என்று விருத்தன் சொன்னதைக்கேட்டு ராமகிருஷ்ண உக்கிரசேனாதியர் அவனிடத்தபராதத்தைப் பொறுத்து அவனுக்கு அபயங்கொடுத்துத் துவாரகைக்குச் சுவபல்க்க குமாரனான அக்ரூரனை யிட்டுக்கொண்டு வந்தார். அவர் வந்தமாத்திரத்திலேயே சியமந்தகமணியின் பிரபாவத்தினாலே மழையின்மை கொள்ளைநோய் முதலான துன்பங்கள் நீங்கிப்போய் விட்டன.

அப்போது சுவாமி "இந்த அக்ரூரனுக்கு இவ்வள மகிமையிருப்பதற்கு இவன் சுவபல்க்கனுக்குக் காந்தினியினிடத்திற் பிறந்தானென்பது போதுமான காரணமன்று; இது மிக அற்பம்; மழையின்மை முதலிய துன்பங்களை நீக்கும்படியான மகிமையோ மகாயோகிகளுக்கும் அருமையாதலால் காரியம் மிகப் பெரிதாயிருக்கின்றது; ஆகலால் அந்த மகாரத்தினம் இவனிடத்தி லிருக்கவேண்டும், சந்தேகமில்லை, அதற்குத்தான் இப்படிப்பட்ட மகிமையுண்டென்று அறிந்திருக்கிறோம்; மேலும் இந்த அக்ரூரன்யாகத்தின்மேல் யாகமாய் இடைவிடாமற் செய்துவருகின்றான், இதற்கெல்லாங் காரணம் வெகுபொருளைக் கொடுக்கத் தக்கதான அந்த ரத்தினந்தவிர வேறில்லை; ஆகையால் அந்த மகாரத்தினம் இந்த அக்ரூரனை விட்டுப்போனதன்று,, என்று உறுதியான அபிப்பிராயமுள்ளவராய் வேறொரு காரியத்தைச் சாக்கிட்டு யாதவர்களை யெல்லாந் தமது திருமாளிகையிலே சங்கங்கூட்டினார். யாவருங் கூடினபின்பு சொல்லவேண்டிய சங்கதியைச்சொல்லி நிறைவேற்றினவுடனே வேறொரு சங்கதியைக் கொண்டுவந்து, சில பரிஹாசவார்த்தைகளோடு சுவாமி அக்ரூரனை நோக்கி "ஓ தானபதியான அக்ரூரரே! சததனுவா அந்தச் சியமந்தகமணியை உமக்குக் கொடுத்

து நமக்குத் தெரியும், அந்த மகா பிரபாவமுள்ள ரத்தினம் உம்மிடத்திலிருக்கிறது, அப்படியேயிருக்கட்டும், அதின் பிரயோஜனத்தை இவ்விராச்சியத்தில் நாமெல்லாம் அனுபவித்து வருகின்றோம் ஆனால் நம்முடைய பலபத்திரருக்கு அதை நான் எடுத்துக்கொண்டதாய் ஒருநினைப்பிருக்கின்றது, அதற்காக அதனை என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் வைத்துக் காண்பிக்கவேண்டும்,, என்று அருளிச்செய்து வாய்மூடிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். அதுகேட்டு அக்குரூரர் "இப்போது நாம் என்ன செய்கிறது? இல்லை யென்றோமானால் அப்படி யிப்படி நம்முடைய வஸ்திரங்களைச் சோதித்து ரத்தினத்தை சுவாமி எடுப்பார், பின்போ அவருக்கு விரோதியாகின்றோம், அது நல்லதன்று;, என்று ஆலோசித்துச் சகல ஜகத்காரணரான ஸ்ரீவாசுதேவனை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினார்.

“சுவாமி! சியமந்தகத்தைச் சததனு அடியேனுக்குக் கொடுத்தான். அவன்போனபின்பு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சுவாமிகேட்பாரென்று நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் வருந்தியே இத்தனை நாள்வரையில் இதனைத் தரித்திருந்தேன். அதைத்தரிக்கும் வருத்தத்தினால் சகலபோகங்களிலும் மனப்பற்றில்லாதவனாகிச் சிறிதும் சுகமறியா திருக்கின்றேன். பகவானே! இந்த ரத்தினத்தைத் தரித்துக்கொண்டாகிலும் ராச்சியத்துக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டாக்கு முபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாமல் நம்முடைய கையிற் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றானே யென்று தேவரீர் நினைப்பீரே யென்கிற பயத்தினால், நானே வலுவிலே இதை இத்தனைநாளும் தேவரீர் சந்நிதியிற் சமர்ப்பியாம விருந்தேனே யல்லாமல் வேறன்று, ஆதலால் இப்போது இந்த ரத்தினத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யாருக்காகிலும் திருவுள்ளத்தின்படி கொடுக்கலாம்,, என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தமது மடியில் வஸ்திரத்தில் முடிந்துவைத்திருந்த மிகச்சிறிய பொற்சிமிழை யெடுத்து அந்தச் சபையிலேயே அதைத் திறந்து அந்த ரத்தினத்தை வைத்தார். எடுத்துவைத்தபோதே அந்தச் சபையெல்லாம் அதின் காந்தியினால் பளபளவென விளங்கிற்று. இவ்வாறு அக்குரூரர் இதனை வெளியிலெடுத்து வைத்து “இந்தச் சியமந்தகமணியைச் சததனுவா எனக்குக்கொடுத்துப்போனான். இதோ அதை யிங்கேவைத்துவிட்டேன், இது யாருக்குச்சேரவேண்டியதோ அவர் எடுத்துக்கொள்ளலாம்,, என்று சொல்லிவிட்டார். அதைக் கண்டு சகல யாதவர்களும் “நன்றாயிருக்கின்றது, நன்றாயிருக்கின்

றது,, என்று களகளப்பாய்ப் பேசினார்கள். பலபத்திரர் "இம்மணி நமக்குந் தனக்கும் பொதுவாயிருக்கட்டும் என்று கிருஷ்ணனே யங்கீகரித்திருக்கிறானன்றோ,, என்று அதன் கண் அவாவுற்றிருந்தார். சத்தியபாமையோ "நமக்கிது பிதுருதனமன்றோ? ஆதலின் நமக்கு,, என்று ஆசை கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் இவ்விருவருடைய கருத்தையு மறிந்து எருதுக்கும் சக்கரத்திற்கும் நடுவிலகப்பட்ட ஜந்துவைப்போல் மிகவும் மனச்சங்கடப்பட்டு யாதவர்களெல்லாம் கேட்கும்படி அக்குரூரரைநோக்கி, "கேளும் அக்குரூரரே! இப்போது இந்த மணிரத்தினத்தை நான் யாவர்க்கு மெதிரில் எடுத்துக் காண்பிக்கச்சொன்னது எதுக்கென்றால், நான் அதனை யபகரித்திருக்கிறேனென்று சிலருக்குண்டாயிருக்கிற எண்ணத்தை மாற்றிப் பரிசுத்தனாவதற்கேயன்றி மற்றொன்றிற்கன்று இதுவோ என் தமயனாருக்கும் எனக்கும் பொதுத்தான், நன்றாயோசித்தால் இது சத்தியபாமைக்குப் பிதுருதனமானது பற்றி அவளுக்கேயுரியது, இதனால் சகல ராச்சியத்திற்கும் விசேஷ நன்மையுண்டு அதற்காக இதை மகாபரிசுத்தனாய்ப் பிரமசாரி விருதத்தை யனுஷ்டிப்பவனே தரித்திருக்கவேண்டும். அசுத்தனாயிருப்பவன் தரிப்பானாகில் அவனுக்கே தீங்குண்டாகும். நானோ பதினாயிரம் பெண்டீர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேனாகையால் இம் மணியை வைத்திருக்க யோக்கியனல்லேன். சத்தியபாமைதான் எப்படி தரிக்கமாட்டுவாள்? பலபத்திரரோ இதைத் தரிப்பதற்காகச் சுராபான முதலான போகங்களை யிழக்கவேண்டியவராய் இருக்கின்றார். ஆகலின் "ஓ தானபதியே! இந்த யாதவ கூட்டமும் பலராமரும் நானும் சத்தியபாமையும் உம்மைப் பிரார்த்திப்ப தென்னவெனில் இந்தனை நாளும்போலே இனிமேலும் சகல ராச்சிய க்ஷேமார்த்தமாய் நீரே தரித்திருக்கவேண்டும், மறுத்தொன்றுஞ்சொல்லவேண்டாம் என்று பகவான் அருளிச் செய்ததைக்கேட்டு, அக்குரூரர் சுவாமி யபிமதத்துக்கு அடியேன் மாறாய் நடக்கக்கடவேனல்லேன், ஆகலின் அப்படியே யாகட்டும்,, என்று அந்த ரத்தினத்தை எடுத்து, தமது கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு சூரியன்போலே மகாவிளக்கத்தோடு சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஓ மயித்திரேயரே! இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு நேர்ந்த வீணபவாத நீக்கத்தை நினைப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் அபவாதம் கிஞ்சித்தும் நேரிடுவதில்லை. கரணகளேபரங்கள் மெலிவுறாமல் வாழ்ந்திருந்து சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்.

அனமித்திர வம்சமும்
பாண்டவர்கள். உற்பத்தியும்

அனமித்திரனுடைய மகன் சினி என்பவனிருந்தான். அவனுக்கு யுயுதானனென்கிற பெயருமுண்டு. அவனுக்குச் சஞ்சயனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் குணி பிறந்தான். குணிக்கு யுகந்தரன். இவர்கள் தாம் சைனேயர்.

அந்த அனமித்திரனுடைய குலத்திலே விருஷ்ணியென்பவனுண்டானான், அவன் குமாரன் சுவபல்க்கன், அவன் பிரபாவத்தை உமக்கு முன்பே சொன்னேன், அந்தச் சுவபல்க்கனுக்குச் சித்திரகன் என்று தம்பியொருவனுண்டு, சுவபல்க்கனுக்கு அக்குரூரன் என்பவர் காந்தினியினிடத்தில் பிறந்தார். அந்தச் சுவபல்க்கனுக்கே மற்றொருத்தியின் வயிற்றில் உபமத்கு என்பவனொருவன் பிறந்தான், அவ்வுபமத்குவுக்கு மிருகாமிருதன், விசுவன், அரிமேஜயன், கிரிக்ஷத்திரன், உபக்ஷத்திரன், சத்துருக்கினன், அரிமர்த்தனன், தருமதிருக்கு, திருஷ்டகருமன், கந்தமன், ஜெவாஹன் என்கிற புத்திரரும் சுந்தரா என்கிற கன்னிகையும் உண்டானார்கள். அக்குரூரருக்கு தேவவான், உபதேவன் என்பவர்கள் சனித்தார்கள். சித்திரகன் என்பவனுக்கு பிருது, விபிருது முதலிய மக்கள் அநேகருண்டானார்கள். முன்சொன்ன சத்துவதகுமாரனான அந்தகனுக்குக் குகுரன், பஜமானன், சுசி, கம்பலன், பார்ஹிஷ்தன், என்று நால்வர் உதித்தார்கள். அவருள் குகுரனுக்குத் திருஷ்டன் ஜனித்தான். அவனுக்குக் கபோதரோமா. அவனுக்கு விலோமா. அவனுக்குத் தும்புருவென்னுங் கந்திருவனுடைய மித்திரனான அனு என்பவன் பிறந்தான். அனுவுக்கு ஆனகதுந்துபி, அவனுக்கு அபிஜித்து, அபிஜித்துக்குப் புனர்வசு, அவனுக்கு ஆகுகன் என்கிற மகனும், ஆகுகி என்கிறமகளு முண்டானார்கள். ஆகுகனுக்குத் தேவகன் உக்கிரசேனன் என்று இரண்டு புத்திரர். அவருள் தேவகனுக்கு தேவவான், உபதேவன், சகதேவன், தேவரக்ஷிதா, என நால்வர் புத்திரருண்டு. அவர்களுக்கு விருகதேவை, உபதேவை, தேவரக்ஷிதை, ஸ்ரீதேவை, சாந்திதேவை, சகதேவை, தேவகி என்று ஏழுடன்பிறந்தார்களுண்டு. அவ்வேழு பெண்களையும் வாசுதேவர் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார். உக்கிரசேனனுக்குக் கம்சன்,

நியக்ரோதன், சுகாமா, அனகாஹ்ரவன், சங்கு, சுபூமி, ராஷ்டிரபாலன், யுத்ததுஷ்டி, சுதுஷ்டிமான் என்கிற குமாரர் பிறந்தார்கள். அன்றியும் கம்சை, கம்சவதீ, சுதனூ, ராஷ்டிரபாலிகை என்று நால்வர் பெண்பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். பசுமானனென்பவனுக்கு விரோதனென்னும் புத்திரனுண்டானான். விரோதனுக்குச் சூரன், சூரனுக்குச் சமி, சமிக்குப் பிரதிக்ஷத்திரன், அவனுக்குப் போஜன், அவனுக்கு இருதிகன், அந்த இருதிகனுக்குக் கிருதவர்மா, சததனு, தேவார்ஹன், தேவகர்ப்பன் முதலான சிலகுமாரருண்டானார்கள். அவருள் தேவகருப்பனுக்குச் சூரனென்பவன் பிறந்தான் அந்தச் சூரனுக்கு மாரிஷையென்னு மனைவியிருந்தாள். அச்சூரன் அந்த மாரிஷையென்பவளிடத்திலே வசுதேவன் முதலான பத்துப் பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அந்தவசுதேவர் பிறக்குங்காலத்திலே தேவதைகள் இவரிடமாய்ச் சுவாமி திருவவதாரஞ் செய்வதையறிந்து ஆனகம், துந்துபி என்கிற வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். அதனால் வசுதேவருக்கு ஆனக துந்துபி என்கிற நாமதேய முண்டாயிற்று. அந்த வசுதேவருக்குத் தேவபாகன், தேவசிரவன், அஷ்டகன் கருச்சக்கிரன், வச்சதாரகன், சிருஞ்சயன், சியாமன், சமிகன், கண்டூஷன் என்கிற ஒன்பது சகோதரர்களும் பிருதை, சுருததேவை, சுருதகீர்த்தி, சுருதசிரவை, ராஜாதிதேவி என்கிற ஐந்து சகோதரிகளு மிருந்தார்கள். அந்தச் சூரமகாராஜனுக்குக் குந்தியென்று புத்திரி யொருத்தி யிருந்தாள். அவள் சுபுத்திரியாயிருந்ததினாலே அந்தக் குந்தி யென்பவளை பாண்டு மகாராஜன் விவாகஞ்செய்து கொண்டான். அவளுக்கு தருமன், வாயு, இந்திரன், இவர்களினாலே யுதிஷ்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுனன் என்கிற மூன்றுகுமாரருண்டாக்கப்பட்டார்கள். அன்றியும் அவள் கன்னிகையா யிருந்தகாலத்திலே சூரியபகவானாலே கர்ணனென்பவனுண்டாக்கப்பட்டிருந்தான். அந்தக் குந்திக்கு மாத்திரியென்று சக்களத்தி ஒருத்தி யிருந்தாள். அவளுக்கு நாசத்தியன், தசிரன் என்கிற தேவர்களால் நகுலன், சகதேவன் என்று மிரண்டு குமாரருண்டாக்கப்பட்டார்கள். இக்குந்தியின் சகோதரியான சுருததேவை யென்பவளைக் காருசதேசத்து ராஜனான விருத்ததர்ம மகாராஜன் விவாகஞ்செய்து கொண்டான். அவள் வயிற்றில் தந்தவக்கிரன் என்கிற மகா அசுரன் பிறந்தான். சுருதகீர்த்தியைக் கேகயராஜன் கலியாணஞ்செய்துகொண்டான். அவள் வயிற்றில் சந்தர்த்தனன் முதலான ஐவர் குமாரர் பிறந்தார்கள். ராஜாதிதேவியானவள் அவந்திரா

சனுக்கு மனைவியாகி விதூரன், அனுவிந்தன் என்பவர்களைப் பெற்ருள். சிருதசிரவசு என்பவள் சேதிதேசத் திராசனுகிய தமகோஷ னுக்குப் பத்தினியாகிச் சிசுபாலனென்கிற குமாரனைப் பெற்ருள்.

அவன் முற்காலத்தில் அசுரருக்கெல்லாம் அரசனுயிருந்த இ ரணியகசிபு என்பவன், அவன் சகலலோக குருவான ஸ்ரீநாசிம்ம மூர்த்தியால் சங்கரிக்கப்பட்டு மறுபடியும் அளவற்ற வீரிய சவுரிய பராக்கிரம சம்பத்துக்களை யுடையனும் மூன்று லோகத்தாரையுந் தன் வசப்படுத்தி யாருந் திறனுள்ள ராவணனுகப்பிறந்தான். அப் போது வெகுகால மனுபவிக்கப்பட்டதும் எம்பெருமானுலே சேர் ந்த சரீரஸ்பர்சத்தினு லுண்டானதுமான புண்யவசத்தினுலே ஸ்ரீரா மாவதாரஞ்செய்த அவ்வெம்பெருமானுலேயே சங்கரிக்கப்பட்டா ன். அவன் சிசுபாலனுய்ப் பிறந்தபோதும் பூமிபாரந் தீர்க்கும்பொ ருட்டு அவதரித்தருளிய தாமரைக்கண்ணனை பகவானிடத்திலே பகையே பாராட்டி வந்தான். 'அதனுல் அக்கண்ணனுலேயே சங்கரி க்கப்பட்டு எப்போதும்' அவ்வெம்பெருமானையே நினைத்திருந்தத ஞல் அந்தப் பரமாத்துமாவி னிடத்திலே சாயுச்சியம் பெற்ருன். எம்பெருமான் பக்தியோடு தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்குத் திரு வுள்ளமுவந்து மோக்ஷமளிப்பதுபோலவே விரோதத்தினுலேயாகி லும் தன்னை யிடைவிடாது நினைத்திருந்தவர்களுக்கும் திருவுள்ள முகக்காமலே அந்த மோக்ஷத்தையே யளிக்கின்ருன்.

சிசுபாலமோக்ஷகாரணமும் பகவானுடைய திருவம்சமும்.

மைத்திரேயர் வினவுகிருர், "பராசரமகாமுனிவரே இந்தச் சிசுபாலன் இரணியகசிபுவா யிருந்தபோதும் இராவணனு யிருந்த போதும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தி னுலே மகாபோக பாக்கியங்களைப் பெற்றிருந்தானே யல்லது சாயு ச்சியத்தை யடையவில்லையே; அப்படியிருக்க, இப்போது மாத்தி ரம் சாயுச்சியத்தை யடைந்த விதமென்னை? இதை அறிய மிகவுங் குதூகல முடையவனுயிருக்கிற அடியேனுக்கு இதை விளக்கியரு ளவேண்டும்; தேவரீர் சகலதருமங்களையு மறிந்தவர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்ட ராதலால் இவ்விஷயத்தின் உண்மையையும் அறிந்திருக்

கிறீர்,, என்று வேண்டி வினவின சிஷ்யருக்கு ஆசாரியர் அருளிச்செய்யலாயினார்:—

கேளும், மயித்திரேயரே! சகல லோகங்களுக்குஞ் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார கர்த்தாவான சுவாமி ஹிரணியகசிபுவைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு நரசிம்மாவதாரஞ் செய்கையில், அவ்வசுரனுக்கு இவர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவென்கிற கியானம் உண்டா யிராமல், புண்ணியவசத்தினால் மகிமைபெற்ற ஒரு ஜெந்து என்கிற நினைப்பே யுண்டாயிருந்தது; ஆதலால் அவ்வசுரன் ரஜோகுணத்தின் மிகுதியால் அப்படிப்பட்ட விபரீத பாவனையைப் பெற்றிருந்து, அந்த நரசிம்ம மூர்த்தியாலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தின் காரணமாய் மூவுலகங்களையும் ஆளத்தக்க மேன்மையான செல்வத்தைப் பெற்றானே யல்லது, ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதனும் பரப்பிரம்மமாயும் இருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் லயமடையவில்லை. இப்படியே ராவணனா யிருக்கையிலும் அவன் காம பரவசனாகி சீதாபிராட்டியினிடத்தில் மிக அன்புள்ள ஸ்ரீராமரூபியான எம்பெருமானாலே வதை செய்யப்பட்டபோதும் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் எம்பெருமானென்கிற கியான முண்டாகாமல் மனுஷியனென்கிற கியானமேயுண்டாயிருந்தது. மறுபடியும் எம்பெருமானாலே வதைசெய்யப்பட்ட சுகிருத மகிமையினால் சேதி ராசகுலத்திற் பிறந்து பூமண்டலத்தோர் கொண்டாடும்படியான ஐசுவரியத்தைப் பெற்றான், ஆனால் அந்தச் சனனத்தில் எம்பெருமானுடைய சகலமான திருநாமங்களையும் நிந்திப்பதற்குக் காரணமானான். எப்படியென்றால், அநேக சன்மங்களால் வளர்ந்துவந்த மிகுந்த பகையைப்பற்றி அவ்வெம்பெருமானுடைய சகலமான திருநாமங்களையும் நிந்திப்பதிலும் வெருட்டுவதிலும் மற்றுமுள்ள செய்கைகளிலும் உச்சரித்து வந்தான். மேலும் மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவோடொத்த திருக்கண்களுள்ளதும், பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற பீதாம்பரத்தைத் தரித்ததும், திவ்விய கிரீட கேயூர ஹார கடகங்கள் முதலான திருவாபரணங்களை யணிந்ததும், திரண்டு பருத்துநீண்ட நான்கு திருக்கைகளோடும் திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்வியாயுதங்களோடுங் கூடி விளங்கிக்கொண்டிருப்பதுமான அந்தக் கண்ணனுடைய திவ்வியரூபத்தையே, உண்கையிலும் இருக்கையிலும் படுக்கையிலும் உலாவுகையிலும் மஞ்சன மாடுகையிலும் மற்றெல்லா வவஸ்தைகளிலும் விடாமல் ஒரேபிடிப்பாய்மனதில் நினை

த்திருந்தான். அதனால் எங்கு மந்தத் தோற்றமே விளங்கப்பெற்று கோபதாபாதிகளில் அவனையே உச்சரித்து, அந்தப்பாவனையே பொருந்தினவனாய்த் தன்னைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டு எறியப்பட்ட திருவாழியின் காந்திமாலைகளினாலே சொலித்துக்கொண்டு அழியாத் தேஜோரூபமாயும் பகைமுதலிய குற்றங்க ளற்றதாயும் பரப்பிரம்மமாயும் உள்ள அந்தப் பகவானுடைய சொரூபத்தை எப்போது உள்ளபடி கண்டானோ, அந்தக்காலத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்விய சக்கரத்தினாலே அந்தச் சிசுபாலன் சங்கரிக்கப்பட்டவனாய், அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸ்மரணாதிகளாலே சகலபாபங்களும் நசிக்கப்பெற்று, அவ்வெம்பெருமானிடத்திலேயே லயத்தையடைந்தான்.

ஓ மயித்திரேயரே! சிசுபால மோக்ஷத்தைப்பற்றின சகலத்தையும் உமக்கு நன்றாய்ச் சொன்னேன்; எம்பெருமான் பகைபற்றியாவது சங்கீர்த்தனஞ் செய்பவர்களுக்கும் நினைப்பவர்களுக்கும் சுராசுரர்களு மடையமாட்டாத பெரும்பயனை அளிப்பானானால் நன்றாய்ப் பக்திசெய்பவர்களுக்கு அளிக்கக்கேட்க வேண்டுமோ?

இந்தச் சங்கதி யிருக்கட்டும் ஆனகதுந்துபி என்கிற வசுதேவருக்குப் பௌரவி, ரோஹிணி, மதிரை, பத்திரை, தேவகி முதலாக அநேக பத்தினிகள் உண்டு. அவருள் ரோகிணிக்குப் பலபத்திரன், சடன், சாரணன், துர்மதன், முதலான புத்திரர் உண்டானார்கள். அந்தப் பலபத்திரரும் ரேவதியினிடத்தில் விசடன், உல்முகன் என்கிற பிள்ளைகளைப்பெற்றார். சாரணனுக்குச் சாஷ்டி, மார்ஷ்டி, சிசு, சத்தியன், சத்தியதிருதி முதலான புத்திரர் உண்டானார்கள். பத்திராசுவன், பத்திரபாகு, துர்த்தமன், பூதன் முதலானவர்களும் ரோகிணியின் வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள். மதிரை யென்பவருக்கு நந்தன், உபநந்தன், கிருதகன் முதலான சிலமக்கள் பிறந்தார்கள். பத்திரைக்கும் உபநிதி, கதன் முதலிய குமாரருண்டு. வைசாலியென்பவளுக்குக் கௌசிகன் என்கிறமகன் ஒருவன் உண்டானான். தேவகியினிடத்திலும் கீர்த்திமான், சுஷேணன், உதாயு, பத்திரசேனன், ருஜதாசன், பத்திரதேவன் என்கிற ஆறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்; அவர்கள் யாவரையும் கம்சன் கொன்றான். பின்பு ஏழாவதுகர்ப்பத்தை எம்பெருமானுடைய நியமனத்தின்படியே யோகநித்திரையானது நள்ளிரவில் தேவகியின் வயிற்றினின்றும்

பெயர்த்து ரோகிணியின் வயிற்றிலே சேர்த்து விட்டது. அப்படி யிழுக்கப்பட்டதினால் அந்த ஏழாவது பிள்ளைக்கு ஸங்கர்ஷணன் என்கிற திருநாம முண்டாயிற்று.

பின்பு சகலலோகங்களாகிய மகாவிருட்சங்களுக்கு வேராயும் இருந்தவர்களு மிருக்கின்றவர்களு மிருப்பவர்களுமான சகல சுராசுர முனி ஜனங்களுடைய மனசுக்கும் எட்டாதவனாயும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாயும், சகலகுண ஐசுவரிய சம்பன்னனாயு முள்ள ஸ்ரீவாசுதேவன், பிரம்மா முதலான சகல தேவதைகளினாலும் பூமி பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனாய்த் தேவகீ கர்ப்பத்தில் எழுந்தருளினான். அவ்வெம்பெருமானுடைய அனுக்கிரகத்தினால் வளரப்பெற்ற மகாமகிமையுள்ள அந்த யோகநித்திரையும் நந்தகோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றிலே பிறந்தது. அந்தத் தேவகீ கர்ப்பத்தினின்றும் அத்தாமரைக் கண்ணனான எம்பெருமான் திருவவதரித்தபோது சகலலோகமும் தெளிந்த பிரகாசமுள்ள சூரியசந்திராதி கிரகங்களுள்ளதாகவும் சர்ப்பாதி பயமில்லாததாகவும் சொஸ்தமான மனசுள்ளதாகவும் அதர்மம் நீங்கினதாகவும் ஆயிற்று. அந்தச் சுவாமி யவதரித்து யாவரையும் ஸன்மார்க்கஸ்தராகத் திருத்தியருளினர்.

இவ்வாறு பூலோகத்தி லவதரித்த அவ்வெம்பெருமானுக்குப் பதினாறாயிரத்து நூற்றொரு பத்தினிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ருக்குமணி, சத்தியபாமை, ஜாம்பவதி, சாருஹாசினி முதலான எண்மர் முக்கியமானவர்கள். இப்பத்தினிகள் யாவரிடத்தும் சகலரூபியான அவ்வெம்பெருமான் லக்ஷத்தெண்பதினாயிரம் பிள்ளைகளை யுண்டாக்கினார். அந்தப் பிள்ளைகளுக்குள் பிரத்தியும்னன், சாருதேஷ்ணன், ஸாம்பன் முதலான பதின்மூவர் பிரதானமானவர்கள். அந்தப் பிரத்தியும்னன் ருக்குமியின் மகளாகிய ருக்குமவதி யென்பவளைக் கலியாணஞ்செய்து அனிருத்தனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான், அவ்வனிருத்தனும் அந்த ருக்குமியின் பௌத்திரியான சுபத்திரை யென்பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு வச்சிரன் என்னு மகனைப்பெற்றான். அவ்வச்சிரனுக்குப் பிரதிபாகு வென்பவன் மகன். அந்தப் பிரதிபாகுவுக்குக் குமாரன் ஸுசாரு. இவ்வாறு அநேகமாயிரங் கிளைகளுள்ள யதுகுலத்தின் புத்திர சங்கியைச் சொல்ல அநேகமாயிர

வருஷகாலமும் போதாது. இவ்விஷயத்தில் இரண்டு சுலோகங்கள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. "யதுகுலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு வில் வித்தை கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மூன்றுகோடியே யெண்பத்தெட்டு லக்ஷப்பெயர். மகாத்மாக்களான யாதவரை எண்ணுதற்கு யார் திறம்? அக்குலத் தலைவனான ஆகுகனொருவனே பதினாயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷப்பேரோ டிருக்கிறார்."

கேளும் மயித்திரேயரே! முன்பு தேவாசுர யுத்தத்தில் இறந்த மகாபலவான்களான அசுரரெல்லாம் லோகோபத்திரவம் பண்ணும்படியாக மனிதருக்குள் பிறந்தார்கள். அவர்களை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டு தேவதைகளெல்லாம் யதுவம்சத்தில் நூற்றொருகுலத்தராகப் பிறந்தார்கள். இவர்கள் யாவர்க்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவான் அதிபதியாகி ஆண்டுவந்தபடியால் அவருடைய நியமனத்துக்கு உள்ளடங்கி நடந்துவந்த அவ் யாதவர்கள் குறைவற்று நாளுக்குநாள் விருத்தியானார்கள். ஆதலால் அவ்வம்சம் மிகப்பெருகி அளவற்றிருந்தது. இவ்வாறு வளர்ந்துவந்த விருஷ்ணிவம்ச வரலாற்றை எவன் அன்போடு கேட்கிறானோ அவன் சகல பாபங்களு மொழிந்தவனாகி ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்தை யடைவான்.

துர்வசுவம்ச சரித்திரம்.

பராசரர் அருளிச்செய்கிறார், ஓ மைத்திரேயரே! இப்படியாக யதுவம்சத்தை உமக்கு விசிதமாய்ச் சொன்னேன், இனித் துர்வசு வம்சத்தைக் கேளும். துருவசுவுக்கு வன்னியென்பவன் மகனொருவனிருந்தான். அவ்வன்னியின் மகன் பார்க்கன். பார்க்கனுக்குப் பானு. அவனுக்குத் திரயிசானு. அவனுக்குக் கரந்தமன். கரந்தமனுக்கு மருத்தன். அவன் சந்ததி யற்றவனாகிப் புருவம்சஸ்தனான துஷ்யந்தனைப் புத்திரனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டான். இவ்வாறு அந்த வம்சமானது யயாதி சாபத்தினால் விருத்தியில்லாமற் பௌரவ வம்சத்தையே சேர்ந்துவிட்டது.

துருகியுவம்ச சரித்திரம்.

துருகியுவின் குமாரன் பப்புரு. அவனுக்குச் சேது. சேதுவின் குமாரன் ஆரப்தன். ஆரப்தனுடைய குமாரன் காந்தார

கன். காந்தாரனுக்குக் கர்மன். கர்மனுக்குக் கிருதன். கிருதனுக்குத் துர்த்தமன். அவனுக்குப் பிரசேதன். பிரசேதனுடைய குமாரன் சததருமன். அவன் மேற்கு வண்நாட்டிலுள்ள அநேக மிலேச்சருக்கு அதிபதியாயிருந்தான்.

அனுவமிச சரித்திரம்.

யயாதி மகாராஜனுடைய நான்கா மகனான அனுவென்பவனுக்கு சபாநலன், சட்சு, பரமேக்ஷு என்கிற குமாரர் மூவருண்டானார்கள். அவர்க்குள் சபாநலனுடைய புத்திரன் காலாநலன். காலாநலனுக்குச் சிருஞ்சயன். சிருஞ்சயனுக்குப் புரஞ்சயன். புரஞ்சயனுக்குச் சனமேஜயன். அவனுக்கு மகன் மகாசாலன். அவன் குமாரன் மகாமனசு. அவனுக்கு உசீநரன். திதிட்சு, என்றிரண்டு குமாரருண்டானார்கள். உசீநரனுக்குச் சிபி, நிருகன், நவன், கிருமி, வர்மன் என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். சிபிக்குப் பிரஷதர்ப்பன், சுவீரன், கேகயன், பத்ரகன் என்று நால்வர் குமாருண்டு. திதிக்ஷுவுக்கும் ருஷத்திரதன் என்கிற மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹேமன், ஹேமனுக்குச் சுதமசு, சுதமசுக்குப் பலி, அவனுடைய மனைவியிடத்தில் தீர்க்கதமசு என்கிற ரிஷியினால் அங்கன், வங்கன். கலிங்கன், சிம்மன், பௌண்டரன் என்கிற குமாரர்கள் உண்டாகி அப்பெயர்கொண்ட தேசங்களை ஆண்டு வந்தார்கள். அந்தச் சந்ததிகளுக்கும் அப்பெயர்களே யுண்டு. அங்கசந்ததியில் அனபானன் ஜனித்தான். அவனுக்குத் திவிரதன் என்கிறவன் பிறந்தான், அவனுக்குத் பிர்மரதன், அவனுக்குச் சித்திரரதன், அவனுக்கு ரோமபாதனென்கிற பெயருமுண்டு. அவனுக்குத் தசரதமகாராஜன் சிநேகிதனாயிருந்ததனால் சந்ததியில்லாத அவனுக்குச் சாந்தையென்பவளை மகளாகக் கொடுத்தான். அவ்வுரோமபாதனுக்கு மகன் சதுரங்கன். அவனுக்கு மகன் பிருதுலாக்ஷன். அவனுக்குச் சம்பன். அவன் சம்பையென்னும் பட்டணத்தை யேற்படுத்தினான். அச்சம்பனுக்கு அரியங்கன் என்கிற குமாரனுண்டானான். அரியங்கனுக்குப் பத்திரரதன். அவனுக்குப் பிருகத்திரதன். அவன் குமாரன் பிரகத்கருமன். அவன் புத்திரன் பிரகத்பா. அவனுக்குப் பிருகன்மனன். அவனுக்கு ஜயத்ரதன். அந்தச் சயத்ரதன் பிராமண க்ஷத்திரிய வம

சங்கள் கலந்து பிறந்த ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளிடத்தில் விஜயன் என்கிற புத்திரனைப் பெற்றான். அவ்விஜயனுக்கு மகன் திருதி. அவனுக்குப் புத்திரன் திருதவிரதன். அவனுக்குச் சத்தியகர்மா. அவனுக்கு அதிரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன்றான் கங்கையினிடத்திலே பெட்டியிற்போட்டுக் குந்தியினால் எறிந்துவிடப்பட்ட கர்ணன் என்பவனை யெடுத்துப் புத்திரனாக வைத்துக்கொண்டான். அக்கர்ணனுடைய மகன் விருஷசேனன். இவ்விருஷசேனனளவு முன்னவர் தாம் அங்கநாட்டை யாண்ட அங்கவம்சஸ்தர்.

பூருவம்சமும், பரதசரித்திரமும்.

ஓ மைத்திரேயரே! இனி யயாதியின் கடைசிக் குமாரனான பூருவின் வம்சத்தைக் கேளும். பூருமகாராஜனுடைய குமாரன் ஜனமேஜயன். அவன் குமாரன் பிரசின்வான். அவனுக்கு மகன் பிரவீரன். பிரவீரனுக்கு மனசியு. அவனுக்கு அப்தன். அவனுக்குச் சுத்தியு. சுத்தியுவுக்குப் பருகதன். அவனுக்கு ஸம்யாதி. ஸம்யாதிக்கு அஹம்யாதி. அவனுக்கு ரௌத்திராசுவன். அந்த ரௌத்திராசுவனுக்கு ருதேபு, கக்ஷேபு, தண்டிலேபு, இருதேபு, ஜலேபு, தர்மேபு, இருதேபு, தலேபு, சன்னதேபு, வனேபு, என்று பத்துப் புத்திரர் பிறந்தார்கள். ருதேபுவுக்கு ரந்திநாரன் என்பவன் பிறந்தான். அந்த ரந்திநாரன் சுமதி, அப்பிரதிரதன், துருவன், என்கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பிரதிரதனுக்குக் குமாரன் கண்ணுவன். அவனுக்கு மேதாதிதி. அவன் முதலாகக் கண்ணுவ வம்சஸ்தரெல்லாம் பிராமணரானார்கள். அந்த அப்பிரதிரதனுக்கு ஐலீனன் என்கிற மற்றொரு குமாரனுண்டானான். ஐலீனனுக்குத் துஷியந்தன் முதலான நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்தத் துஷியந்த மகாராஜனுக்கும் பரதசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். அந்தப் பரதனென்னும் பெயருக்குக் காரணமாகத் தேவர்களாலே சுலோகம் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. "தாயானவள் தோற்பை, எவனாலே புத்திரனுண்டாக்கப்பட்டானோ அவனுக்கே யவன் புத்திரன், ஆதலால் ஓ துஷியந்த மகாராஜனே! பிள்ளையைப் பரித்துக்கொள்; சகுந்தலையை அவமானப்படுத்தாதே; ஓ அரசனே! முன்பு யமசபையிலிருந்து புத்திரனை வீரியத்தை

விட்டவனை கொண்டுபோனான்; இந்தக் கர்ப்பத்தை நீயே யுண்டாக்கினாய்; சகுந்தலை சத்தியமே சொன்னாள்.,,

அந்தப் பரதமகாராஜனுக்குப் பத்தினிகளான மூவரிடத்தில் ஒன்பது புத்திரர் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “இவர்கள் எனக்குத் தக்கவரல்லர்,, என்று பிதா சொன்னதனால், அப்பிள்ளைகளின் தாய்கள் விபசார ஸந்தேகத்தினால் தங்களைப் புருஷன் தள்ளிப்போடுவானென்றஞ்சி அப்பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிட்டார்கள். பின்பு புத்திரோற்பத்தி வீணாகியதனால் புத்திரன் வேண்டுமென்று மருத்துக்களைநோக்கிச் சோமயாகஞ்செய்த அந்தப் பரதனுக்குத் தீர்க்கதமசு என்பவராலே பக்கத்தில் தள்ளப்பட்ட பிருகஸ்பதி வீரியத்தினால் உசத்திய பத்தினியான மமதையென்பவளிடத்திற் பிறந்த பரத்துவாஜனென்பவனைப் பிள்ளையாக அந்த மருத்துக்கள் பிரசாதித்தார்கள். “ஓ மூடையான பெண்பிள்ளாய்! நம்மிருவராலும் பிறந்த இப்பிள்ளையை நீ பரி,, என்று பிருகஸ்பதியும், அப்படியே பிருகஸ்பதியை நோக்கி மமதையும், ஆகத் தந்தைதா யிருவரும் சொல்லிப்போட்டுப் போனதனால் அந்தப் பிள்ளைக்குப் பரத்துவாஜனென்கிற நாமதேயம் வந்தது. [பர = பரி, துவாஜம் = இருவராற் பிறந்தவன். பரதனுக்குப் புத்திரோற்பத்தி வீணானபோது பிள்ளையானதனாலே அந்தப் பரத்துவாஜனுக்கு விததன் எனப் பெயருமுண்டாயிற்று. [விததன்=வீண்.] அந்த விததனுக்கு மன்யு என்பவன் பிறந்தான். மன்யுவுக்கு பிரகத்க்ஷத்திரன். மகாவீரியன், நகரன், கர்க்கன் என்கிற பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். நகரனுக்கு ஸங்கிருதி பிறந்தான். அவனுக்குக் குருப்பிருதி, ரந்திதேவன் என்னும் இரண்டு குமாரர் உண்டு. கர்க்கனுக்குச் சினி பிறந்தான். அதனால் கார்க்கியர் என்றும் சைனியர் என்று சொல்லப்பட்ட அந்த வம்சஸ்தரெல்லாம் க்ஷத்திரியரா யிருந்தும் ஒரு காரணத்தினால் பிராமணரானார்கள். மகாவீரியனுக்கு துருக்ஷயன் என்னும் மகன்பிறந்தான், அவனுக்குத்திரையாருணி, புஷ்க்கரிணன் கபி, என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து பின்பு மகிமையினால் பிராமணரானார்கள். பிகத்க்ஷத்திரனுக்கு மகன் சுஹோத்திரன். சுஹோத்திரனுக்கு ஹஸ்தி யென்பவன் பிறந்தான். அவன்தான் இந்த ஹஸ்தினாபுரத்தை உண்டாக்கி வாசஞ்செய்தவன். ஹஸ்திக்கு, அஜமீடன், துவிஜமீடன், புருமீடன், என்கிற மூன்று கு

மாரார் உண்டானார்கள். அஜமீடனுடைய புத்திரன் கண்வன். கண்வனுக்கு மேதாதிதி. அவன் முதல் கண்வகுலத்தார் பிராமணரானார்கள். அவ்வஜமீடனுக்கே பிருகதிஷு என்று வேறொரு மகனிருந்தான், அவனுக்குப் பிருகத்தனு. பிருகத்தனுவுக்கு பிருகத்கர்மன், அவனுக்கு ஜயத்திரதன், அவனுக்கு விசுவஜித்து, அவனுக்கு சேனஜித்து, சேனஜித்தினுடைய குமாரர் ருசிராசுவன், காசியன், திடஹனு, வச்சஹனு என்பவர்கள். ருசிராசுவனுக்குப் புத்திரன் பிருதுசேனன் பிருதுசேனனுக்குப் பாரன் அவனுக்கு நீலன். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களுக்குள் பிரதானமானவன் காம்பீலிய நகராதிபதியான சமரன் அந்தச் சமரனுக்கு பாரன், சுபாரன், ஸதசுவன் என மூன்று புத்திரர் உண்டு. சுபாரனுக்கு ஸுகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட பிருது, அவனுக்கு விப்பிராச னென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அனுஹன். அவன் சுகருடைய மகளாகிய கீர்த்தியென்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டான். அவ்வனுஹனுக்குப் பிரம தத்தன் பிறந்தான். அவனுக்கு விஷ்வக்சேனன். அவனுக்கு உதகசேனன் அவனுக்கு மகன் பல்லாடன், முன் சொல்லப்பட்ட த்விஜமீடன் என்பவனுக்குப் புத்திரன் யவீநரன். அவனுக்குப் புத்திரன் திருதிமான். அவனுக்கு ஸத்தியதிருதி. அவனுக்குத் திரிடநேமி. அவனுக்குச் சுபாரிசுவன். அவனுக்குச் சுமதி. அவனுக்குச் சன்னதிமான். சன்னதிமானுக்குப் புத்திரன்கிருதன். அவன் இரணியநாபனால் யோகாப்பியாசம் செய்விக்கப்பட்டு பிராச்சிய சாமகருடைய இருபத்து நான்கு சங்கிதங்களைச் செய்தான் கிருதனுக்கு உக்கிராயுதனென்பவன் மகன், அவன் பெரும்பாலும் நீபரென்பவர்களை அழித்துவிட்டான், உக்கிராயுதனுக்குத் தனயன் க்ஷேமியன், அவனுக்குச் சுதீரன், அவனுக்கு ரிபுஞ்சயன், அவனுக்குப் பஹுரதன், இவர்கள் தாம் புருவம்சஸ்தர். பௌரவர் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

முன்சொல்லப்பட்ட அஜமீடனுக்கு நளினியென்று ஒரு பத்தினியிருந்தாள். அவள் வயிற்றில் நீலன் என்பவன் பிறந்தான், அவனுக்குச் சாந்தி பிறந்தான், அவனுக்குச் சுசாந்தி, சுசாந்திக்குப் புரஞ்சயன், அவனுக்கு ரிக்ஷன், அவனுக்கு அரியசுவன், அவனுக்கு முத்கலன், சிரஞ்சயன், பிருகதிசு, யவீநரன். காம்பிரியன், என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். இவர்கள் "என்னுடைய ஐந்து ராச்சிய

ங்களேயும் ஆளப்போதுமானவர்கள், என்று பிதாவினால்சொல்லப்பட்டபடியினாலே பாஞ்சாலரென்னும் பெயரைப் பெற்றார்கள். முத்கலனுடைய வம்சஸ்தர் மௌத்கலியரென்று சொல்லப்பட்டு க்ஷத்திரியத் தன்மையோடு கூடின பிராமணராயிருந்தார்கள். முத்கலனுக்கு அரியசுவன் மகன், அரியசுவனுக்கு திவோதாஸன் என்கிற புத்திரனும், அகலியையென்கிற புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அந்த அகலியை சரத்துவான்யென்கிற கௌதமருக்குப் பத்தினியாகிச் சதாநந்தரென்பவரைப்பெற்றாள். சதாநந்தருக்குச் சத்தியதிருதி என்கிறவர் பிறந்து தநுர்வேதத்தை முற்றுங்கற்றார். அந்தச் சத்தியதிருதிக்கு ஊர்வசியென்கிற அப்சரசைக் கண்டபோது வீரியமானது நழுவி நாணற்கட்டையிலே இரண்டு பிரிவாய்விழுந்தது, அதினின்றும் ஒரு புத்திரனும், ஒருபுத்திரியும் பிறந்தார்கள் அவர்களை வேட்டைக்கு வந்த சந்தனுமகாராஜன் பார்த்துக் கிருபையினாலே பரிக்கிரகித்தான், அதனால் அப்புத்திரனுக்குக் கிருபன் என்றும், அக்கன்னிகைக்கு கிருபியென்றும் பெயருண்டாயின, அந்தக் கிருபி துரோணாசாரியருக்குப் பத்தினியும் அசுவத்தாமனுக்குத் தாயுமானாள்.

திவோதாசனென்பவனுக்குப் புத்திரன் மித்திராயு, மித்திராயுவுக்குச் சியவனனென்பவன் பிறந்தான், சியவனனுக்குச் சுதாசன் அவனுக்குச் சவுதாசன், அவனுக்குச் சகதேவன், அவனுக்குச்சோமகன், சோமகனுக்கு நூறு மக்களுண்டு, மூத்தவன் ஜந்து, கடைசியவன், பிருஷதன், பிருஷதனுக்குத் துருபதன், துருபதனுக்குத் திருஷ்டத்துயும்னன், அவனுக்குத் திருஷ்டகேது, அஜமீடனென்பவனுக்கு ரிக்ஷனென்று மற்றொருகுமாரனிருந்தான், அவனுடைய மகன் சம்வரணன், சம்வரணனுக்குக் குரு பிறந்தான், அவன்றான் இந்தத் தருமக்ஷேத்திரத்தைக் குருக்ஷேத்திரமாக்கினான், அந்தக் குருவுக்குச் சுதனு, ஜன்னு, பரிக்ஷித்து முதலான புத்திரர் உண்டானார்கள், அவருள் சுதனுவின் புத்திரன் சுகோத்திரன், அவனுக்குச் சியவனன், சியவனனுக்குக் கிருதகன், அவனுடைய மகன் உபரிசரவசு, அந்த வசுவுக்குப் பிருகத்திரதன், பிரத்தியக்கிரன், குசாம்பன், குசேலன், உபரிமாச்சியன் முதலாக ஏழுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பிருகத்திரதனுக்குக் குசாக்கிரன் குசாக்கிரனுக்கு விருஷபன், விருஷபனுக்குப் புஷ்பவான், அவனுக்குச்சத்தியஹிதன் அவனுக்குச் சுதனுவா, அவனுக்குச் சந்து, அந்தப் பிருகத்திரத

னுக்கே இரண்டு பாதியாய் மற்றொரு குமாரனுண்டானான், அவ ன் ஜரையென்கிற ராக்ஷசியினாற் கூட்டப்பட்டபடியால் ஜராசந்த னென்கிற பெயரைப்பெற்றான். அந்தச்சராசந்தனுடைய குமாரன் சகதேவன். அவன் குமாரன் சோம்பன், அவனுக்குக்குமாரன் சுரு திசிரவசு, இவர்கள்தாம் மகததேசத்தை யாண்டதனால் மாகதர் என்னும் பெயர் பெற்ற ராஜாக்கள்.

சந்தனுவம்ச சரித்திரம்.

பரிக்ஷித்துக்கு ஜனமேசயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என நான்கு பிள்ளைகள் உண்டு. ஜனனு என்பவனுக் கு சுரதன் என்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு விரோதன். அவனுக்குச் சார்வபௌமன். சார்வபௌமனுக்கு ஜயத்சேனன். அவனுக்கு ஆராதிதன். அவனுக்கு அயுதாயு. அயுதாயுவுக்கு அக் கிரோதனன். அவனுக்குத் தேவாதிதி. அவனுக்கு ருக்ஷனென்பவ ன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பீமசேனன். அவனுக்குத் திலீபன். திலீபனுக்குப் பிரதீபன். அந்தப் பிரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்த னு, பாகிலிகன் என மூன்று புத்திரர் உதித்தார்கள். தேவாபி என் பவன் சிறுவனாயிருக்கையிலேயே காட்டிற்சென்று வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். சந்தனுவோ அரசனானான். அவனைப்பற்றிப் பூமியி லொரு சுலோகம் வழங்குகின்றது. அதாவது "அவ்வரசன் மூப்படைந்த எவனைக் கைகளாற் பரிசிக்கிறானோ அவன் யௌவ னத்தை யடைகிறான். அன்றியும் மிகுந்த சாந்தியையும் பொருந் துகிறான். ஆதலால் சந்தனுவென்னும் பெயரை யடைந்தான்,, என்பதுதான்;

அந்தச் சந்தனு மகாராஜாவின் இராச்சியத்தில் பன்னிரண் டாண்டளவு மழைபெய்யாம லிருந்தது. அதனால் சகல ராச்சியத் திற்கு முண்டான தீங்கைக் கண்டு அவ்வரசன் பிராமணரை நோக் கி "ஓ சுவாமிகளே! ஏன் நம்முடையராச்சியத்தில் மழை பெய்யா மலிருக்கின்றது? என்னுடைய அபராதம் யாது? என்று வினவி னான். அதற் கந்தப் பிராமணர்கள் "அரசனே மூத்தவனிருக்க இளையவனாகிய நீ இந்தப் பூமியை யனுபவிக்கின்றாய், ஆதலால் மூத்தவனுக்கு விவாகமில்லாதிருக்க இளையவன் விவாகஞ் செய்து

கொண்டால் எந்தப் பாதகமுண்டோ அதை நீ யடைந்திருக்கிறாய்,, என்று சொன்னார்கள். அதுகேட் டரசன் "ஆகில் நான் செய்யவேண்டுவ தென்ன?,, என்று அந்தப் பிராமணரைக் கேட்க, அந்தப் பிராமணர் சொன்னதாவது: "உன் தமையனான தேவாபியென்பவன் பாதகமுதலாகிய யாதொரு குற்றமு மில்லாமல் பரிசுத்தனா யிருக்கிறபடியால் அவனுக்கே யுரியது இவ்விராச்சியம். ஆகையால் இதுவரையில் நீ யனுபவித்ததே போதும். இனி இவ்விராச்சியத்தை யவனுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்,, என்ன, அதுகேட்டு அச்சந்தனுமகாராசன் தான் செய்த அக்கிரமத்துக்காக மனஸ்தாபத்தையும் விசனத்தையு மடைந்தவனாகி, அந்தப் பிராமணர்களையே முன்னிட்டுக்கொண்டு தமையனுக்கு இராச்சியங் கொடுக்கும்பொருட்டு அவனிருக்கு மரணியத்தைத் தேடிச் சென்றான். இவ்வளவுக்குள்ளே அந்தச் சந்தனுவின் மந்திரியாகிய அசுமராவி யென்பவன் அக்காட்டிற்கு வேதவாத விரோதஞ் சொல்லும்படியாகச் சில தபசிகளை அனுப்ப, அவர்கள் போய்ச் சரியான புத்தியுள்ள அந்தத் தேவாபியென்னு மிராசகுமாரனுக்கு வேதமார்க்கத்துக்கு விரோதமான சில கெட்ட யுக்திகளைப் போதித்து, அவனுடைய மனம் வேதத்தைப் பற்றாமல் விரோதமான மார்க்கத்தைப் பற்றியிருக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். இப்படி இருக்குங்காலத்தில் அவ் வரசனிருக்கு மாச்சிரமத்திற்குச் சந்தனுமகாராஜனோடு கூடப்போன பிராமணர்கள் அந்த ராஜகுமாரனைக் கண்டு தகுந்த மரியாதையோடு "மூத்தவன் இராச்சியத்தை யாள வேண்டும்,, என்பதைப் பற்றின வேதப்பிரமாண நியாயவாக்கியங்களைச் சொன்னார்கள். அந்தத் தேவாபி அவ்வாக்கியங்களைக் கேட்டு வேதத்திற்கு விரோதமான துர்யுக்திகளைக்கொண்டு அநேகவித தூஷணைகளைச் செய்தான். அதைக் கேட்டவுடனே பிராமணரெல்லாம் வெறுப்படைந்து, சந்தனுமகாராஜனை நோக்கி, "ஓ அரசனே! இந்த விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தஞ் செய்தது போதும்வா; இனி என் இராச்சியத்தில் மழை யின்மையாகிய குற்றம் நீங்கிற்று; எனெனில், அநாதி சித்தமான வேதவாக்கியங்களுக்குத் தூஷணத்தைச் சொன்னதனால் உன் தமையன் பதிதனானான்; தமையன் பதிதனானதனால் உனக்குப் பரிவேத்திருத்துவமென்னுங் குற்றமில்லை; ஆதலால் நீயே இராச்சிய மாளவேண்டும்,, என்று சொன்னார்கள். வேததூஷணையால் பதிதனான மூத்தவ னிருக்கையிலும் இளையவனுடைய இராச்சியத்தில் எல்லாப் பயிர்களுஞ் செழித்து வளரும்படி மேகம் மழை பொழிந்தது.

பாகிலீகனுடைய மகன் சோமதத்தன். அவனுக்குப் பூரி, பூரிசிரவன், சல்லியன் என்று மூன்று புத்திரருண்டானார்கள். சந்தனுவுக்கும் தேவநதியான கங்கையினிடத்தில் சகல சாஸ்திரார்த்தங்களையு மறிந்தவராய் மகாபல பராக்கிரம கீர்த்திகளோடுகூடி விளங்காநின்ற பீஷ்மரென்பவர் உதித்தார். அந்தச் சந்தனுவுக்கே சத்தியவதி யென்பவளிடத்தில் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்றிரண்டு மக்களுண்டானார்கள். அந்தச் சித்திராங்கத னென்பவன் இளமையிலேயே சித்திராங்கத னென்னுங் கந்திருவனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். விசித்திரவீரியன் காசிராஜருடைய புத்திரிகளான அம்பாலிகை, அம்பிகை யென்பவர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு, மிகவும் காமபோகங்களில் உழன்றதனால் பெருவியாதி பிடித்து மரணமடைந்தான். பின்பு அந்தச் சத்தியவதியின் கட்டளையினால் என் குமாரனை கிருஷ்ணத்துவைபாயனன் தாயின் பேச்சைத் தள்ளக்கூடா தென்பதைப்பற்றி விசித்திரவீரியருடைய க்ஷேத்திரங்களில் திருதராஷ்டிரர் பாண்டு என்பவர்களையும் அந்த ராஜபத்தினிகளால் ஏவப்பட்ட ஒரு தாசியினிடத்தில் விதுரரையும் உண்டாக்கினார். திருதராஷ்டிரர் காந்தாரி என்பவளிடத்தில் துரியோதனன், துச்சாதனன் முதலான நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். பாண்டுமகாராஜன் காட்டில் மிருகரூபமான ஒரு இருஷியின் சாபத்தினால் புத்திரோற்பத்தி பண்ணும்படியான சாமர்த்திய மிழந்திருந்தபடியால் அவருடைய பத்தினியான குந்தியினிடத்தில் தருமர், வாயு, இந்திர னென்னுந் தேவர்களால் யுதிட்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுன னென்பவர்களும், மற்றொரு பத்தினியான மாத்திரி யென்பவளிடத்தில் அசுவினி தேவர்களாலே நகுலன், ஸஹதேவன் என்பவர்களும், ஆக ஐவர் புத்திரர் உண்டாக்கப்பட்டார்கள். அவ்வைவர்க்கும் துரௌபதியினிடத்தில் யுதிட்டிரருக்குப் பிரதிவிந்தியன், பீமசேனனுக்குச் சுருதசேனன், அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி, நகுலனுக்குச் சதானீகன், ஸஹதேவனுக்குச் சுருதகர்மா என்னும் ஐந்து புத்திரரே யுண்டானார்கள். இவர்களின்றி அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு வேறு புத்திரருமுண்டு. யுதிஷ்டிரருக்கு யௌதேயி என்பவளிடத்தில் தேவகனென்பவன் பிறந்தான். பீமசேனனுக்கு இடிம்பை என்பவளிடத்தில் கடோர்கஜனும், காசி என்பவளிடத்தில் சர்வகன் என்பவனும் பிறந்தார்கள். சஹதேவனுக்கு விஜயை யென்பவளிடத்தில் சுஹோத்திரனும்; நகுலனுக்கு ரேணுமதியினிடத்தில் நிமித்திரனும்

பிறந்தார்கள். அர்ச்சுனனுக்கு உலூபி என்னும் நாககன்னிகையினிடத்தில் இராவான் என்பவனும், மணலூரு பட்டணதிபதியான பாண்டியன் மகளிடத்தில் புத்திரிகா புத்திரனாய்ப் பப்புருவாகனென்பவனும் பிறந்தார்கள். அன்றியும் அவ்வர்ச்சுனனுக்கே சுபத்திரை என்பவளிடத்தில் இளமையிலேயே மகாபல பராக்கிரமசாலியாய்ச் சமஸ்த சத்துருக்களையுஞ் ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவனான அபிமன்யு வென்பவன் பிறந்தான்; அந்த அபிமன்யுவுக்கு உத்தரை யென்பவளிடத்தில் பரீக்ஷித்து பிறந்தான். அவன் கர்ப்பத்திலிருக்கையில் குருவம்சஸ்தரெல்லாம் நாசமாய்ப்போனபின்பு அசுவத்தாமா பிரயோகித்த பிர்ம்மாஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்டுப் போய்ச் சகல சுராசுரர்களாலும் வந்தனஞ் செய்யப்பட்ட திருவடித்தாமரைகளை யுடையவரும், தமது திருவுள்ளத்தாலேயே சில காரணங்களுக்காக மனுஷியாவதாரஞ் செய்தருளினவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவத்தினால் மறுபடியும் பிராணனை யடைந்தான். அதனாலே யவனுக்குப் பரீக்ஷித்து என்னும் பெயர் வந்தது.

ஓ மயித்திரேயரே! அந்தப் பரீக்ஷித்து மகாராஜன்றான் இப்பொழுது இந்தப் பூமண்டலத்தை யெல்லாம் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் மேன்மேல் தருமம் வளர்ந்து வரும்படியாகப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றான்.

பின்னிட்ட பாண்டவ வம்சம்.

ஸ்ரீபராசர் அருளிச் செய்கின்றார், மயித்திரேயரே! இனிவரும் இராஜாக்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்:—இப்பொழுது அரசனாயிருக்கிற பரீக்ஷித்து மகாராஜாவுக்கு ஜனமேஜயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என்று நால்வர் புத்திரர் பிறப்பார்கள். ஜனமேஜயனுக்குச் சதானீக னென்பவன் பிறப்பான் அவன் யாக்கியவல்க்கியரிடத்தில் வேதத்தையும் கிருபாசாரியரிடத்தில் அஸ்திரங்களையும் பெற்று கொடியவைகளான விஷயங்களில் விரத்தியுள்ளவனாகிச் சவுனக மகாரிஷியின் உபதேசத்தினாலே ஆத்தமஞானத்தில் தேர்ந்து உத்தமமான மோக்ஷத்தை யடைவான். அந்தச் சதானீகனுக்குக் குமாரன் அசுவமேததத்தன். அ

வருக்கு அதிசீமகிருஷ்ணன், அவருக்கு நிசக்குனு, அவன் காலத்தில் அஸ்தினபட்டணமானது கங்கையினால் அழிக்கப்படும். பின்பு அவன் கவுசாம்பியென்னும் பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்வான். அவனுக்கு உஷ்ணன் என்கிற மகன் உண்டாவான். உஷ்ணனுக்கு விசித்திராதனன், அவருக்கு விருஷ்ணிமான், அவருக்குச் சுஷேணன், அவருக்குச் சுனீதன், சுனீதனுக்கு நிருபசக்ஷு, அவருக்குச் சுகிபலன், அவருக்குப் பாரிபிலவன், அவருக்குச் சுயெநன், அவருக்கு மேதாவி, மேதாவிக்கு ரிபுஞ்சயன், அவருக்கு மகன் அருவன், அவர் குமாரர் திக்குமர்; அவர் புத்திரர் பிருகத்திரதர், அவருடைய தநயன் வசுதாசர், அவருக்கு வேறொரு சதானீகர், அவருக்கு உதயன னென்பவர் ஜனிப்பார். அவருக்கு விஹீநரர் பிறப்பார். அவருக்குத் தண்டபாணியென்னுங் குமாரர் உண்டாவார். அவருக்குத் தனயன் நிமித்தர். அதாவது "அவருக்கு க்ஷேமக னுண்டாவார், இங்கொரு சுலோகமுண்டு. அதாவது "பிராமண க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஆதாரமாய்த் தேவரிஷிகளினாலும் பூசிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டவ வமிசமானது கலியுகத்தில் க்ஷேமகனோடு முடிவைப்பெறும்,, என்பதுதான்.

பிற்பட்ட இக்ஷுவாகு வமிசம்.

இனி வரும் இக்ஷுவாகு வமிசத் தரசரைச் சொல்லுகிறேன் முன்பு அவ்வமிசத்தில் பிருகத்பலன் என்பவ னுண்டானனென்று முடித்தேனே, அவனுக்குப் புத்திரன் பிருகத்க்ஷணன், அவனுக்கு உருக்ஷயன், அவனுக்கு வச்சவியூகன், அவனுக்குப் பிரதிவியோமன், அவனுக்குப்பிள்ளை திவாகரன், அவனுக்குச் சகதேவன், சகதேவனுடைய புத்திரன் பிருகதசுவன் அவனுக்குக் குமாரன் பானுரதன், அவனுக்குப் பிள்ளை பிரதீதாசுவன், அவனுக்குச் சுப்பிரதீகன், அவனுக்கு மருதேவன், அவன் புத்திரன் சுநக்ஷத்திரன், அவனுக்குக் கின்னரனென்பவன் பிறப்பான், கின்னரனுக்கு அந்தரிக்ஷன் புத்திரன், அவனுக்குச் சுபர்ணன், அவனுக்கு அமித்திரஜித்து, அவனுக்குப் பிருகத்பாஜன், அவனுக்கு தருமி, தருமிக்குக் கிருதஞ்சயன், கிருதஞ்சயனுக்கு ரணஞ்சயன், ரணஞ்சயனுக்குச் சஞ்சயன், அவனுக்குச் சாக்கியன், சாக்கியனுக்குச் சுத்தோதனன், அவன் மகன் ராகுளன், அவனுடைய

மகன் பிரசேனஜித்து, அவனுக்கு க்ஷுத்திரகன், அவனுக்குக் குண்டகன், அவன் மகன் சுரதன், அவன் புத்திரன் சுமித்திரன், இவர்கள்தாம் பிருகத்பல குலத்திற் பிறந்த இக்ஷுவாகு வமிசத்தர். இங்கொரு சுலோகம் "இக்ஷுவாகுவின் குலம் கலியுகத்தில் சுமித்திரனோடு முடிவுபெறும்,, என்றுண்டு.

பின்னிட்ட மாகத வம்சம்.

இனிப் பிரகத்தின்முதல் உண்டாகும் மாகதருடைய வமிசத்தைச் சொல்லுகிறேன், இவ்வமிசத்தில் ஜராசந்தன் முதலிய மகா பல பராக்கிரமசாலிகளான ராஜாக்கள் உண்டானார்கள். ஜராசந்தனுடைய மகன் சகதேவன், அவன் மகன் சோமாபி, அவன் மகன் அநுசுருதசிரவன், அவனுக்கு அயுதாயு, அவனுக்கு நிரமித்திரன், அவன் தனயன் சுக்ஷேத்திரன், அவன் சுதன் பிருகத்கருமா, அவன் புதல்வன் ஸேனஜித்து, அவன் குமாரன் சுருதஞ்சயன், அவன் புத்திரன் விப்பிரன், அவனுக்குச் சுசியென்பவன் பிறப்பான், அவனுக்கு க்ஷேமியன் உண்டாவான், அவனுக்குச் சுவிரதன் ஜனிப்பான், சுவிரதனுக்குத் தருமருதித்தார், தருமருக்குச் சுகிரவன் தோன்றுவான், அவனுடைய மகன் திருடசேனன், அவருடைய குமாரன் சுபலர், சுபலருடைய புத்திரர் சுநீதர், அவருக்குச் சத்தியஜித்தென்பவர் புதல்வர், அவருக்கு விசுவஜித்து, அவருக்கு ரிபுஞ்சயர், இவர்கள்தாம் பிருகத்திரத வமிசத்து ராஜாக்கள், இவர்கள் இனி ஓராயிரமாண்டளவு பெருகியிருப்பார்கள்.

க்ஷத்திரியருக்குப் பின்வரும் ராஜபரம்பரை
கல்கியவதாரம்.

பிருகத்திரத வமிசத்தின் கடைசியில் ரிபுஞ்சயரென்ப வொருவருண்டே அவருக்குச் சுனகரென்றொரு மந்திரி யுண்டாவார், அவர் தன்னரசனைக்கொன்று பிரத்தியோதரென்னுந் தன் புத்திருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வார், அந்தப் பிரத்தியோதருக்குப் பாலகரென்பவர் பிள்ளை, அவருக்கு விசாகயூபர், அவர் பிள்ளை ஜனகர், அவருக்குப் பிள்ளை நந்திவர்த்தனர், ஆக இவ்வைவரும் பிர

த்தியோதரென்றே சொல்லப்பட்டவராய் நூற்று முப்பத்தெட்டு வருஷகாலம் அரசாள்வார்கள். பின்பு சிசுநாபரென்பவ ருண்டாவார், அவர் பிள்ளை காகவர்ணர், அவர் பிள்ளை க்ஷேமதருமர், அவருக்கு க்ஷதௌஜசு, அவருக்கு விதிசாரர், அவருக்கு அஜாதசத்துரு அவருக்கு அர்ப்பகர், அவருக்கு உதயனர், அவருக்கு நந்திவர்த்தனர், அவருக்கு மகாநந்தி, இவர்களெல்லாம் சைசுநாசர் என்று சொல்லப்பட்டு முந்நூற் றறுபத்திரண்டு வருஷகால மாள்வார்கள் அந்த மகாநந்திக்கு ஒரு சூத்திரப்பெண் வயிற்றிற் பிறந்தவனாய்ப் பேராசையுடையவனாய் மகாபலமுள்ளவராய் மகாபத்துமரென்கிற பெயரையுடைய நந்தர் மற்றொரு பரசுராமர்போல் க்ஷத்திரியராயெல்லாம் நாசஞ்செய்யத் தலைப்படுவார், அதுமுதல் க்ஷத்திரியர் நசித்துப்போகச் சூத்திரர் அரசாள்வார்கள். அந்த மகாபதுமர் தன்னுக்கினைக்கு ஒருவராலுந் தடை நேரிடாதபடி இப்பூமியை ஒரு குடையின்கீ ழாண்டுவருவார், அவருக்குச் சுமாலிமுதலாக எட்டுப் பிள்ளைகளுண்டாகி, அவருக்குப் பின்பு நூறுவருஷ மாண்டுவருவார்கள். பிறகு இவ்வொன்பது நந்தர்களையும் கவுடில்யன் என்றும் விஷ்ணுகுப்தரென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிராமணரொருவர் நாசஞ்செய்வார். அதற்குப் பிறகு அந்த மகா நந்தருக்கு வைப்பாட்டியான முரையென்பவள் வயிற்றிற் பிறந்த சந்ததியார் பூமியை யாண்டு வருவார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சந்திரகுப்தரென்பவரை அந்தக் கவுடில்ய பிராமணரே சிங்காதனமேற்றிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வார்.

அந்தச் சந்திரகுப்தருக்குப் பிந்துசாரனென்பவ னுண்டாவான், அவனுக்கு பிள்ளை அசோகவர்த்தனன், அவனுக்குச் சுயன், அவனுக்குத் தசாதன், அவனுக்குச் சம்யுதன், அவனுக்குச் சாலிசூகன், அவனுக்குச் சோமசர்மா, சோமசர்மாவுக்குச் சததனுவா, அவனுக்குப் பின்பு பிருகத்திருதனென்பவ னுண்டாவான், இந்த மவுரியர் பதின்மரும் நூற்று முப்பத்தே ழாண்டளவும் பூமியை யாண்டுவருவார்கள்; அவர்களுக்கு முடிவில சுங்கர் என்று சொல்லப்பட்ட பதின்மர் பின்வருமாறு பூமியை யாள்வார்கள். முன்சொல்லப்பட்ட பவுரியரிற் கடைசி யரசனை அவன் சேனாபதியான புஷ்யமித்திரன் கொன்று தானே யரசனாவான், அவன் புத்திரன் அக்கினிமித்திரன், அவன் மகன் சுச்சியேஷ்டன், அவன் குமாரன் வசுமித்திரன், அவனுடைய புதல்வன் உதங்கன், அவனுக்குத் தன

யன் புளிந்தகன், அவனுக்குச் சுதன் கோஷவசு வென்பவன், அவனுடைய மைந்தன் வச்சிரமித்திரன், அவனுக்குச் சூனுபாகவதன் அவனுடைய தனுசன் தேவபூதி, இச்சுங்கரெல்லாம் நூற்றுப்பன்னிரண்டாண்டு பூமியாண்டு வருவார்கள்.

பின்பு விசனியாயிருந்த அந்தத் தேவபூதி என்கிற சுங்கனை அவன் மந்திரியான வசுதேவனென்னுங் கண்வன் கொலைசெய்து தானரசனாவான். அதனால் இப்பூமி கண்வர்களைச் சேரும். அக்கண்வன் மகன் பூமித்திரன். அவனுக்கு நாராயணனுடைய மகன் சுசர்மா. கண்வ வமிசஸ்தரான இந்நால்வரும் நாற்பத்தைந்து வருஷகால மரசாள்வார்கள். அந்தச் சுசர்மாவென்னுங் கண்வனை அவன் வேலைக்காரனும் ஆந்திரஜாதியான பலிவிச்சக னென்பவன் கொன்று ராச்சியத்தைத் தான் கட்டிகொள்வான். பின்பு அவன் தம்பி கிருஷ்ண னென்கிறவன் அரசனாவான். அவனுடைய மகன் சாந்தகர்ணி. அவனுக்குப் பூர்ணோச்சங்கன். அவன் மகன்சாதகர்ணி. அவனுக்கு லம்போதரன், அவனுக்குப் பாலகன் அவனுக்கு மேகசுவாதி. அவனுக்குப் படுமான். அவனுக்கு அஷ்டகருமன். அவனுக்கு ஹாலஹாலன். அவன் மகன் பல்லகன். அவனுக்கு மகன் புளிந்தசேனன். அவனுக்குப் புத்திரன் சுந்திரன். அவனுக்குச்சாந்தகர்ணி. அவனுக்குச் சிவசுவாதி. அவனுக்குக்கோமதிபுத்திரன். அவனுடைய குமாரன் பூரிமான். அவனுக்குச்சாந்தகர்ணி. சாந்தகர்ணிக்குச் சிவஸ்ரீ. அவன் மகன் சிவஸ்கந்தன். அவனுக்கு யக்ஞஸ்ரீ. அவன் புத்திரன் துவியக்கியன். அவனுக்குச் சந்திரஸ்ரீ. அவனுக்குப் புலோமாமி. ஆக இம் முப்பதின்மரும் நாநூற்றைம்பத்தாறு வருஷகாலம் பூமியை யனுபவிப்பார்கள்.

பின்பு இவ்வாந்திரருடைய சேவகரான ஆபீரன் முதலிய எழுபேரும் கர்த்தபிகள் என்னப்பட்ட பதின்மரும் அரசராவார்கள் அப்புறம் ஒருகுலத்துப் பதினாறுவர் ஆள்வார்கள். பின்பு எட்டு யவனரும், பதினான்கு துருஷ்கரும், பதின் மூன்று முருண்டரும் பதினொரு மவுனரும் ஆயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது வருஷகாலம் ராஜாக்களாவார்கள் பிறகு மவுனரிலேயே ஒரு குலத்துப் பதினொருவர் முந்நூறு வருஷகால மாள்வார்கள். இவர்களெல்லாம் கழித்த பின்பு கில்கிலேயென்னு நகரத்தாராய் ராஜகுல சம்பந்தமில்லாதவரான யவனரே மறுபடியும் அரசராவார்கள். அவர்களாவார்.

விந்தியசத்தி, புரஞ்சயன், ராமசந்திரன், தருமவர்மா வங்கன் நந்தனன், சுநந்தி அவன் தம்பியான நந்தியசன் சுக்கிரன், பிரவீரன் என்னு மிப்பதின்மரும் நூற்றாறுவருஷகாலம் ஆள்வார்கள். இவர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் அவர்கள் குலத்திற் பிறந்த பதின்மூவரும், பாகிலிக தேசத்தார் மூவரும், புஷ்பமித்திரர் பகுமித்திரர் என்கிற பதின்மூவரும், ஆந்திரர் ஏழுபேரும் சிற்றரசராய் ஆண்டுவருவார்கள்.

எப்படியென்னில், ஒருகோசல நாட்டை ஒன்பதின்மரும், நைஷுதேசத்தை ஒன்பதின்மரும் ஆள்வார்கள். மகதபட்டணத்தில் விசுவஸ்படிகனென்பவனொருவன் உண்டாகி, செம்படவர் வேடர் முதலானவர்களோடுகலந்த பார்ப்பாரைராச்சியத்திலே ஸ்தாபிப்பான், பத்துமவதியென்கிற பட்டணத்தில் நாகரென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பதுமரகதர் சகலராஜ வமிசங்களையும் அழித்துக்கங்கையின் உற்பத்தி முதல் பிரயாகம் வரையிலுள்ள ராச்சியத்தை அநுபவிப்பார்கள். கோசலம், ஆந்திரம், புண்டரம், தாமிரலிப்தம், சமதடபுரி இவற்றைத் தேவரக்ஷித னென்பவன் ஆளுவான். கலிங்கம், மாகிஷம், மகேந்திரபூமிகள் இவற்றைக் குகர் என்பவர் ஆளுவார்கள் நிடதம், நைமிஷகம், காலகோசகம் என்னும் ராசசியங்களை மணிதானியக வமிசத்தார் அநுபவிப்பார்கள். திரை ராச்சியம், மூஷிகம் என்னுமிடங்களைக் கனகப் பெயருடையவன் புசிப்பான். சவுராஷ்டிரம், அவந்தி, சூத்திரம், ஆபீரம் என்னு நாடுகளையும், நருமதை யாற்றைச்சேர்ந்த பாலைநிலங்களையும், கெட்டுப்போன பார்ப்பாரும் இடையர் சூத்திரர் முதலானவர்களும் ஆள்வார்கள். சிந்து தேவிகை, சந்திரபாகை, இந்நதிகளின் கரைநாடுகளையும் கெட்டுப்போன சூத்திரர் மிலேச்சர் முதலானவர்கள் கைக்கொள்ளுவார்கள் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசரெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் ஆண்டுவருவார்கள். இவர்களெல்லாம் மிகுந்த கோபமும் அற்ப அநுக்கிரகமும் உடையவர்களாய், பொய்யிலும் அதருமத்திலும் மனம்பற்றியவர்களாய், ஸ்திரீகளையும் பாலகர்களையும் கோக்களையும் வதைக்குந் தன்மையராய், பிறர் பொருளைக் கவருந் திறத்தினராய், அற்பசத்தியுடையராய், இருளுக்குச்சமானமானவர்களாய், உண்டானவுடனே யழியும்பொருள் போன்றவராய், பேராசைகொண்டவர்களாய் இருப்பார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த ராச்சியத்தாரெல்லாம் அந்த மிலேச்சவொழுக்கத்தையே கைக்கொண்டவர்களாய், ராஜா

கங்களைப்பற்றியிருப்பதே பலமாக்கொண்டு, கருமத்திற்கு விபரீதமாயிருந்துகொண்டு, பிரஜைகளை நாசஞ்செய்வார்கள். அதனால் இவர்களாலும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் தருமமும் அர்த்தமும் குறைந்துபோக உலகத்திற்கு க்ஷயமே யுண்டாகும்.

அப்போது பொருளே உயர்குலத்திற்குக் காரணமல்லது நற்குலப்பிறப்பன்று, வலிமையே சகலதரும காரணமாயன்றி நல்லொழுக்கமன்று, மனமொத்து வருவதே ஒருவரையொருவர் விவாகஞ்செய்யக் காரணமல்லது குல கோத்திராதிகளன்று, பெண்டன்மையே போகத்திற்கு ஏதுவல்லது விவாகமுன்றமை யன்று, பொய்சொல்லுந்திறமே விவகாரத்தில் ஜயமடையக் காரணமன்றி நியாய தருமங்களன்று, மேனி ருடைமையே ஒரு நிலத்தைக் கைக்கொள்ளக் காரணமல்லது க்ஷேத்திரசுத்தி முதலியவையன்று, முப்புரிநூலை யணிந்திருத்தலே பார்ப்பாரத் தனத்திற்குக் காரணமன்றி வேதசாஸ்திர ஆசார முதலியவையல்ல, குதிகளைத் தரித்திருப்பதே பிரமசாரி முதலிய ஆச்சிரம காரணமன்றி விரதங்களல்ல, அநியாய வழியிற் செல்வதே விருத்தி காரணமல்லது நியாயத்தைப் பார்ப்பதன்று, வலியில்லாமையே ஜீவனமில்லாமைக்கு ஏதுவாமேயல்லது பயிர் முதலியவை யில்லாமையன்று! அச்சமின்றி யுரத்துக்கேசுவதே பாண்டித்திய ஏதுவன்றி நூற்பயிற்சியன்று, பொருளின்மையே சாதுவாயிருத்தற் கேதுவல்லது நற்குணமன்று, பொருளாகப்படத்தக்கதா யிருப்பதே வாசஸ்தானத்தின் மேன்மைக்குக் காரணமல்லது புண்ணிய தீர்த்தாதிகளுடைமையன்று, ஸ்நானமாத்திரமே தருமகாரணமன்றி யாகாதிகளல்ல, அங்கீகரிப்பதே விவாகத்துக்குக் காரணமன்றி வைதிகமுறையன்று, நன்றாய் வேடந்தரித்தவனே பாத்திரமாவதற் கேதுவன்றி யோக்கியதை யன்று; தூரமான விடத்திலிருந்து கொண்டுவரும் தண்ணீரே தீர்த்த ஏதுவன்றி சுத்தியன்று, கபடவேடந் தரித்தலே மகத்துவத்திற்குக் காரணமல்லது தவமுதலியவையன்று.

இவ்வாறு அநேக தோஷங்களினால் மிகுந்திருக்கும் பூமியில் எந்தச்சாதியிலானாலும் எவன்பலவானோ அவனே யரசனாவான் அப்படியாகும்போது அதிவிருத்தரான அநேக சனங்கள் அவர்களுடைய கையின்கீழிருக்கமாட்டாமல் மலைகளின் நடுச்சாரல்களிலேபோய்க் காய,கிழங்கு,கீரை,இலை,தேன் முதலானவைகளை ஆகா

ரமாகவும், மரப்பட்டைகள் தழைகள் இலைகளை வஸ்திரமாகவுங் கொண்டு, காற்று வெய்யில் மழை முதலானவைகளினால் துன்பப் படுவார்கள். எவனும் இருபத்து மூன்று வருடமளவும் பிழைப் திருப்பதே அரிதாம். இப்படி இந்தக் கலியுகத்தில் ஜனமெல்லாம் க்ஷயமடைந்துவரச்? சிரௌதஸ்மார்த்த தருமங்களெல்லாம் மிக வும் அழிந்துபோகக், கலியுகமும் முடியலாகும்.

அப்போது, சகலலோக சிருடிகர்த்தாவாயும் சராசரங்களுக் கெல்லாங்குருவாயும் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராயும் சிக்ஷாத் பிர்மமா யும் இருக்கின்ற ஸ்ரீவாசுதேவபகவான, தன் அம்சத்தாலே சம்ப ளமென்னுங் கிராமத்தில் முக்கியராயுள்ள விஷ்ணுயசஸ் என்கிற பிராமணருடைய மாளிகையில் அஷ்டகுணைசுவரிய சம்பன்னராய் கற்கிருபியாய் அவதரித்து, அளவற்ற மகத்துவமுடையவராய் மி லேச்சராயும் இருடராயும் துஷ்டாசாரமுள்வர்களாயும் உள்ள எல் லாரையும் நாசஞ்செய்தருளி, உலகமெல்லாம் தனது தருமத்தில் நிலைக்கச்செய்வர். பின்பு கலிமுழுதும் முடிவாகும்போது இரவி ன் முடிவில் எழுந்தவர்களுக்கு உண்டாவதுபோலே அந்தச் சகல இராச்சியத்தாருக்கும் நிர்மலமான படிகக்கல்போலே சுத்தமான புத்திகளுண்டாகும். இனி யுண்டாமவர்க்குக் காரணராயிருக்கும் அக்காலத்து மனிதர் மிகுந்த கிழவராய்ப் போயிருந்தாலும், தற் காலத்தில் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாகும். அவர்களுக்குப் பிறக் குப் பிள்ளைகளெல்லாம் கிருதயுகத்தை யனுசரித்தவர்களாயே யி ருப்பார்கள். இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுஞ் சுலோகமாவது, "எப்போது சந்திரனும், சூரியனும், பிரகஸ்பதியும், புஷியநக்ஷத் திரத்தில் ஒரே காலத்தில் பிரவேசிப்பார்களோ அப்போது கிருத யுக முண்டாகும்,, என்பதுதான்.

மயித்திரேயரே! சென்றவர்களும், இருக்கின்றவர்களும், வரு மவர்களுமாகிய அந்தந்த வம்சத்து இராஜாக்களை யுமக்குச் சொன் னேன். பரிக்ஷித்து மகாராஜாவின் உற்பத்திகாலந் தொடங்கி நந் தனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகுங் காலவரையில் ஆயிரத் தைந்நூறு வருஷம் ஆகும் என அறியும்.

ஆகாசத்தில் வடபுறத்தில் கிழக்குநுனியாய்ப் பெட்டி பண்டி போலே காணப்படும் ஸப்தரிஷி மண்டலத்தில் கிழக்கின் நுனியி

லுள்ளவர் மரீசி, அவருக்கு மேற்கில் கொஞ்சந் தாழ்ந்து காணப்படுகிறவர் அருந்ததியோடுகூடின வசிஷ்டர், அவருக்கு மேற்கில் கொஞ்ச முயர்ந்து காணப்படுகிறவர் அங்கிரசு, அவர்க்குச் சமீபமான மேற்கில் சதுக்கமாயுள்ள நான்கு நட்சத்திரங்களுள ஈசானியத்தி லிருப்பவர் அத்திரி, அத்திரிக்குத் தெற்கிலிருப்பவர் புலஸ்தியர், அவருக்கு மேற்கிலுள்ளவர் புலகர், அவருக்கு வடக்காய் மண்டலத்திற்கு வாயவியத்தில் இருப்பவர் கிரது, வசிஷ்டருக்குத் தென்கிழக்கில் மிகச் சூட்சுமமாய்க் காணப்படு நட்சத்திரம் அருந்ததி, இந்தச் சப்தரிஷிகளுக்குள்ளே முன்னிட்டு உதயமாகின்ற புலஸ்திய கிரதுக்களுக்குச் சமமான தக்ஷிணோத்தரரேகையில்தென்புறத்தில் அசுவனியாதி நட்சத்திரங்களுள் எது காணப்படுமோ அந்த நட்சத்திரத்தோடு கூடினவர்களாகவே அந்தச் சப்தரிஷிகள் நூறுவருஷகால மிருப்பார்கள். அவர்கள் இந்தப் பரீக்ஷித்து மகாராஜாவின் காலத்தில் மகாநட்சத்திரத்திலிருக்கின்றார்கள். இப்போதுதான் தேவமானத்தினால் ஆயிரத்திருநூறு வருஷகாலமான கலியுகமானது பிரவர்த்தித்தது. அது முன்னமே யுண்டாயிருந்தாலும் எப்போது சாக்ஷாத் பகவானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு. வசுதேவகுலத்தில் கண்ணனாய் அவதரித்திருந்து மறுபடியும் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினாரோ அப்போதுதான் கலிவந்ததென்றுசொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அந்தச் சுவாமி, தன் திருவடித் தாமரைகளாலே இந்தப் பூமியைப் பரிசித்துக்கொண்டிருந்தவளவும் கலியானது இப்பூமியில் வியாபிக்கச் சக்தியற்றதாயிருந்தது. அந்த எம்பெருமானுடைய அம்சமான கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளின பின்புதான் பாண்டவ சிரேஷ்டரான தருமபுத்திரர் விபரீதமான நிமித்தங்களைக் கண்டு பயந்து, பரீக்ஷித்துக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, தம்பிமாரோடுகூட, இராச்சியத்தைவிட்டு, மகாப்பிரஸ்தானம் போய்விட்டார். இந்தச் சப்தரிஷிகள் பூர்வாஷாடா நட்சத்திரத்திற்கு எப்போது போவார்களோ அப்பொழுதுதான் நந்தருடைய காலமாகும். அதுதொடங்கி இந்தக் கலியானது விருத்தியடைந்து வரும்.

எந்தத் தினத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமது திவ்வியலோகத்திற்கு எழுந்தருளினாரோ அந்தநாளிலேயே கலிபிரவர்த்தித்தது மைத்திரேயரே! அதின் தொகையைக்கேளும்; சந்தி சந்தியமிசங்களைவிட்டுக் கலியுகத்தின் பிரமாணமானது மூன்று லக்ஷத் தறுப

இருபதும் வருஷமாம். இதைத் தேவமானத்தினால் கணக்கிட்டால் சந்தியாதிகளோடுகூட ஆயிரத்திருநூறு வருஷமாம். இக்கலியுகமானது நிஞ்சித்து மில்லாமல் நீங்கினவுடனே மறுபடியும் கிருதயுகமுண்டாகும். யுகந்தோறும் மகாத்துமாக்களான பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிற நான்கு வருணத்தாரும் அநேகர் கடந்துபோனார்கள். அவர்கள் யாவரையும் குலங்கோத்திரம் விவரப்படுத்தி உமக்குச்சொல்லிலேனில்லை. ஏனெனில் அவர்களின்தொகை அளவற்றதாகையாலும், பெயர்கள் ஏகேகருக்கும் சமானமாயிருப்பதனாலே சொன்னதையேசொல்ல நேரிடுமாதலாலும், உத்தேசமாகப் பிரதானமானவர்களையே சொன்னேனென்றறியும். புருவமிசத்தனை தேவாபியும் இக்ஷ்வாகுவமிசத்தனை மருவும், இவ்விருவரும் மகத்தான யோகபலத்தைக் கொண்டு கலாபக்கிராமத்தில் யார்க்குந்தெரியாமல் இருப்பவர்களாய், வருங் கிருதயுகத்தில் இங்கே வந்து க்ஷத்திரிய வமிசத்தைப் பிரவர்த்திப்பிப்பார்கள். இவர்களே உண்டாகும் மனுகுலத்திற்கு விதையாக ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள். எந்தக் கிரமமாய் மனுவமிசஸ்தரால் கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் என்கிற மூன்றுயுகங்களும் அனுபவிக்கப்படுகின்றன கலியுகத்திலேயோ இப்போது தேவாபியும் மருவுமிருப்பதுபோல் சிலர்மாத்திரம் விதைபோலிருப்பார்கள். மைத்திரேயமுனிவரே! இந்த மனு வமிசத்தைச் சுருக்கமாக உனக்குச்சொன்னேன். முழுதுஞ் சொல்வதற்கு அநேகமாயிர வருஷங்களாலும் போதாது. இவர்களும் மற்றுமுள்ள அரசரும் அஞ்ஞானத்தினால் குருடராகி ஒழிக்கத்தக்க இவ்வுடம்பின்மேல் மிக்க அபிமானம் வைத்தார்கள். மேலும் அவர்கள், "இந்தப் பூமி எனக்கெப்படி வசப்படும்? என் புத்திரனுக்கு எப்படி வசப்படும்? என் குலத்தாருக்கெல்லாம் எப்படி வசப்பட்டிருக்கும்? அப்படிப்பட்ட உபாயஞ்செய்யவேண்டும்,,என்று கவலையுற்றவராகி யொழிந்தார்கள். இப்போதிருக்கின்ற அரசருக்கு முன்னிருந்தவர்களும், அவர்களுக்கு முற்பட்டவர்களும் இனி யுண்டாமவர்களும் அவர்களைப் பின் தொடர்பவர்களும் யாவரும் பெரும்பாலு மிப்படிப்பட்டவர்களே. சரத்காலத்தில் ஜயம்பொருந்தும் பொருட்டு அங்கங்கே படையெடுத்துச் செல்கின்ற அரசரை நோக்கிப் பூத்த புஷ்பமாகளாகிற பற்களினாலே பூமி சிரிக்கின்றதுபோலும். மைத்திரேயரே! இவ்விடத்தில் பூமிதேவியினால் பாடப்பட்ட பாடல்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். இவைகளைப் பூர்வத்தில் தருமகொடி

போட்டிருந்த ஜனகமகாராஜனுக்கு அசிதனென்கிற முனிவர் உரைத்தருளினார்.

பூமிதேவிசொன்னது, மிகவும் புத்திசாலிகளான ராஜாக்களுக்
கு ஏன் இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞானமிருக்கின்றது, என்னுவென்றால்
ண்டான நுரைக்குச் சமானமான தங்களைச் சதமாக என்ணு
ர்களன்றோ? முன்பு தங்களைவென்று, பிறகு முறையே மந்
யும் சேவகரையும் நாட்டாரையும் வென்று, அப்புறம் சத்
ளை வெல்ல நினைக்கிறார்கள். இப்படிச் சத்துருக்களை வெல்
ல் கடல்சூழ்ந்த பூமியை யெல்லாம் கைவசப் படுத்துவோ
ன்று பேராசைகொண்டு முயலுகிறார்களே யல்லது மிருத்யு
த்தில் வந்திருப்பதை யறிகின்றாரில்லை. அல்லது அவர்கள் நி
க்கிறபடி கடல்சூழ்ந்த பூமண்டலமானது அவர்களுக்குக் கைவ
ட்டபோதிலும், இதற்கு முதற்காரணமான ஆத்தும ஜயத்தி
இதுவொரு பயனாகுமோ? ஆகமாட்டாது. மோக்ஷமன்றோ
த்தும ஜயத்திற்குப் பயனாகும். ஓகோ இவ்வாறு நினைத்துப் பா
ட்ட பிதாமகன் பிதாமுதலானவர்களெல்லாம் கூடக்கொண்டு
ாகமாட்டாமல் விட்டுப்போன என்னை அவர் மக்கள் வசப்படுத்
நினைக்கிறார்களே இதென்ன மூடத்தனம்? அகங்காரங்கொண்ட
அரசருக்குள் பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் அண்ணன் தம்பிமா
க்கும் என்னிமித்தம் மோகத்தினால் யுத்தமுண்டாகின்றதன்றோ
ந்தப் பூமியெல்லாம் எனதே, என் வமிசத்திற்கு மிது சாசுவதம்
ன்கிற இவ்வினைபுத்தியானது எல்லா ராஜாக்களுக்கும் முந்தினவ
னுடைய மரணத்திற்குப் பின் உண்டாகியேயிருந்தது. இது ஆச்
ரியம். இவ்விதமாய் மமதைகொண்டிருந்து என்னைக் கொண்டு
போகமாட்டாமல் விட்டு மரணமடைந்த வொருவனைப்பார்த்தும்
பின்னுண்டாகிறவனுடைய சித்தத்தில் இப்படிப்பட்ட மமதையெ
ப்படி குடிகொள்ளுகின்றது? தன்னுடைய தூதனைக்கொண்டு பிற
அரசருக்கு "இப்பூமி எனது, நீ விட்டுப்போ," என்று சொல்லிய
னுப்புகின்ற அரசனை நோக்க எனக்கு மிகுந்த நகைப்பு உண்டாகி
ன்றது," இவைகளை நன்றாய்க்கேட்பவர்களுக்குச் சூரியனுக்குமுன்
பனியழிவதுபோல் மமதையானது அழிந்துபோம்.

உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அமிசாமிசங்க
ளினால் அநேக மகாராஜாக்களுண்டாகப்பெற்ற மனுவின் வமிசத்

தையுமக்குச் சொன்னேன். இவ்விதிகத்தை முறையே கேட்கிறவ
னுக்கு மனஞ் சுத்தப்படுவதனாற் பாவமெல்லாம் போய்விடும். இவ்
வ் சூரிய சந்திர குலங்களைக்கேட்கத் தனதானிய சம்பத்துக
மிகவுண்டாகும். இந்திரியங்களுக்குங் குறைவுநேரிடாது. ம
வான்களாயும் மகாவீரியமுடையவராயும் அளவற்ற பொரு
வர்களாயுமிருந்த இக்ஷுவாகு, ஜன்னு, மாந்தாதா, சகர
யயாதி, நகுஷன் முதலானவர்களெல்லாம் காலபலத்தினே
யில்லாமல் மரணமுற்றுக் கதையிற் சொல்லத்தக்கவ
களெடும் விவேகமுள்ள எவன்றான் பெண்டாட்டி பிள்ளை
ம் பொருள் முதலானவைகளிலே மமதையை வைப்பான்
முள்ள புஜங்களோடு கூடியிருந்து அநேகவிருஷகாலந் தவ
து பலபேறு பெற்று யாகாதிகளைப் பண்ணி மிகக் கியாதி
னாயிருந்தவர்களுங் காலபலத்தினுல் கதையிலேயேசொல்லப்ப
படியானார்கள். பிருதுவென்பவன் சமஸ்த சத்துருக்களையுஞ் செ
யித்துச் சகலலோகங்களினும் போய்க்கொண்டிருந்தானன்றோ? அ
வனும் நெருப்பிற்பட்ட இலவம் பஞ்சுபோலே காலசக்கரத்திற்ப
ட்டு ஒரு நிமிஷத்திலே மாண்டுபோனான். எவன் சமஸ்த சத்துரு
க்களையும் நாசஞ்செய்து சமஸ்த தீவுகளையுங் கைவசப்படுத்தி மே
ன்மையோடாண்டானோ அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் கதை
களிற் சொல்லப்படும்போது, இப்படிப்பட்டவ னொருவனிருந்தா
னென்று சந்தேகிக்கும்படியன்றோ ஆய்விட்டான். எல்லாத்தி
சைகளிலுங் கொண்டாடும்படியான செல்வமுங் கீர்த்திப்பிரதாப
முமுள்ள இராவணன், அவிக்ஷித்தன், ரகுவமிசத்தார் முதலானவ
களுடைய சாம்பலும் இயமனுடைய நித்திய புருவநெறிப்பட்ட
ன பார்வையினால், இவ்வுலகத்தி லில்லாமற் போயிற்றன்றோ.
சீ! சீ! என்னசெய்வார்கள்? மாந்தாதாவென்று பெயர்படைத்த ச
க்கிரவர்த்தியும் கதைக்கே புலப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு எந்தப்புத்தி
மானும் மமதையை வகிக்கமாட்டான். பகீரதன் முதலானோர்க
ளும் சகரனும் ககுஸ்தனும் ராவணனும் ஸ்ரீராமசந்திரனும் யுதி
ஷ்டிரர் முதலானோரும் முன்னுண்டாயிருந்தா ரென்பது மெய்யோ
பொய்யோ? உண்டாயிருந்தது மெய்யானால் அவர்களிப்போ தெங்
கேபோனார்கள்? நமக்குத் தெரியவில்லை. ஓ பிராமணோத்தமரே!
மகாமகிமையுள்ளவர்களாக நான் உமக்குச்சொன்ன பூர்விக ராஜா
க்கள் அடைந்த நிலையையே இப்போதிராநின்ற அரசரும் அடை
வார்கள். இக்கருத்தை யறிந்து புத்திசாலியான மனிதரும் தன
னிலும் மமதைசெய்யாமல் மோட்சத்தை யடைவீர்கள்.

மகா சக்கிரவர்த்திகளின்

இராஜவம்ச பரம்பரை

முற்றிற்று.